

Het mysterie van de en het Lot

Pieter Pottenkijker en de speling van het lot

Teaser

Pieter Pottenkijker is een van de goedlachse medewerkers van De Kolderkrant. Zijn werk maakt deel uit van een groter geheel, want hij werkt nauw samen de regering, justitie, politie én verder met vele bekenden uit de boven- en de onderwereld. En niet zelden staan zij allen met hun oren te klapperen. Want niets blijkt wat het lijkt in de avonturen waarin Pieter steeds onbedoeld verzeild raakt. "Het mysterie van de en het Lot" vormt hierop geen uitzondering, Al is het anders dan anders, het leest heel vertrouwd!

Proloog

Pieter Pottenkijker en zijn Adriaantje zouden ook deze nazomer van het gedenkwaardige jaar 2021 in het Franse Departement Lot vertoeven. Het mysterie van het lot en het leven staat dat echter voor nu even in de weg. En omdat Pieter nu verhinderd is om in het mooie Frankrijk Het mysterie van de verdwenen golfballetjes op te lossen, heeft hij besloten om zich te verdiepen in het mysterie van de én het Lot.

Waarom Pieter Pottenkijker u dit alles verteld? Om eerlijk te zijn: hij heeft niets beters te doen! Door een speling van meerdere loten - het leek wel een loterij met te veel nieten - is de entourage van Pieter volstrekt anders dan gepland, gehoopt of verwacht. Hij is namelijk verhinderd! Hij kan niet, zoals gehoopt, samen met zijn lieftallige, Adriaantje Pottenkijker op vakantie. En, voor nieuwe volgers van Pieter, dit is een bijzonder feit. Pieter en zijn vrouw zijn – samen met Ton Bond en zijn bondmeissie Linda – de afgelopen jaren immers vaste gasten in deze streek. Oké, steeds door het mysterie - en dus het werk - geroepen, maar toch. Als razende reporter verdiept en verdiepte hij zich in de mysteries van situaties en mensen. En mysterieuze situaties en mensen heeft Pieter in de voorbije jaren in de Lotstreek bij voortduring op zijn weg gevonden. Het toeval en het lot – niet te verwarren met de Lot – willen echter gezamenlijk dat slechts enkele van deze mysterieuze mensen of situaties zich nu in dit gebied ophouden of voordoen. En dat bracht Pieter op het idee om, gelardeerd met onthullingen over de Lot(=streek) vooral ook te kijken naar de verklaring voor de spelingen van het lot. Spelingen die maken dat deze nazomer slechts een enkeling de reis naar camping Des Arcades in de Lotstreek maakt.

De afwezigheid van mysterieuze mensen in verdachte situaties biedt Pieter zo de mogelijkheid om zich, in plaats van in mysterieuze mensen in verdachte situaties, te verdiepen in het decor van menig van zijn avonturen en zo zijn horizon - en wellicht zijn lezerspubliek - te verruimen. En, hoewel menige reisgids de loftrompet over de Lot(-streek) al heeft geblazen en dus het gras voor zijn voeten heeft weggemaaid, zal de lezer getroffen worden door een intrigerend en bij vlagen boeiend verhaal, al roept het waarschijnlijk ook meer vragen op, dan het antwoorden geeft. Het zal dus, zoals de lezers van Pieter dat gewend zijn, altijd zowel onthullend én verhullend zijn.

Waarschuwing vooraf

Voor de vaste volgers van Pieter Pottenkijker geldt de eerder verschafte inleiding als een waarschuwing vooraf. Door weinig van dit verhaal te verwachten spaart men zich een afknapper. Want dit verhaal zal naar verwachting niet verhalen van teleurstelling en ellende, van duisternis die de toekomst nog donkerder maakt of over het doolhof der onzekerheid dat u nog verwarder kan maken dan u wellicht al was. Want, hoewel dit altijd een geliefde bezigheid van Pieter is geweest, het zit er gewoon niet in. Althans, nog niet. Want het lot kan een verrassende partner zijn. Dus voor de lezer die weinig verwacht, is er altijd nog hoop, want niets is zo veranderlijk als (het leven van) Pieter Pottenkijker.

Pieter is dus niet terug in de streek waar hij ooit zijn meest succesvolle mysteries vond. Of dacht te vinden, terwijl ze uiteindelijk niet bleken te bestaan. In ieder geval heeft Pieter er zijn naam mee gevestigd en dat succes wil hij graag uitbuiten. Dat vertelde de inmiddels 65-jarige Pieter in een interview aan De Kolderkrant. "Niks ten nadele van mijn collega's, maar ik hou van doorpakken, het ijzer smeden nu het nog heet is. Ik wil mijn plotselinge succes ook wel, in de positieve zin van het woord, een beetje 'uitmelken' ", geeft hij aan. Natuurlijk, de raad daarvoor is terug te gaan naar de plek waar ik steeds zoveel mysterie vond. Maar de uitvoering daarvan belandde onder een koude douche. De fans van Pieter moeten er dus rekening mee houden dat hij er in zijn herinnering iets bij optelt en dat dan blijkt dat het er helemaal niet is. En in plaats van Pieter daarvan de schuld te geven, moeten zij het er gewoon weer vanaf trekken.

En, laten wij eerlijk zijn. Een echt spannend verhaal kan het niet worden. Belangrijke spelers - en dus de ingrediënten voor een zo niet spannend, dan toch wel hilarisch verhaal - ontbreken hier. Al bestaat er het ernstig vermoeden en de bange verwachting dat zij vanuit hun respectievelijke huiskamers het verhaal van Pieter zullen trachten te verrekken, te verdraaien of te beïnvloeden. En de beste manier om de geest van het verhaal te beïnvloeden is door iets van commentaar te voorzien. Dit zijn pogingen om een onderwerp zo te belichten dat de belichter belangrijker wordt dan het belichte. Hetgeen onze aandacht langzaam verlegt en vestigt op de afwezigen onder de aanwezigen. Waarbij Pieter vooralsnog even voorbijgaat aan de aanwezigen, want dat rijtje is aanzienlijk korter dan de lange rij van afwezigen en die aanwezigen komen later in het verhaal nog wel aan bod.

De lijst van absentie

Volgens een door Pieter aangetroffen reclame maakt een digitale Aanwezigheidstool het registreren van aanwezigheid en absentie niet alleen gemakkelijk en snel, maar ook nog eens leuk! De personages uit het verhaal kunnen bij binnenkomst hun eigen naam aantikken op een digibord. Dat zou dan helpen om administratief werk, zoals de absentieregistratie, te verlichten. Het probleem voor Pieter is evenwel dat de niet aanwezigen de aanwezigheidstool niet zullen gebruiken, omdat zij afwezig oftewel absent zijn. Ook zonder zo'n moderne Aanwezigheidstool weet Pieter heus wel wie de aan- of afwezigen zijn. Het enige wat hij hoeft te doen is handmatig hun namen in te typen en de reden van hun aanwezigheid daarbij te vermelden. En, hoewel dit het meest eenvoudig deel van zijn werk is, wil Pieter zelf de lijst opstellen. Want, zodra je anderen het laat doen, zeg je het vertrouwen in jezelf op.

De (lange) rij van absenten opent met Staatsraad Roel van der Molen met Sonja aan zijn zijde. Deze onafhankelijk adviseur van regering en parlement is meestal ook namens hen de toezichthouder op het werk van Pieter tijdens zijn mysterieuze missies. Veelal ter voorkoming van misverstanden en het te grabbel vallen of aan duigen schieten van s 'lands eer. Hij is verhinderd deel te nemen aan deze onschuldige want weinig om het lijf hebbende ontdekkingsreis van Pieter. De reden is eenvoudig en van staatsbelang. Roel en zijn Sonja zijn het extern geheugen en geweten van de onderhandelaars die sinds maart van dit jaar proberen een nieuwe regering te vormen voor Nederland. "Bovendien," zo laat Sonja weten, "wij hebben veerkracht nodig en veerkracht ontstaat alleen als je erop durft te vertrouwen dat je hart je erdoorheen zal slepen. En dat vertrouwen is er even niet."

Hoewel van de grootste verschrikkingen de ironie zelden afwezig is, is dat nu wel het geval. Want ook Nico Ikkomwelachterom is er weer niet bij. Volgens Marga, zijn partner, is deze voormalige banketbakker het bakken van banket nog niet verleerd, maar bakt hij vandaag de dag liever zoete koekjes in de wereld van het wielrennen. Naar welingelichte kringen melden is hij dan ook bezig met de voorbereiding van de najaar klassiekers, luistert hij daardoor maar half, begrijpt hij ook maar een kwart van wat hij hoort, maar vertelt hij vervolgens het dubbele van wat hij weet. En hij verdedigt dat dan weer met de lijfspreuk van David Letterman: "Alles wat de moeite waard is, is de moeite waard om te overdrijven." Enfin, omdat het hem toch lastigvalt complexe zaken te begrijpen wanneer die als één verhaal worden verteld, is het billijk over zijn afwezigheid mild te oordelen.

De lijst van absentie - het vervolg

De lijst van afwezigen is ellenlang. Zo missen wij al langer de gewaardeerde huisschilder Wim 'one leg duck' van der Heijden met zijn toeverlaat en grote liefde Ineke. Zij zijn bij hun laatste bezoek aan de camping betrapt bij het onder de tafel glijden van het lachen, waarbij Ineke het niet droog kon houden. Wim vraagt zich sedertdien af hoe al diegenen die niet schrijven, componeren of schilderen, kunnen ontsnappen aan de waanzin, de melancholie en de panische angst die onlosmakelijk met het menselijk bestaan verbonden zijn. Hij heeft daarom zijn kwasten aan de wilgen gehangen. Hij gaat nu op een paar meter afstand van zijn te schilderen werk staan en smijt dan de verf zo uit de bus ertegenaan. Dat levert weliswaar spetterende resultaten op, maar ook bijzondere recensies. Omdat reizen fataal is voor vooroordelen, betweterigheid en kleingeestigheid, laten zij dat achterwege.

Een soortgelijke conclusie, wellicht in andere formuleringen, geldt voor hun naamgenoten, Wim en Ineke Wijngaard. Ook zij waren menig jaar van de partij op Camping Des Arcades (over dit oord later meer), maar omdat zij geen vreemdeling in eigen land willen worden, blijven zij thuis. Of de wetenschap dat reizen ook een manier is om vragen te stellen die je thuis niet stelt over jezelf of de ander, is niet bekend (geworden). Begrijp Pieter zijn opmerkingen goed. Er zijn toeristen die er goed aan zouden doen om op hun 45ste al met pensioen te gaan, wat zeg ik, die beter nooit aan een carrière als toerist beginnen. Gewoon omdat de vaart er helemaal uit is of nooit heeft ingezeten. Met lange tanden slepen ze zich de vakanties door en houden inmiddels een plek bezet waar anderen veel goeds mee zou kunnen doen. Dat alles geldt nu juist niet voor deze Wim en Ineke. Pieter en de andere gasten mochten vaak profiteren van wijsheid, ervaring en scherpzinnige inzichten, ook al kwamen die van mensen die niet meer de jongsten zijn. Bovendien konden zij van harte genieten als zij werden blootgesteld aan humor en sloegen zij zich daar met glans doorheen. Dat maakte hen een welkome en noodzakelijke versterking van de gelederen. En dat, midden in het gewoel van het leven, daar waar het gebeurt.

Wie denkt dat de lijst van afwezigen nu langzamerhand wel compleet zal zijn, komt bedrogen uit. De lijst is namelijk welhaast eindeloos. En wij zijn nog maar net begonnen. Het is echter voor alle afwezigen goed te weten dat hun afwezigheid de liefde voor hen niet doodt. Tenzij de liefde voor hen al ziek was bij het afscheid. Tegelijkertijd kunnen wij niet om de waarheid heen: Grote afstand en lange afwezigheid doen elke vriendschap afbreuk, hoe ongaarne men dit ook toegeeft. Maar goed, we leven in vreemde tijden. De wereld is een schaakbord, dag- en nachtgeblokt waarop het lot de mensen scheef en recht verschuift, schaak zet en uiteindelijk mat en ze vervolgens één voor één in het kistje legt.

Het zijn bijzondere tijden

Het zijn vreemde tijden. Had ik dat niet al gezegd? Vreemde tijden. Stille tijden. We leven kortom in een tijd waarvan niemand gedacht had dat we deze huidige ellende ooit zouden meemaken. Als je een jaar geleden tegen iemand gezegd zou hebben, dat we in 2020 - en vervolgens tot ver in 2021 - allemaal met een mondkapje zouden moeten rondlopen, de horeca op slot zit en niemand meer mag reizen dan zou men met een vinger op het voorhoofd hebben getikt. Maar de werkelijkheid is hard en meedogenloos. We worstelen al anderhalf jaar met het virus, dat echt de hele wereld in haar greep houdt. R-factor, hoestschaamte, superverspreiders en virologen zijn inmiddels ingeburgerd. Een aardig deel van de wereld kent nu dat moment van verbazing bij oude films - niemand die afstand houdt, mensen op elkaar zonder mondkapje. Het is wennen nu alles weer opengaat: over de hele wereld verwachten artsen agorafobie, aarzeling of angst om naar buiten te gaan. Maar het gaat gebeuren; en we kunnen weer vooruit verlangen. Het vollopen van de pleinen wordt gespiegeld door landen die hun grenzen langzaam openen en gaan overwegen hoe nauw ze zich weer willen verweven met het buitenland. Maar, de wereld die weer opengaat, zal verschillen van de oude. Dat weten ook Pieter en zijn Adriaantje zeker.

In Frankrijk zijn begin augustus nieuwe, strengere coronaregels van kracht geworden. Zorgpersoneel moet zich verplicht laten vaccineren en Fransen die een hapje willen eten in een restaurant moeten aan de deur een vaccinatie- of testbewijs laten zien. Critici menen dat de maatregelen leiden tot een tweedeling in het land. De maatregelen gelden ook voor buitenlanders. Nederlanders die zijn gevaccineerd, kunnen de Coronacheck-app laten zien. Fransen moeten de pass sanitaire ook laten zien in het vliegtuig, de trein en de bus. Ook wie een café, bioscoop, theater of museum bezoekt, moet een geldige pas laten zien. Zelfs voor een bezoek aan het ziekenhuis moeten Fransen bewijzen dat ze getest of gevaccineerd zijn, behalve op de spoedeisende hulp. Kortom, de vakantieganger sjouwt zich een breuk aan de corona-pas en moedigt inmiddels iedereen aan zich te laten vaccineren: "Blaas u op, en iedereen voelt lust tot prikken."

Naast een hoop ellende zorgt corona ook voor liefde, hulp, creativiteit en humor. Soms lomp maar over het algemeen kunnen we goed lachen met en om elkaar. Je kunt alleen al een dag buikpijn van het lachen hebben als je let op de snuitjes van de ouderen. Natuurlijk zijn er de flauwe mopjes. Maar de vertellers - de sprekkers - vermaken ons op de smalle scheidslijn van fantasie en 'echt woar'. Volgens welingelichte bronnen belooft deze virtuele reis van Pieter daarom uit te monden in een tragikomedie. Niet in de laatste plaats ook, omdat zijn verslaglegging gesitueerd is op en vanuit de niet geheel onbekende camping Des Arcades in de Lotstreek.

Elders gezeteld zijn

Voordat Pieter u meer kan vertellen over camping Des Arcades in de Lotstreek – iets wat u wellicht allang weet bijvoorbeeld - maakt hij de lezer toch nieuwsgierig: "Vele kleine dingen werden belangrijk door de juiste manier van bekend maken. Dus hoewel dat wat Pieter te melden heeft in het algemeen wel bekend is, denkt hij dat het hoog tijd is om het anders aan te kondigen, waardoor het beter begrepen kan." Echter, wie denkt dat Pieter de lijst afwezigen nu langzamerhand wel compleet zal hebben afgehandeld, komt bedrogen uit. De lijst van wie elders gezeteld zijn is namelijk niet om door te komen. En ja, wij zijn nog maar net begonnen. Vandaar dat Pieter soms even afdwaalt. Maar goed, terug naar de elders verblijvende afwezigen dan.

Laten wij beginnen met een aantal mensen over wie Pieter hier niets kan zeggen, omdat zij er wel zijn. Pieter spreekt (of liever: schrijft) hier natuurlijk over Snuf en Snuitje. Deze het leven genietende bandieten zijn (te) vaak als onschuldige voorbijgangers in de mysteries van Pieter schuldig geoordeeld waar deze vriendelijkste bandieten van Nederland onschuldig waren. Althans, hun schuldig zijn kon niet worden bewezen. Maar goed, het is bekend: Wie onschuldig is heeft vaak een handiger advocaat nodig dan wie schuldig is. De oorzaak van de verdachtmakingen werd mogelijk veroorzaakt door de ingewikkelde huiselijke omstandigheden waarin zij verkeerden, waardoor de waarheid nooit precies was zoals menigeen dacht dat hij zou zijn. Het leven is soms een pikdonkere kelder waarin wij op de tast dingen ontdekken, maar niet vermoeden wat er nog overblijft. Pieter tast hier echter volledig in het duister omdat er vrijwel nooit een respons kwam op zijn vermoedens. Wellicht, omdat hij ze zelden uitsprak. Hoe het ook zij, uiteindelijk moesten de autoriteiten altijd afzien van vervolging en dat heeft het leven in positieve zin veranderd en hen een warm toegedragen hart opgeleverd. Er zijn nu eenmaal zekere mensen, wier deugd meer schittert in het private leven dan zij het in publieke kringen doen. Zij ontsieren mogelijk de lijst, maar de lijst zou ook ontsiert zijn wanneer zij niet worden genoemd.

Snuf, Snuitje en hun respectievelijke levensliefdes gooien inmiddels hun balletjes ook op tijdens de toernooien van Jeu de Boules Club Les Francophiles, opgericht op 21 juni 1994 te Rotterdam en zijn vaker te vinden op sportcomplex Zwansnesse, naast de voetbalvelden van SV Ommoord. Dat is de sportvereniging Ommoord, een woonwijk in Rotterdam. Zij wisten de gesloten grenzen als gevolg van een niet nader te noemen pandemie (waarmee uiteraard de coronapandemie, coronacrisis of COVID-19-pandemie wordt bedoeld, oftewel de wereldwijde verspreiding van de ziekte COVID-19 en de ingrijpende gevolgen voor de samenleving door de veroorzaker, de SARS-CoV-2) zonder problemen te passeren. Of dat met een Coronapas of smeergeld werd bewerkstelligd, wil Pieter liever niet nader uit de doeken doen. Het zijn immers alleen de dieven die vermoeden dat ook anderen dief zijn.

Afwezige speurneus

De trouwe lezers van Pieters' mysteries zullen zich het ongetwijfeld al langer afvragen, Waar zijn de trouwe reis- en avonturengenoten van Pieter en Adriaantje? Waar toch zijn of verblijven Ton Bond en het Bondmeissie Linda? Welnu, hun namen prijken eveneens op de lijst van absenten. Jawel, het lijkt onmogelijk en onbestaanbaar, maar het is de naakte waarheid. Ton Bond, ook wel bekend als het Heerschap van het Bondgenootschap der Goedgelovigen en zijn bondmeissie Linda moeten - tot nader order - in eigen land blijven. Dit, omwille van de gezondheid van Linda en de gemoedsrust van alles die haar lief zijn en liefhebben.

Na hun laatste en abrupt afgebroken verblijf in Frankrijk zijn de veiligheidsmaatregelen rond het Bondmeissie aanmerkelijk opgeschroefd. Om nieuwe verwarring, chaos, confusie, consternatie en desorganisatie te voorkomen. Om niet te spreken van disorde, drukte, janboel en onrust, is besloten dat Ton Bond noch zijn alter ego, Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen noch diens partner - in beide gevallen is dat Linda - niet mogen afreizen, wegtrekken, heengaan, verdwijnen, wegreizen, vertrekken, weggaan. Kort gezegd: ze mogen zich niet verwijderen, hem smeren of opstappen. En, omdat Ton Bond niet zo handig is in het aanhouden van taxi's - hij rijdt zelf liever niet - blijven zij thuis. "Men gaat per slot op reis om weer thuis te komen," aldus Ton Bond. "Dus waarom zouden wij die omweg nemen? Wij oefenen ons nu in de kunst van het leven: thuis te zijn alsof men op reis is."

Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen doen nu een speurtocht in huis. Er zijn tal van mogelijkheden om zo'n zoektocht of opdrachtentocht te doen namelijk. Linda heeft zich er al helemaal bij neergelegd en verheugt zich: "Speurtochten, wie is er niet groot mee geworden! Wat is er nu leuker en spannender dan een speurtocht met je partner. Op zoek naar een schat of een ander einddoel. Het bed bijvoorbeeld! We kunnen allerlei verhalen verzinnen om een geweldige speurtocht uit te zetten. Het is niet moeilijk om dit zelf uit te zetten en het leuke is: je kunt steeds variëren. Het is, zo verwacht ik, spannender dan 'Vijftig tinten grijs' de erotische roman (2011) van de Britse schrijfster E.L. James, pseudoniem van Erika Leonard."

Voor de kinderen (en beveiligers) van het Bondmeissie is haar enthousiasme net iets te groot. "Ze denkt ons om de tuin te leiden, maar het enige dat haar interesseert is: hoe te ontsnappen. Kortom, wij houden een oogje in het zeil."

Onbegonnen werk

Pieter lijkt begonnen aan een onbegonnen werk: het afwerken van de absentielijst. Terwijl hij bezig is, ziet hij de lijst eerder langer dan korter worden. Het lot van een schrijver en zijn voornemens, zo ontdekt de reporter, kan soms wreed zijn. Er bestaat niet zoiets als een voorteken. Het lot zendt ons geen herauten. Het is daar te wijs of te wreed voor. Dus moet Pieter zijn tijd nog even verspillen aan dingen die onbelangrijk zijn. Hij doet dat met een eenvoudig beroep op zijn lezers: Houd uw behoeften en wensen eenvoudig en geniet van wat u heeft. Vernietig uw gemoedsrust niet door achterom te kijken en u zorgen te maken over het verleden. Leef in het heden, want er komen andere tijden!

Terg naar de lijst van afwezigen dan. Hierop zien wij o.a. de naam van Frans Velthuis, alias Mighty Frans. De voormalige Nederlandse kampioen was de smaakmaker van het Tweede "Zilveren Van der Schilden Boules Toernooi (2019). Mighty Frans was ongenaakbaar. En waar hij dat niet was, was dat een zelfgekozen positie. Hetgeen de finale destijds het aanzien meer dan waard maakte. Zeker ook omdat Whisky Ria naar traditie tijdens de wedstrijd een fles whisky achteroversloeg. Waar vervolgens de hele tribune van om ging. Van Whisky Ria wisten wij het al, maar het lijkt ook niet de verwachting dat Frans en zijn gezin dit jaar de oversteek naar Des Arcades zullen maken.

Whisky Ria, de vrouw van Guus Opera, de zanger van het Nederlandse levenslied, die dus ook wel Guus Geluk heet, heeft laten weten dat zij gezamenlijk wel willen, maar niet kunnen komen. Zij schreven eerder al aan Pieter: "Voor zover als de gezondheid het toelaat zullen wij van op afstand wel onze reflecties geven op dat wat voorbijkomt, maar fysiek lukt het niet de boel op te vrolijken met onze aanwezigheid. Dit laat onverlet dat wij verschrikkelijk jaloers zijn dat jullie daar zitten en wij hier (Den Haag). Maar om in de sfeer te komen (en te blijven) nemen wij regelmatig een lekker wijntje of whisky (voor Ria natuurlijk)." Dit bericht zelf is al voldoende voor een levenslied, dat immers een lied is dat de dingen uit met name de schaduwzijde van het leven bezingt. Het heeft meestal een moraal en geeft een sentimenteel of melodramatisch gevoel. Het is geen smartlap, want het verhaal in een smartlap wordt van begin tot het einde verteld en loopt altijd slecht af. En dat laatste willen wij voor Whisky Ria en Guus Geluk niet wensen. Het is wel intens jammer, want menige afwezige had zich stilletjes al verheugend verkneukeld aan de gedachte van een powerduet van Guus met operazangeres Francis van Broekhuizen en dat dan onder het genot van een goed glas whisky natuurlijk. Hoewel het tot op het laatste moment onduidelijk zal houden of iets dergelijks niet toch in het whiskyvat verborgen blijkt, rekenen wij er niet op.

De sleur doorbreken

Zelfs als je al jarenlang een ijzersterke relatie hebt met je lezerspubliek, ligt er altijd een gevaar op de loer: de gevreesde sleur. Mocht het jullie overkomen, dan zou dat komen, doordat Pieter er geen oog voor heeft (gehad). En dat heeft Pieter nu juist wel. Hij heeft daarom besloten de sleur van het verhaal te doorbreken. De 'sleur' kan in verschillende vormen binnensluipen. In de vorm van de automatische piloot bijvoorbeeld. Elke dag is er dan hetzelfde verhaal. De oplossing ervoor is eenvoudig: zorg dat er nieuwe energie in het verhaal komt! Dat kun je eigenlijk vrij makkelijk doen, en dat doet Pieter dan ook. Hij plant samen met zijn partner iets groots en bijzonders, om een droom waar te maken. Wat dat bijzondere is en wat dus die droom is, moet Pieter nog even geheimhouden, maar de voorpret en de wetenschap van het plannen ervan zal zal de lezer waarschijnlijk alweer weer energie geven en nieuwsgierig maken naar de dag van morgen. Zij overwegen daarnaast een nieuwe wekelijkse traditie. Iets waar de lezer elke week naar uit kan kijken. Om het de lezer makkelijk te maken, hebben Pieter en Adriaantje besloten de keuze aan de lezers te laten. Kortom, verzin iets leuks en doe het!

Een andere vorm van sleur is de seks-sleur. Maak je geen zorgen: héél veel koppels krijgen hier ooit mee te maken. Het is ook helemaal niet gek dat de spannende nachten tussen de lakens op den duur steeds minder worden. Sterker nog: jullie genieten misschien wel meer van een goede nacht slapen, of een ochtend hangen in bed. Maar als het toch een 'verplicht' nummertje wordt, dat je af en toe moet afvinken, dan moet je dat toch zien te doorbreken. De oplossing daarvoor heeft Pieter niet. Dit klinkt niet heel sexy, maar zijn advies is: ga er serieus aan werken. Maak tijd voor elkaar en doe dan ook echt de moeite om er een leuk moment van te maken. Lukt dat niet spontaan, plan het dan desnoods. Dat klinkt ook niet heel sexy, maar daardoor krijg je er vanzelf ook weer meer zin in en gebeurt het straks weer spontaan, omdat jullie dat willen. De eerste stap is dus ook hier: gewoon er (weer) mee beginnen!

De derde vorm van sleur kan de mijlpaal zijn. Dat kunnen allerlei mijlpalen zijn: voor het eerst samenwonen, trouwen, kinderen krijgen, kinderen die uit huis gaan, zelf met pensioen gaan. De oplossing hiervoor? Je kunt wellicht voor wat verder weg gelegen mijlpalen kiezen. De maan bijvoorbeeld is slechts de eerste mijlpaal op weg naar de sterren. En het bereiken daarvan vraagt wel even tijd. Hoewel de plannen om een ruimtetoerist rond de maan te vliegen, wel snel concreter worden. Voor de gewone man die droomt over een ruimtereis is dit een belangrijke stap, want slechts 24 mensen zijn ooit naar de maan gereisd. Sinds de laatste Apollo-missie in 1972 is er niemand meer geweest. Hoeveel een maanreis kost, weet Pieter niet, maar u zult er waarschijnlijk wel voor moeten sparen.

Terug naar normaal

Nu de sleur (even) doorbroken is, kunnen wij de draad weer oppakken en verder gaan met de lijst van afwezigen. En daarop prijken illustere namen. Wat denkt u bijvoorbeeld van Kapelaan Jos, jawel de schijnheilige bondgenoot van Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen. Kapelaan Jos is destijds gesjeesd voor zijn toelating bij het genootschap vanwege het niet kunnen leveren van de noodzakelijke toelatingspecunia. Voor de nieuwsgierige lezer: kijk eens naar deze video Kapelaan Jos - De Klussende Kapelaan of lees de Pottenkijker-klassieker "Baantjer en het raadsel van de relmuis en het Heerschap". Kapelaan Jos verdiende ooit zijn brood met het handelen in matrassen en ander beddengoed, was nog een tijdlang eigenaar van een niet nader te noemen camping in Frankrijk die bij nadere beschouwing zo veel overeenkomsten heeft met camping Des Arcades, dat niet ontkend kan worden dat Kapelaan Jos inderdaad ooit mede-eigenaar was van dit onvolprezen zomerlustoord in Frankrijk. Hij werd overigens altijd - en nog steeds - vergezeld door zijn trouwe metgezel en vrouw Maria. Omdat Kapelaan Jos niet komt, komt uiteraard Maria ook niet!

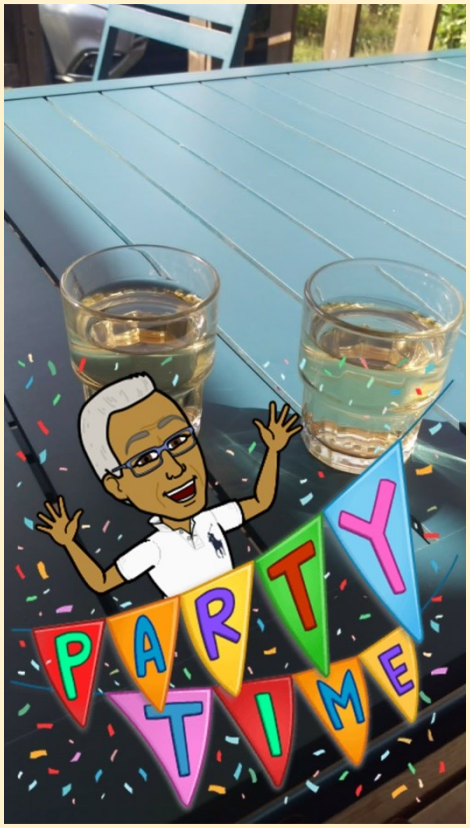

Wie Kapelaan Jos eenmaal genoemd heeft, kan niet om broeder Abby (niet te verwarren met Abdij) heen. Deze broeder is - net als Kapelaan Jos - gewoon getrouwd en wel met Maja. Zij waren jarenlang de onvolprezen tuinman en tuinvrouw van Des Arcades. Zij waren mensen van minder woorden en meer daden. Want, zoals Abby pleegde op te merken: "Een man van woorden en niet van daden resulteert in een tuin vol onkruid." Volgens Maja was hun motto: "Verzorg de tuin, en pluk er de vruchten voor anderen." En wie ooit toch iets van onkruid kon bespeuren op de camping, kreeg als commentaar: "Een zonnige ochtend is een tijd van stille vreugde. Wanneer de glinsterende dauw op het onkruid zit, bevat elk blad een juweel dat prachtig is, zo niet waardevol. Dit is niet de tijd voor gehaast of drukte. Gedachtes zijn in de ochtend langzaam en diep en glanzen als goud. Zeur dus niet over het onkruid, maar geniet ervan. Of val anders lekker met je reet in de netels."

Kapelaan Jos en Broeder Abby zijn dus - zoals al opgemerkt - gewoon getrouwd. Zij vallen dan ook niet onder het gezag van Rome. "Als je van Rome houdt," zeggen zij "zal het zich aanbieden zoals jij dat wilt en hoef je je alleen maar 'over te geven aan de kabbelende golven van het heden' om er deel van te worden. Dan zullen er 'schitterende trappen zijn, spectaculaire fonteinen, tempelruïnes en de nachtelijke stilte van onttroonde goden, totdat de tijd elke betekenis verliest, behalve de kinderlijke betekenis dat de klok erdoor wordt aangedreven'. Wij zijn ontsnapt aan Rome om te ontdekken wat wij met ons leven aan moesten. En toen kwam daar de liefde!"

Buum ter plaatse

Buum, de ene helft dus van het duo Buum & Buum, de helft die getrouwd is met Wil de Jager dus, is vandaag (21 augustus 2021) veilig aangeland op camping Des Arcades. Zo blijkt uit het volgende bericht van diezelfde Buum: "Hallo PP, hoop dat alles goed met je gaat! Wij zijn vandaag om 14.45 op Des Arcades gearriveerd. We missen jullie nu al." Omdat het gemis wederzijds is - Pieter is immers, anders dan in de planning lag en de bedoeling was, niet afgereisd naar dit zonnige lustoord - heeft Pieter uiteraard een bemoedigend antwoord gegeven: "Het gemis is wederzijds. Niet in de laatste plaats omdat het goed gaat met ons en wij ons hadden verheugd op veel gezelligheid en lol in Frankrijk. Maar goed, ik heb eerst nog wat controles te gaan! We gaan natuurlijk wel af en toe in de avond FaceTimend borrelen!" Hierna volgde de gebruikelijke prietpraat die Pieter voor het gemak even meeneemt, omdat hij toch per getikte letter wordt gewaardeerd.

Buum: "Goed om te horen dat het goed gaat met jullie, succes met de controles, komt vast in orde. Ik weet niet hoe het mysterie verder gaat maar de Lot is hier (net nog gezien) en het Lot moet worden afgewacht 😀."
Pieter: "Je kunt natuurlijk het verhaal beïnvloeden met af en toe een foto vanaf de camping of van uitstapjes en wat informatie over het doen en laten van jullie en andere niet bij name te noemen Snuitjes of Snufferds op de camping."
Buum: "Ik laat van mij horen. Eva (de huidige eigenaresse van de camping) heeft vandaag haar tweede Pfizershot gekregen, is er behoorlijk ziek van, zit als een zielig vogeltje in de receptie."
Pieter: "Ach."
Buum: "Eerste foto, tweede wijntje."
Pieter: "Tweede wijntje hakt erin kennelijk, want foto nog niet gearriveerd."
Buum: "Wel geprobeerd, maar weet niet hoe het werkt om een foto te sturen 😂 zal de foto appen."

Dan volgt een bericht dat de bevestiging is van iets wat wij al weten en wat kennelijk ook voor Jonathan en Eva een verrassing was toen het gebeurde: "Big, big surprise, ook voor Eva en Jonathan, Snuf is hier is hier en Snuit komt morgen 😁. Voor Pieter was dit oud, want bekend nieuws. Hij zei het nog tegen Buum: "Let op de snufjes en de snuitjes".

Hierna lijkt Buum langzaam maar zeker te begrijpen dat hij niet - en zeker niet alleen - naar Des Arcades is gekomen om het hete levenslied te zingen. Het genre waarmee hij en zijn broer, de andere Buum, grot geworden zijn. Hem is door Ton Bond en Pieter Pottenkijker, op advies uiteraard van Staatsraad Van der Molen - die dat weer kreeg ingefluisterd door Sonja aan zijn zijde - een rol als spion toebedacht. Desgevraagd bevestigt Buum dat hij heel terloops zal zijn: "We zijn nog niet langs gegaan, maar morgen lopen we er terloops langs en wij zullen heel verbaast reageren, zo van .....Jullie ook hier.? Als bewijs zal ik heimelijk een foto proberen te maken." Uiteraard kreeg Buum hiervoor de complimenten en meteen van Pieter Pottenkijker zijn schuilnaam: "Heel goed Inspecteur Gadget." De verse spion is in zijn sas en element en reageert prompt: "Ik ga dus eerst 'in vermomming' poolshoogte nemen en zal mijn bevindingen versleuteld doorseinen." Pieter adviseert nog: "Plak een snor en een baard! En neem een houten poot!" Voor Buum is dit wellicht iets te machtig: "Snor en baard gaat lukken, houten poot vind ik zonde, loopt zo rot." Dan blijkt de ervaring van Pieter zelf: "Kwestie van je been beetje in de eikenbeits zetten!" "Dat is inderdaad een optie," reageert Buum alias Inspecteur Gadget. Waarop Pieter er nog een andere optie naast zet: "Kan Wil niet op een bezemsteel over hun caravan heenvliegen? En zeg nou niet, dat je geen bezem bij je hebt!" De volledig in zijn rol geschoten Inspecteur reageert professioneel: "Gaat ze proberen."

Hierna volgt nog een lesje in eventuele excuses. Dit, mochten Buum -al dan niet als Inspecteur Gadget - of Wil over het op een bezem rondvliegen vragen krijgen. Je kunt dan als volgt antwoorden:

1. Ik voer de bezem in de mast (= ik ben de baas en heb de leiding.
2. Ik steek de bezem uit: Ik doe en laat wat ik wil nu Ton Bon en Pieter Pottenkijker er niet zijn.
3. Nieuwe bezems vegen schoon, maar oude bezems kennen alle hoeken en gaten (= nieuwe gasten pakken de zaken wellicht grondiger aan, maar ouderen als ik weten hoe het moet op grond van ervaring).
4. Ik ben onder de bezem getrouwd zijn (=Ik woon liever ongetrouwd samen).

Het laatste excuus valt bij Buum en zijn Wil minder in de smaak. Wat zeg ik, het zet de boel op scherp en mislukken! Pieter overtuigt hen er dan ook haastig en schielijk van dat het slechts een excuusleugentje om bestwil is. "Je zegt eigenlijk: Hoe gelukkig een vrouw als ik ook getrouwd mag zijn, het doet mij altijd genoegen te ontdekken dat er een aardige man is als u die wou dat ik het niet was. En mocht het niet Snuf zijn die jullie opmerkt, maar zijn geliefde, Corina, dan hoef je slecht 'man' te vervangen door 'vrouw'. In deze moderne tijd is dat geen probleem."

Begrijpend lezen

Begrijpend lezen is best moeilijk. Er blijken nogal wat lezers van Pieters verhalen moeite te hebben met het begrijpen van zijn teksten. Niet zo vreemd, want lezen met begrip is ook complex! Juist daarom is het belangrijk er wat aan te doen. En hier schiet (of liever: schoot, wat het gebeurde al even eerder) Adriaantje Pieter te hulp. Ook, omdat afleiding het brood is van de schrijver, laat Pieter zich deze hulp graag aanreiken. Waarop Adriaantje haar oratie begint: "Om een tekst echt goed te begrijpen heb je interesse in het onderwerp én de wil om een tekst te snappen nodig. En dan leer je al snel dat zo moeilijk Nederlands niet is. Je moet alleen even goed lezen. Kijk maar eens naar onderstaande rijtjes van woorden en hun betekenis."

ACHTERAF = min acht.	PALING = vader van chinees meisje.
ANTILOOP = middel tegen diarree.	PANAMA = vader laat moeder voorgaan.
BEDACHT = naast bed nummer zeven.	PAPIER = zwaarlijvige ler.
CONTINENTEN = inenten op een delicate plaats van het lichaam.	POLITICUS = zoen van een politieagent.
EILEIDER = autoritaire kip.	PROFEET = professor aan tafel.
KAARSRECHT = recht om kaarsen te vervaardigen.	SUPER-DE-LUXE = onbetaalde benzine.
KIESKEURIG = tand in goede staat.	THEOLOOG = Theo vertelde de waarheid niet.
KOEPON = nachtgewaad voor rund.	UITDRUKKING = einde van constipatie.
KRAKELING = zoontje van een inbreker.	UITZONDERLIJK = begrafenisondernemer op reis.
MINIMAAL = kleine maaltijd.	UURWERK = werk dat per uur betaald wordt.
MINISTER = heel kleine ster.	VERTROUWEN = In het buitenland trouwen.
MISLEIDER = priester.	VERZUIPEN = drinken in het buitenland.
OORDEEL= lel van oor.	

Je kunt een tekst al begrijpen als 75% van de achtergrondkennis en 90-95% van de gebruikte woorden bekend zijn. Al zullen er lezers blijven die Pieter nimmer begrijpen zolang hij de taal niet tot zeven woorden terugbrengt.

Geen ontkomen aan

Pieter kan natuurlijk wel een beetje ronddwalen voor de afleiding, maar zijn missie zoekt vervulling van de opdracht. En dus gaat hij weer aan de slag met de lijst van afwezigen. Daarop prijken illustere namen, dat is inmiddels wel bekend. Tot die categorie kunnen wij ook Theo en Nicole en hun kroost rekenen. Zij zijn er inmiddels al een paar jaar niet meer, hoewel hun jongste zoon vorige zomer nog wel op of in de nabijheid van camping Des Arcades gesignaleerd schijnt. De reden van de afwezigheid van de familie is even simpel als eenvoudig. Een camping veelt geen twee kapiteins op het schip. En omdat Theo en Nicole hun 'schip' enkele jaren terug verkochten aan de huidige eigenaren, Jonathan en Eva, is er voor hen geen plaats meer op het schip. Niet dat zij daar rouwig om zijn, want het opgroeiende kroost en hun nieuwe dagelijkse beslommeringen in Nederland vragen de volle aandacht.

Of het dom was van Theo en Nicole om hun 'schip' te verkopen. Of, om het anders te zeggen, de kip met de gouden eieren van de hand te doen? Laat ik het zo formuleren: Als het hoogste doel van een kapitein zou zijn, zijn schip te behouden, zou hij het voor altijd in de haven houden. Toen Theo en Nicole, samen met Kapelaan Jos overigens, die eveneens als vennoot genoot van de camping, na ruim tien jaar het scepter te hebben gezwaaid de balans opmaakten, vroegen zij zich af hoe de vakantiebranche van de toekomst eruit zal zien. Worden resorts en vakantieparken volledig smart, duurzaam (energieneutraal) en steeds meer autonoom? Denk aan een zelfrijdende shuttlebus die bezoekers van A naar B brengt, of een vakantiebungalow met een virtuele assistent, waarmee gasten alles kunnen bestellen, openen of aan en uit kunnen zetten. Geen stoffige receptie meer (en onnodige contactmomenten) maar een volledig digitale klant experience en geoptimaliseerde operationele processen? Iets wat recentelijk steeds meer lijkt te gebeuren als we kijken naar hotels en vakantieparken. "Als dat het geval is, moeten wij wellicht het ijzer smeden als het heet is, en de plaat poetsen. Het is." zo zegt Theo nu, "een ontwikkeling waar wij, om meerdere redenen, volledig achter staan, maar die wij liever niet meemaken." Het waarom daarvan is met de verkoop van de camping met de noorderzon mee vertrokken richting Nederland. Het zal iets van doen hebben met de complexiteit, te veel technische uitdaging en de kinderschoenen waarin de campingbranche nog staat wat betreft technische hoogstandjes en het bieden van ultieme service met behulp van IT-oplossingen. Desgevraagd reageert Theo: "Geld? Nee, dat speelde geen rol. Al is het zonder geld erg moeilijk om van je rijkdom te profiteren."

Een idyllisch verblijf

Nu wij op de lijst van absenten de voormalige eigenaren van de camping voorbij zijn, is dit wellicht het goede moment even een uitstapje uit diezelfde lijst te maken en ons te verdiepen in de camping waar het allemaal om draait.

Wie een vakantie wil plannen in de vallei van de Lot, waar het leven in harmonie met de natuur verloopt, komt eigenlijk als vanzelf terecht op camping Des Arcades. De camping ligt in een subliem groene omgeving waarin zich de prachtige Moulin de Saint-Martial bevindt. Met een idyllisch verblijf voor het hele gezin in deze overweldigende entourage lost Des Arcades de belofte van een onvergetelijke vakantie voor 100% in. Gastvrijheid, familiaal karakter en zalig genieten zijn zowat de kernwoorden voor uw verblijf te Saint-Pantaléon, dat weer gelegen is in de buurt van Cahors. De huidige eigenaren, Jonathan en Eva, ontvangen je zoals je thuis gasten ontvangt. Tegelijkertijd is er niets droefgeestiger dan de aanblik van de camping nadat de laatste gast afscheid heeft genomen. Hoe het ook gezegd wordt, elke nieuwe gast komt er wellicht als vreemdeling, hij verblijft er als gast en gaat als vriend weer naar huis. Iedere gast heeft - zo meent Pieter althans - het gevoel, dat hij erbij hoort, bij het leven van de andere gasten. Dat is het gevoel, dat alle mensen daar gemeen hebben, en daardoor horen ze juist bij elkaar.

Op de camping vindt u alles om elke dag opnieuw onvergetelijke momenten te beleven met het gezin en de vrienden. Alle staanplaatsen op de camping zijn netjes afgebakend, aangenaam en bieden ook veel ruimte. De percelen beschikken over al het comfort dat kampeerders nodig hebben. Natuurliefhebbers en al wie in zijn vakantie een degelijk uitgerust vakantieverblijf verkiest voelen zich in hun sas v in accommodaties van het domein. Je kunt er dus traditioneel kamperen of een stacaravan huren. Er is een waterparadijs, er zijn activiteiten en zij bieden service. De infrastructuur van de camping garandeert voor kinderen, tieners en volwassenen een vakantie die voor herhaling vatbaar is. Een wasserette, wifi en de mogelijkheid om activiteiten buiten de camping te boeken nemen alle mogelijke zorgen van u weg. Cateringservice, een afhaalpunt voor brood en een campingwinkel vervolledigen de 3-sterrenservices die de eigenaren en hun team te bieden hebben. Kortom, Eva en Jonathan weten dat je, om echte service te bieden, iets moet toevoegen dat niet met geld kan worden gekocht of gemeten, en dat is oprechtheid en integriteit.

Bloemetjes buiten

Snuf en Snuit met hun respectievelijke echtgenotes, Corina en Anneke zijn nu dus met z'n allen aanwezig om het 3de Gouden "Van der Schilden" Boulestoernooi te spelen. Dit toernooi zou de komende week gespeeld moeten worden, omdat de ene helft in de loop van de daaropvolgende week alweer op terugreis naar Nederland lijkt te zijn. Jeu de boules week te spelen. Of het toernooi doorgang kan vinden is maar zeer de vraag. Het wachten is namelijk op de vele tegenspelers, en de meeste daarvan bevinden zich op de lijst van absenten. Mocht het toernooi wel doorgaan, dan zal er sprake zijn van een sterk gedevalueerd spelersveld en mag een eventuele overwinning nauwelijks naam hebben. Het moeilijke van een makkelijke wedstrijd is wel om een zwakke tegenstander goed te laten gooien, om er zo toch wat van te maken. Veel mensen zien dat er tijdens de wedstrijd iets fout gaat. Veel minder zien waar de fout zit en slechts een enkeling ziet wat je eraan kunt doen. Maar wat, als er slechts een enkeling meedoet? Pieter houdt er dan ook rekening mee dat het toernooi geen doorgang zal vinden. Heeft hij ongelijk, dan is dat een meevaller voor de deelnemers en zijn verhaal.

De aanwezige helft van het populaire zangduo van het hete Hollandse lied Buum & Buum constateert inmiddels dat de bloemetjes buiten staan, maar zeggen dat zij daar niet debet aan zijn. Intussen nemen zij het er wel van en drinken zij daarbij genoeg. Of er sprake is van oorspronkelijke dan wel feestelijke gelegenheden wordt echter nergens bevestigd. F.A. Stoett vermeldt overigens dat de uitdrukking teruggaat op "zich met een bloem uitdossen". Of hiermee wordt bedoeld dat men bijvoorbeeld een bloem in het knoopsgat of in het haar deed voordat men op stap ging, staat er niet bij. In het Junior Spreekwoordenboek van Van Dale (2001) wordt over buiten gezette bloemetjes geopperd: "Misschien verwijst de uitdrukking naar een vroegere gewoonte om huizen bij bepaalde feesten met bloemen te versieren of om bepaalde bloemen weer buiten te zetten als de winterperiode voorbij was." In de allereerste Van Dale (1864) staat bij uitzetten: "bloemen uitzetten (buiten de deur plaatsen)". Kennelijk was het buiten de deur zetten van bloemen een veelvoorkomende bezigheid. Misschien markeerde dit inderdaad het (vrolijke) begin van de lente, maar ook dat wordt er niet bij gezegd. De opmerkingen van Buum brengen wel weer suggesties voor een lied ter aanvulling van het repertoire van Buum & Buum naar boven:

Weet je wat ik wel zou willen zijn - Een bloemetjesgordijn, een bloemetjesgordijn
Van het plafond tot op het raamkozijn - Een bloemetjesgordijn, een bloemetjesgordijn
En alle dagen hangen lekker in het zonnelicht - Met bloemen op m'n hele lijf en ook op m'n gezicht
Weet je wat ik wel zou willen zijn, een bloemetjesgordijn

Beste service

In zijn enthousiasme dreigt Pieter de lezer al meteen diep in het verhaal te trekken, en dat terwijl wij nog zover niet zijn. Die lijst, weet u wel, die lijst van afwezigen, die is nog niet afgewerkt. Hij blijft als het spreekwoordelijke zwaard van Damocles boven het verhaal zweven en neemt daarmee het zicht daarop weg. Pieter heeft inmiddels al wel besloten dat hij buiten de (voormalige) eigenaren geen aandacht zal besteden aan het afwezige leger van medewerkers dat de camping in de loop der jaren voorzag van bediening, animatie en verzorging. De eenvoudige reden is, dat er geen beginnen aan is. Dit laat onverlet dat zij alle woorden van waardering verdienen die er te vinden zijn. Waarbij Pieter met name de hoogste graad der waardering noemt. De hoogste graad van waardering van iemands deugden bestaat hierin, dat men zijn gebreken begrijpt. Echte waardering bestaat er immers evenzeer in de tekorten op te sporen als de verdiensten te ontdekken.

Duidelijk is dat elke medewerker van het jaarlijks opnieuw geselecteerde keurkorps van camping Des Arcades zich kenmerkt door kwaliteit, innovatie, gedrevenheid en servicegerichtheid. Natuurlijk, er zijn ook wel puntjes van kritiek te vinden, maar driekwart van alle kritiek spruit voort uit de begeerte van de gasten om zelf te schitteren. Dat maakt hun kritiek eigenlijk ook weer tot lof langs een omweg. Waarbij het wel goed is lof van kritiek te blijven onderscheiden, want wanneer de critici je lof toezwaaien dan doet dat al gauw denken aan een beul die zegt dat je een mooie nek hebt.

Zijn het de schommels, de tosti's of zit het hem in de geweldige bediening? Of is het misschien toch de (te) overvloedig gedronken wijn? Wie gaat lunchen of dineren in restaurant Le Moulin de Saint-Martial op de camping kan het slechts fantastisch vinden. Behalve natuurlijk als er sprake zou zijn van aangebrand eten, te warme rosé of te koude rode wijn. Het is een onwijs leuke plek om te genieten van een ontspannen lunch, diner of gewoon een kopje koffie. Het is echt héél leuk, kijk maar! Het restaurant van de camping vindt u in de 16de -eeuwse stenen molen, een locatie die u aangenaam zal verrassen. Het is er hartstikke gezellig, heeft charme en bovendien geniet u er van een ongestoord zicht op het waterrad van de molen. In het restaurant of op een van de terrasjes gezeten ontdekt u authentieke gerechten, bereid met lokale kwaliteitsproducten. De ingrediënten waarvoor de Lot gekend is, worden hier in het zonnetje gezet: meloen van Quercy, notenolie, Cabécou (kaas van rauwe geitenmelk), eend op alle wijzen en een lekker wijntje uit de regio rond Cahors als de ideale begeleider van de lekkere gerechten.

Eigen kracht

Omdat Pieter in het opsommen van de afwezigen de moed dreigt te verliezen zoekt hij naar een bruikbaar alternatief. Als er een alternatief is, dan is er ook geen probleem. Het probleem is echter dat het alternatief er nog niet is. Al rijpt er wel een gedachte die de potentie heeft om een goed alternatief te worden. Dat die gedachte er is, wil Pieter nog niet accepteren, want het is een teken van een ontwikkelde geest om met een gedachte te kunnen spelen zonder die te accepteren. Bijna iedereen weet dat, maar niet iedereen komt op de gedachte. Pieter beproeft de gedachte met een goede test voor ware liefde: de vraag of hij de gedachte kan verdragen de teennagels van zijn beminde te knippen.

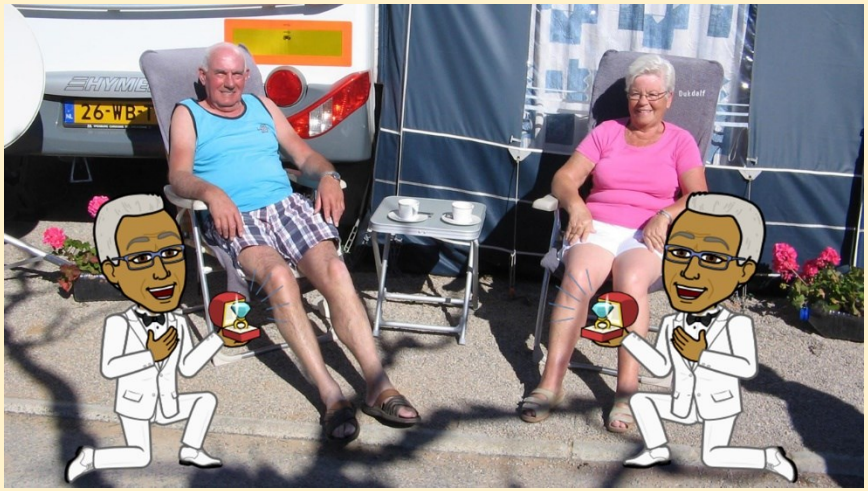
Enfin, eerst komt dus de gedachte. Daarna komt de organisatie van die gedachte in ideeën en plannen. Tenslotte komt de transformatie van de plannen in de realiteit. Zoals je ziet ligt het begin dus in de verbeelding. En verbeelding heeft Pieter wel. Want verbeelding brengt je overal, en Pieter komt overal, zoals wij weten. Maar goed, de eerste stap is de schepping van zijn verbeelding, de andere, de concrete gedachte dus, is nog niet geboren en dus verdiept Pieter zich nog even in zijn lijst van de niet aanwezigen. Waarop hij de namen ziet van Marijke en Kees Wijnhoud, van Jose en Jack van Heel, van Eveline Heibrink (inmiddels getrouwd met Stefan Rozenbrand) en Luna en Remi Boukema, de trotse ouders van River en Hunter, maar ook die van Feikje en Wopke Schregardus, de wandelende Friezen.

Het idee om het mysterie van de en het Lot te beginnen met een ode aan de afwezigen begint zo een uit de hand gelopen gedachte-experiment van Pieter te worden. De invloed van dit denken op de kunst en de moraal van het eigenlijke verhaal, is immens en problematisch aan het worden. Het mysterie wordt zo wezenlijk anders dan alle andere. Natuurlijk, de uniciteit van het geniale idee moet zoveel mogelijk gekoesterd en bevorderd worden, maar het doet ook wat met de romantische denkwijze over het vakantieverhaal. De vraag dringt zich op of er geen sprake moet zijn van een radicale breuk met de tot toe dominante visie op het verloop van dit verhaal, dat overigens veelal door het lot van het moment bepaald zal worden. Nog is de tijd niet rijp voor revolutie, maar als Pieter zijn verbeelding niet weet te vertalen in een concrete gedachte zal de wens tot en roep om revolutie allengs toenemen en zich als een olievlek verspreiden onder het lezerspubliek.

Inspecteur Gadget aan het werk

Nu de aanwezige helft van het duo Buum & Buum een vakantiebaantje heeft aangenomen en als Inspecteur Gadgets bijklust, is zijn pensioen tijdelijk ingetrokken. Om de eindjes toch aan elkaar te kunnen blijven knopen, heeft Wil de jager tijdelijk een andere rol op zich genomen. Die van Dr. Claw. De naam zegt het al: waar de ogen en oren van de Inspecteur tekort kunnen schieten, zal aan haar klauwen niet te ontkomen vallen. En dat laatste wordt bevestigd door niet ander te noemen bronnen op camping Des Arcades. Deze bronnen hoeven niet nader geduid te worden, omdat de bron Snuf zelf is. Hij heeft in de aanloop naar het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi een slechte nacht gehad. "Vannacht minder goed geslapen dan andere nachten," schrijft hij aan zijn vrienden van kamperen en boulen. "Had de idee dat er constant iemand boven de caravan bewoog. Geen idee wat het was."

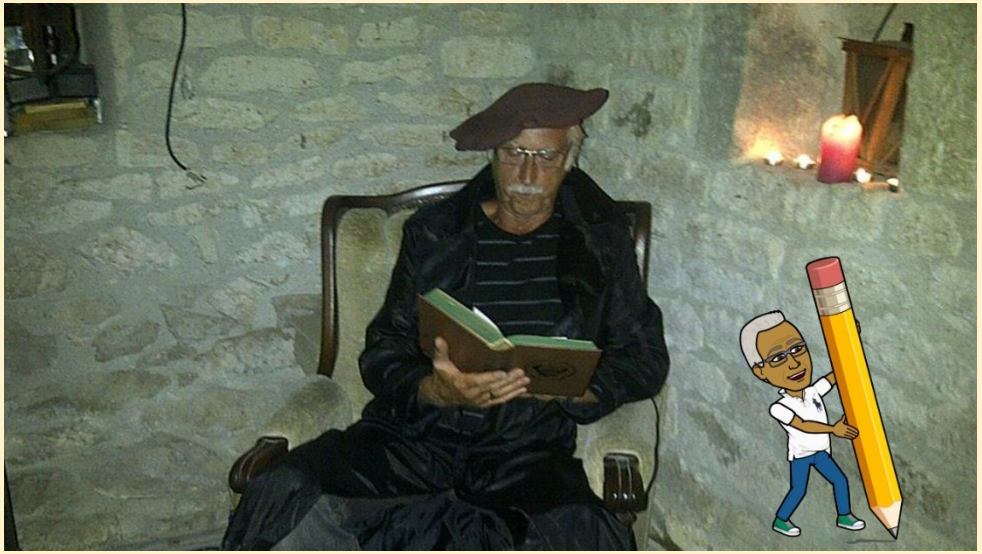
Gelukkig weet Pieter dat wel, maar zal hij er geen mededelingen over doen. Dit, om geen dekmantel onnodig weg te trekken. Duidelijk is wel dat Inspecteur Gadget en Dr. Claw er alles aan doen om een nieuwe explosie van misdaad op de camping te voorkomen en dat zij dat met alle mogelijke middelen zullen tegenhouden. Uiteraard onder het wakende oog van Pieter, Ton Bond en zijn bondmeissie en Staatsraad Van der Molen (met Sonja aan zijn zijde).

Intussen zit Roger Thibaut, bij de vaste gasten van de camping en de lezers van Pieter beter bekend als Kapitein Haddock, aka Captain Chocolat, zich samen met zijn Olijfje Bea thuis te verbijten. Zij behoren ook tot de lange rij van afwezigen dan wel absenten en zullen dus deze ochtend, als het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi doorgang vindt, niet aanwezig zijn bij het koffieboulen. Niet dat zij de koffie zo missen, maar stel je voor dat er chocoladetaartjes bij de koffie geserveerd worden! Dat piest Captain Chocolat naast het spreekwoordelijke gebakschoteltje!
En dat beste lezers en lezeressen, is voor iemand die de dag bij camping Des Arcades graag begint met een ontbijt met vers brood van de bakker een groot gemis. Ook, al is hij niet op de camping aanwezig. En, laten wij wel wezen, het schijnt een gezonde start van de dag te zijn, want Kapitein Haddock, aka Captain Chocolat is inmiddels toch maar mooi 60(!) jaar samen met zijn Olijfje Bea. Een heugelijk feit dat op de 13de juli 2021 gevierd mocht worden. En ook de gekozen huwelijksdatum toont maar weer aan dat Roger en zijn Olijfje Bea onverschrokken mensen zijn, die zich niets aantrekken van ongeluksnummers of zwarte katers. Van een over de camping rondvliegende heks op een bezemsteel zullen zij dan ook - anders dan Snuf - geen moment wakker liggen of slechter slapen.

Schrijf uw eigen verhaal

De meeste mensen maken zich over een voorbijkomende gedachte niet zo druk, waardoor die gedachte zo weer vervliegt. Bij Pieter ligt dat anders. Hij pakte de vluchtig binnengevlogen gedachte over een alternatief voor het omgaan met de lijst van afwezigen - de lijst dus van de mensen die niet aanwezig zijn - bij de strot en ging ermee aan de slag. Want, het was wellicht een vluchtige gedachte, maar door wat de lezer inmiddels gehoord en (vooral) gelezen heeft, zal deze kunnen erkennen dat het de betere gedachten zijn die het goede verhaal goed doen. En zo groeide de gedachte uit tot een heus idee en vervolgens een voorgestelde aanpak. Met de volgende gedachte als achtergrond.

'In ieder mens zit tenminste 1 roman', is het gezegde. Misschien, zo bedacht Pieter, hebben de afwezigen wel een persoonlijk verhaal over hun afwezigheid. Een verhaal dat zij graag kwijt willen. Een eigen verhaal ook, dat hen aan de grillen van het lot van het door Pieter bedachte verhaal kan laten ontkomen. Er zijn websites en boeken die hen hierbij kunnen helpen. En bovendien, als zij wat bouwstenen aandragen, wil Pieter ze zelf ook wel helpen met schrijfoefeningen en nuttige informatie over unieke en boeiende vragen over hun persoonlijke levensverhaal. Hij kan dat verhaal - mits aan hem toegezonden - dan later, aangevuld met eigen ideeën en foto's aan zijn lezers doorgeven.

Voor elke afwezige die zich toch betrokken wil voelen bij deze culturele opgave is dit een unieke kans. Zeker voor hen die in de werkelijke wereld lange wortels hebben in het verleden. Zij kunnen daarmee ook bijdragen aan de integriteit van het verhaal in zijn geheel. Dit zou namelijk anders door de alternatieve visies van Pieter als een uit de hand gelopen onkruid overwoekert kunnen worden. Met alle gevolgen van dien. Deze aanpak wordt daarom sterk aanbevolen. Vooral aan hen wiens teksten uitmunten door helderheid en toegankelijkheid. Het eigen verhaal behoeft overigens niet 'de waarheid' te zijn. In deze tijden van algemeen geaccepteerd relativisme is waarheid bijna een taboe geworden en wordt zij bovendien zelden serieus genomen. Middels inzending van een verhaal gaan de deelnemers ook akkoord met de algemene voorwaarden, zoals die hierna beschreven worden. Pak dus pen en papier en gedraag u als de wachter met de rode neus op bijgaande foto. U herkent daarin wellicht Kapelaan Jos in zijn hoedanigheid als magiër. Waar kijkt hij naar, wat heeft hij meegemaakt? Wat verbergt hij onder die pet en mantel? Enfin, de idee is dus, dat elke afwezige zijn of haar eigen verhaal vertellen mag!

De regels

Deelname aan "Schrijf uw eigen verhaal" als onderdeel van Het Mysterie van de en het Lot staat open voor alle (aspirant)auteurs uit Nederland en Vlaanderen. Wie daarvan niet afkomstig is, kan een schrijversasiel aanvragen bij Pieter en zo een laissez-passer krijgen.
Elke auteur mag maximaal twee verhalen insturen.
Deelname gebeurt op eigen kracht en is gratis.
Inzendingen zijn nog nergens gepubliceerd.
Inzendingen spelen zich af in de Gouden Eeuw van Des Arcades of verklaren waarom zij zich daar niet afspelen.
Inzendingen zijn bij voorkeur (niet) historisch correct en/of gebaseerd op historische gebeurtenissen.
Inzendingen zijn niet korter dan 25 en niet langer dan 2500 woorden.
Inzendingen mogen kant noch wal raken.
Inzenden kan dagelijks, maar niet om één minuut over twaalf 's nachts.
Inzendingen die op dat tijdstip binnenkomen, worden niet in behandeling genomen.
De auteur verklaart dat het ingezonden werk van eigen hand is of door andermans hand uit zijn of haar mond is opgetekend en geen inbreuk maakt op het auteursrecht van derden.
Inzendingen worden gestuurd naar Pieter Pottenkijker via het mailadres de-overkant@doodkorte.nl en het verhaal wordt leesbaar aangeleverd.
Over het gebruik van uw verhaal en de spelregels kan niet worden gecorrespondeerd.
Elk verhaal, als je het maar lang genoeg laat duren, eindigt met een plot.

Als lezers uw verhaal al eerder hebben gehoord, houdt u dat niet tegen, want zij horen het graag nog eens. De meeste mensen kan het namelijk niets schelen of een verhaal goed of slecht is. Als het verhaal hen maar niet ergert. En ergert het wel, dan doen wij net alsof gevoeligheid, gekwetstheid en je beledigd voelen een voorrecht is. Dat doe je in een vrije samenleving, want je wordt wel vaker geconfronteerd met dingen waar je het niet mee eens bent. Dat heel vaak mensen daar heel slecht in zijn, dat komt omdat zij de neiging hebben om te denken dat zij een monopolie op de waarheid hebben.

Een loopje nemen

Wie denkt dat de afwezigen, de mensen dus die door het lot gedwongen of gekozen niet aanwezig zijn op camping Des Arcades, thuis achter de geraniums zitten te simmen of aan de buis gekluisterd op de verslaglegging van het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi, kan beter gaan wandelen op het water. Niets is namelijk minder waar. Neem Feikje en Wopke. Deze Friezen gebruiken de nazomer voor het volbrengen van (onder andere) de alternatieve 4daagse van Raalte. Die nam een aanvang bij café De Driesprong, en daar hebben zij de afslag maar Des Arcades links (of rechts, afhankelijk van de kijkrichting) laten liggen. Vervolgens hebben zij de pittige route over de Lemelerberg en tweemaal de Archemerberg genomen. De bloeiende heide is daar nu op zijn allermooist. Zij dwaalden ook door het landgoed Eerde, langs het kasteel en langs de Regge. Al met al stappen zij zo de nodige kilometers bij elkaar. Kilometers vreten, dat is wat zij doen. Niet alleen in de lente, maar tijdens alle jaargetijden. Om te beschermen wat hen dierbaar is, hun gezondheid. Dus zie je hen bepakt met rugzak lopen, stoor hen dan niet, maar wandel een eindje mee. Het is een mooie basistraining en natuurlijk is het ook goed voor de onderlinge band. Tijdens het lopen leer je elkaar beter kennen.

De lessen van Feikje en Wopke? Vergeet niet te snel dat bewegen essentieel is voor een goede gemoedstoestand. Dagelijks een half uurtje wandelen, daar kan namelijk geen pil tegenop. Het zorgt voor vermindering van stress, het hart- en de longen worden er sterker van, en uw geheugen wordt beter. Bovendien prikkelt het de creatieve geest!

Het is een ontdekking die - mits eerder gedaan - wellicht had kunnen voorkomen dat Pieter en zijn Adriaantje verhinderd zouden zijn om nu in de Lotstreek te verblijven. Want wandelen helpt voor hart en bloedvaten. Dagelijks wandelen verlaagt de bloeddruk en het cholesterolgehalte in het bloed. Pieter onderzoekt nu waarom zijn lichaam en hart kennelijk niet opgemerkt hebben dat hij sinds de lockdown (Corona, weet u wel) dagelijks 6 kilometer wandelt in een straf tempo. Tegelijkertijd wil hij ook niet de filosoof uithangen. Filosofen zijn mensen die de hele dag nadenken over de zin van het leven. Pieter weet niet alles van dat wat de zin van het leven is, maar volgens hem in ieder geval niet om daar de hele dag over na te lopen denken. Mensen struikelen dan al gauw over de waarheid, krabbelen haastig overeind en lopen snel door alsof er niets is gebeurd. En zo lopen er altijd wel identieke burgers over straat om elkaar de indruk te geven dat ze normaal zijn. En dat is maar goed ook, want het leven is als een theater. En het verschil tussen een theater en een psychiatrische instelling is soms flinterdun.

Hoogvliegers

Je hoeft niet piep te zijn om hoog te vliegen. Je kunt dat ook na een lang en vitaal leven. De generatie die na Pieter komt mag en kán hoogstwaarschijnlijk werken tot we 70 à 75 jaar. Want we worden collectief veel later oud, dan voorgaande generaties. Pieter neemt zijn lezers tijdens deze persoonlijke vindtocht naar het en de Lot graag even mee naar Ruud en Joke Milikan. Gracieus gezond en veerkrachtig, zonder het per se te zîjn. Zij versterken in ieder geval het vitaliserende vermogen te denken dat je oud kunt worden zonder het te zijn.

In zijn mogelijk nog te verschijnen boek 'Nog vele jaren' bespreekt Pieter op holistische en aangenaam heldere wijze alle facetten die de vitaliteit van het ouder wordende lichaam beïnvloeden. Inzicht in deze interne en externe factoren maakt het makkelijk om een gebalanceerde invulling van leven te creëren, die past bij je persoonlijke kenmerken, voorkeuren en talenten. Ook als 100+er.

Het oudere lichaam krijgt, logischerwijs, ook andere voedingsbehoeftes, onder andere omdat organen minder efficiënt gaan functioneren. Het lichaam blijft behoefte houden aan bouwstoffen, brandstoffen en beschermende stoffen voor de afweer. Gevarieerde en weinig bewerkte voeding, voldoende water en goed kauwen helpen om gezond en vitaal te blijven, evenals genoeg bewegen en rusten. Juist het inzicht in het 'hoe, wat en waarom' maakt het makkelijker om bestaande gewoontes aan te passen, zodat je lang van het leven kunt genieten. De samenvatting is in ieder geval: lachen is gezond, een goed glas op zijn tijd doet wonderen en je moet af en toe uit de band of in de lucht kunnen springen.

Het goede nieuws nu is, dat Ruud vorig jaar 80 is geworden en dat dit jaar gevierd heeft met helikoptervlucht. Leuk voor hem, want vorig jaar – toen hij dus 80 werd - heeft hij hem al cadeau gekregen, maar door Corona en de daarmee gepaard gaande maatregelen is dat pas in dit voorjaar (juni) geeffectueerd.

PS
Hoe fit en vitaal je ook blijft, ouderdom gaat onherroepelijk met veranderingen (en soms vernederingen) gepaard. Het grote pluspunt van ouder worden blijft evenwel je je voordeel kunt doen met behaalde resultaten uit het verleden.

Eenzaamheid

Nu het eigenlijke verhaal dat Pieter wenst te vertellen eindelijk een beetje in beeld komt, blijkt hoezeer lezers verknocht zijn (geraakt) aan de verslagen van Pieters waarnemingen en bevindingen. Neem Buum. Buum is de ene helft van het vermaarde duo van het hete Hollandse levenslied Buum & Buum. Deze ene Buum is getrouwd met Wil de Jager, zo genoemd omdat zij altijd in de omgeving van Buum als de stille kracht en met een jagersinstinct aanwezig is. Over de andere Buum komt Pieter vast nog nog te spreken, maar deze ene Buum dus, is een van de weinigen die - samen dus met Wil de Jager - wel afreist naar camping Des Arcades. Toen hij kennisnam van de almaar groeiende absentielijst welke Pieter produceerde, sloeg bij hem het angstzweet uit. Het spookbeeld van eenzaamheid dringt zich aan hem op. En eenieder weet: Het is veel moeilijker een spookbeeld te doden dan een realiteit. En zoveel weet Buum wel: Realiteit is een hallucinatie die optreedt bij gebrek aan alcohol. Gebrek aan alcohol is een reëel gevaar nu zowel Pieter Pottenkijker als Ton Bond door afwezigheid schitteren. Bovendien, ook al zou Buum zelfvoorzienend zijn voor wat betreft de alcohol, waar blijft de gezelligheid als je alleen moet drinken?

Nu de realiteit is zoals ze is, en niet zoals men wil dat ze is, is het mysterie van het en de Lot voor Buum in ieder geval een afleiding van de gedachte aan eenzaamheid. Ghandi zei het al: "Wie smaak vindt in het lezen van goede boeken, is bij machte om de eenzaamheid te dragen, waar dan ook en met groot gemak." Wil de Jager heeft daarbij wel een kanttekening: "De eenzaamheid is een stille storm die al onze dode takken afbreekt. Mijn Buum is - net als die andere Buum - een wereldverbeteraar. Wereldverbeteraars zijn mensen die meteen het hele huis afbreken, wanneer er een deur piept. Laat staan als de regenpijp afbreekt."

Om een lang verhaal kort te slaan: Buum is verslaafd aan de escapades van Pieter, geknakt door zijn afwezigheid, maar weer opgestaan bij de wetenschap dat hij desondanks kan verdwalen in de verhalen van Pieter Pottenkijker. Want alle verhalen van Pieter eindigen gelukkig, als hij maar op tijd stopt.

De aanwezigheid van deze Buum op de camping is wel een meevaller bij alle tegenvallers. Want laten wij eerlijk zijn, wie moet anders Snuf & Snuitje in het gareel - of in ieder geval in de gaten - houden?

Nieuwsupdate

Terwijl Pieter net klaar staat om zijn lezerspubliek nader kennis te laten maken met de Lotstreek, komt er nieuws van de niet bij naam te noemen Inspecteur Gadget. Want, dat mag duidelijk zijn, Ton Bond, bondmeissie Linda en Pieter Pottenkijker staan bij voortduring in contact met de stille kracht en naar voren geschoven controlepost op de camping. Uiteraard gaat die conversatie over gewichtige zaken.

Gadget: Sluiting camping op 11 september. Ik hou nog steeds alles nauwlettend in de gaten, maar er valt weinig te melden, alles in diepe rust. In ieder geval geen koffieboulen deze ochtend (we schrijven maandag 23 augustus 2021; PP) dus niets geen 3de Gouden van der Schilden Boules Toernooi. Kan ook niet als de hoofdrolspelers er niet zijn! Zojuist heeft Hennie (die andere Buum) gebeld, volgt net als S en S jouw dagelijkse epistels."

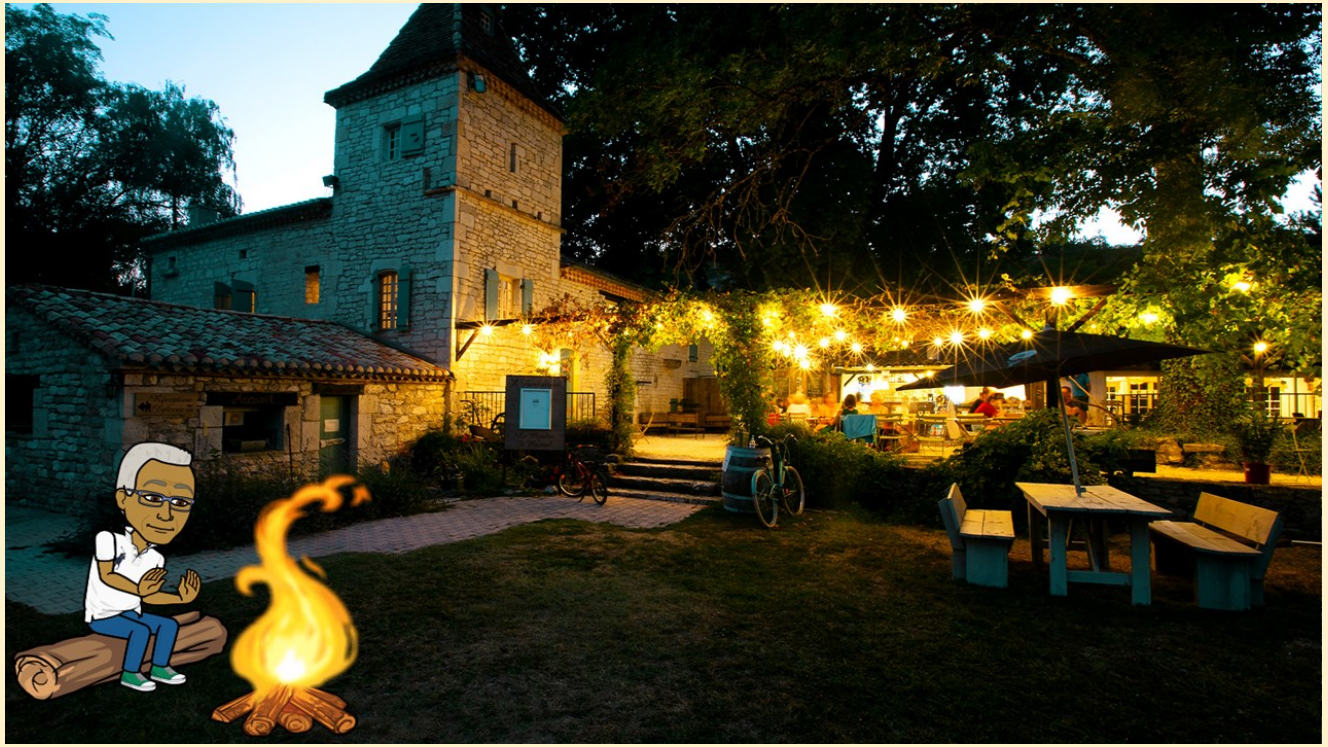
Pieter: "Goed bezig. Mede dankzij Dr. Claw. Dat de boel in rust is, kan zijn omdat de nachtrust verstoord was. Laat je dus niet in slaap sukkelen. Is er nog genoeg drank om in weg te zwijmelen? En, last nut not least, wat schafte het potje gisterenavond? PS: Hoe is het met Eva? Knapt ze al een beetje op of blijft de tweede prik toch een afknapper? Hoe is het weer weer? Beetje zon?

Gadget: "Meloen avec serano et poule crumble of zoiets. Eva drinkt weer bier en smoked her electric cigaret dus weer de oude Eva 😐. Veel zon nu 25 C, komende dagen oplopend naar 30C, wel heel anders dan in juni 😎."

Pieter: "Bofkonten! Gadget: "Inderdaad." Pieter: "Ze (Eva) drinkt toch geen Corona mag ik hopen?" Gadget: "Zal ik nader onderzoeken, maar dat wordt morgen, vandaag zoals bekend is de tent gesloten, vanavond dus macaroni à la maison, ook lekkerrrrr. "

Pieter zou Pieter niet zijn als hij geen service verleent, dus stuurt hij Gadget (alias Buum) en Dr. Claw (alias Wil de Jager) een recept voor macaroni op zijn Frans. Het is een parel voor de zwijnen, zo blijkt uit de reactie van Gadget: "Bedankt maar dit is voor een heel weeshuis." Pieter: "Vraag je de buren of je gaat rond met de Macaronibus. Kun je de vakantie terugverdienen! En je hebt een praatje pot." Gadget: "Denk jij dat bijv. S en S zouden betalen?" Pieter: "Die zijn altijd platzak dus daar kun je beter het Leger des Heils naar toe sturen met de soepbus! Verwar die bus niet met de belbus!" Gadget: "Bedoel jij Armee de Salut? De belbus heeft trouwens geen soep en ook geen macaroni." Pieter:"Maar je kunt hem wel in de soep rijden!" Gadget: "Is nog niet gebeurd maar kan altijd nog 😊." Pieter: "Even tussen de soep en de aardappels door: hoe is het met Wil alias Dr. Claw?" Gadget: "Heel goed, maar ik verzorg haar ook heel erg goed. Ik heb weinig anders voorhanden." Pieter: "Wij evenmin omhanden." Gadget: "Zijn nu gezamenlijk een cryptogram aan het oplossen om onze speurzin te trainen." Pieter: 👍.

Dan volgt op dinsdagochtend rond de klok van elven een verontrustend bericht. Opnieuw van de hand van Inspecteur Gadget: "Er is een privé stoel van ons op onverklaarbare wijze uit de opslag verdwenen. Zoals je zal begrijpen gaan wij op de hele camping, en eventueel ver daarbuiten, op onderzoek uit. Nader bericht volgt."

In afwachting van die nadere berichten adviseert Pieter Gadget om geen berichten te versturen die hij niet kan wegnemen. "We zijn wat ons is verteld over onszelf. Wij zijn de som van de berichten die we hebben ontvangen. De echte berichten. De valse berichten. Dus wees op je hoede. Ik duik ondertussen even in de archieven van onze stommiteiten. Kijken of er nog nuttige blunders, bokken, domme streken, enormiteiten, flaters, miskleunen of andere uitglijers te vinden zijn die wij kunnen gebruiken."

De Lot

Pieter zoomt even uit om vervolgens in te zoomen op het grotere plaatje. Oftewel, van het individu van die ene Buum zoomen wij uit om in te zoomen op de streek waarvan Pieter het mysterie wil onthullen. Het departement Lot.

Het departement Lot is een van de acht departementen van de regio Midi-Pyrénées. De overige zeven departementen zijn: Ariège, Aveyron, Haute-Garonne, Gers, Hautes-Pyrénées, Tarn en Tarn-et-Garonne. Het departement ligt voor een groot deel op de kalkhoogvlaktes, de zogenaamde Causses. Een groot deel hiervan is een officieel natuurpark. Het landschap van het departement Lot wordt doorsneden door verschillende rivieren. Het departement is omgeven door de departementen Corrèze, Cantal, Aveyron, Tarn-et-Garonne en Dordogne. De belangrijkste steden in het departement Lot zijn Cahors en Figeac.

Het departement staat bekend als een van de departementen met de meeste archeologische vondsten in heel Frankrijk. Zo zijn er vele sporen gevonden die erop duiden dat het gebied al in de prehistorie bewoond is geweest. Zo zijn er onder meer grotwoningen gevonden en vele verschillende prehistorische gereedschappen als bijlen en speerpunten. Dankzij de verschillende vondsten is duidelijk geworden dat de eerste mensen al rond 40.000 jaar voor Christus in het gebied leefden. Rond het jaar 50 voor Christus werd het departement Lot veroverd door de Romeinen. Vrijwel direct oefenden de Romeinen hun invloed uit. Zo werden de grotere steden omgebouwd tot typisch Romeinse steden. Tot op de dag van vandaag zijn de sporen van de Romeinen zichtbaar in de vorm van enkele overblijfselen die de tand des tijds hebben doorstaan, zoals bijvoorbeeld de Arc de Diane in de stad Cahors.

Vandaag de dag is het departement Lot een geliefde vakantiebestemming. Er is namelijk genoeg te zien en te beleven. Van de prachtige stad Cahors met haar indrukwekkende Pont Valantré, tot de mooie plaats Figeac. Ook Gouffre de Padirac is absoluut de moeite waard om met een bezoekje te vereren. Deze indrukwekkende grot bevindt zich op de bodem van een groot gat in de grond. Met een spannende boottocht kunnen bezoekers deze mooie grot verkennen. Ook het kasteel van Bonaguil is meer dan de moeite waard om te bezoeken. En vergeet u een bezoekje aan het schilderachtige plaatsje Saint-Cirq-Lapopie niet? Dit plaatsje wordt door de kenners tot de mooiste dorpjes in heel Frankrijk gerekend.

Vragen naar de bekende weg

Vanuit zijn woonplaats Den Haag, de hoofdstad van de provincie Zuid-Holland en de residentie van onze regering is er bericht ontvangen van Guus Opera alias Guus Geluk. U kent hem wellicht als de zanger van het betere Hollandse lied. Guus, getrouwd met Whisky Ria, laat weten het fijn te vinden van PP (Pieter Pottenkijker) te horen en vraat zich af of deze - Pieter dus - al met vakantie is geweest of nog moet (mag) gaan. En als Pieter gaat, of hij dan naar het oude nest gaat of dat er een nieuwe stek gevonden is. De vragen van Guus leren ons maar weer eens, dat lezen een vak is. Lezen is, net als schrijven overigens, denken met andermans hoofd. Voor Guus heeft Pieter het welgemeende advies om naast een leesbril ook het boek "Het mysterie van de en het Lot" te kopen, naast de tijd om het ook te lezen. Zijn vragen worden dan als vanzelf van een antwoord voorzien.

Guus Opera maakt overigens van de gelegenheid gebruik zijn afwezigheid nu op camping Des Arcades te verklaren: "Wij gaan in september een dag of 10 weg. Onze dochter heeft in Turkije een vakantiewoning gehuurd voor een jaar en daar kunnen we dan gebruik van maken. Er zijn daar zat eettentjes in de omgeving en vlak bij het strand dus ik kan daar best wandelen." Kennelijk laat Guus daarbij Whisky Ria thuis. "Met mij," vervolgt Guus, "gaat het best wel aardig. Alleen blijft mijn rechterarm tegendraads. Met Whisky Ria gaat het ook goed? We ondersteunen elkaar door regelmatig de drankfles in de buurt te houden."

Pieter vreest dat hij zijn comfortabele positie in een ligstoel op de veranda van zijn thuisverblijf moet opgeven, om gewapend met potlood en notitieboekje, en wellicht met een fles whisky en soda, nadere verklaringen te verkrijgen van Guus. Hij ziet echter op tegen de lange wandeling naar Den Haag om de inboorlingen daar aan het werk te zien in hun paleizen, lanen, op het strand, of de kroeg. Hij volstaat daarom met de voorzichtige conclusie dat uiteindelijk ook slecht lezen niet alleen een ondeugd is, zoals drank of lust of een andere vorm van overdadige genotzucht, maar dat sommigen iets anders nodig hebben om hun begrip te prikkelen en te amuseren. En dat dit verschijnsel vaker voorkomt dat menig mens zelf denkt. Als er nu toch eens een uitvinding gedaan werd, dat je een eenmaal gelezen bericht kon bottelen als een geur. En dan moest het nooit slapper worden of muf. En als je het dan nodig had, kon je de kurk van de fles nemen en dan zou het zijn of je het bericht helemaal opnieuw beleefd.

Weet u wie er ook niet zijn?

Pieter Pottenkijker zou een prachtig boek kunnen schrijven over de aanwezigheid van afwezigen. U weet wel, afwezigen die eigenlijk altijd aanwezig zijn. Mensen als Joop en Mien van der Schilden bijvoorbeeld. Je kunt hen de pater en mater familias van de Nederlandse enclave beschouwen die in de loop der tijd gegroeid en verankerd is op Camping Des Arcades. Zij waren jarenlang de spil van het boulestoernooi in het voor- en najaar. Het boulestoernooi dat sedert 4 juni 2018 - terecht - de naam Het Zilveren (lente) of Gouden (Najaar) Van der Schilden Boulestoernooi draagt.

Cornelis Johannes van der Schilden, geboortedatum op 15 december 1931 te Utrecht (Nederland) overleed op 30 november 2016 op 84-jarige leeftijd. Hij was bekend als doelman van RCH en Elinkwijk. Daar speelde hij (in een heerlijke coltrui) o.a. met Michel Kruin (in het prachtige blauwwitte shirt van de club). Genieten! De bliksemsnelle voetballer Michel Kruin scoorde in zijn eerste wedstrijd voor Elinkwijk meteen drie doelpunten. De debutant zorgde daarmee voor de overwinning op Willem II waardoor Elinkwijk in de eredivisie bleef.

Hoewel vrouwelijkheid niet een van Pieters' speerpunten of sterke krachten is, zijn er kanten van het vrouw-zijn die hij koestert en waardeert. Begrijp hem niet verkeerd. Hij is geen vrouw, voelt zich geen vrouw, kleedt zich niet vrouwelijk, houdt wel van chocola, maar gaat zonder make-up de deur uit. Het is de rol van de vrouw die hem fascineert. Zoals de rol van Mien. De stille kracht achter Joop. Of Linda, de stille (nou ja, stille....) kracht achter Ton Bond of Sonja, de altijd aan de zijde van Staatsraad Van der Molen staande stille kracht van diezelfde Staatsraad. Of, nog dichter bij huis, Adriaantje, de steun en toeverlaat van uw eigenste Pieter Pottenkijker.

De rol van een vrouw kan namelijk die van een stille kracht zijn. Een stille kracht achter de man, zodat hij zijn werk goed kan doen. Een stille kracht achter de kinderen, zodat zij niets tekortkomen. En een stille kracht achter de mensen om haar heen, zodat iedereen zich gewenst, gewaardeerd, gesteund en geholpen voelt. Mien, de vrouw van Joop dus, is zo'n vrouw. En ik denk dat heel wat vrouwen zich aan haar mogen spiegelen en leven naar haar voorbeeld.

Om misverstanden te voorkomen in deze gekke tijd: Een stille kracht zijn heeft niets te maken met ondergeschiktheid, noch met onderdrukking of andersoortige ellende. Iedereen heeft zijn rol en bekleedt die rol op de manier die hem of haar het beste past. Een feministe, of een vrouw zoals Greetje S (waarover Pieter nog te spreken komt), springt voor een hoger doel op de barricaden; een ander kiest ervoor om een stille strijd te voeren. Het een is niet meer waard dan het ander, noch is het beter. Het is slechts hetgeen wat het beste bij je past.

Het lot nam of neemt bij Joop, Staatsraad Roel, Ton Bond, Pieter Pottenkijker en vele andere 'sterke' mannen vaak de mooie en aantrekkelijke gedaante aan van Vrouwe Fortuna, de godin van het geluk. Juist omdat Fortuna een vrouw is, is zij liever doortastend dan voorzichtig. Zij lijkt niet van voorzichtige leiders te houden. Zo'n man is gedoemd ten onder te gaan. Net wanneer de tijd is gekomen om aan te vallen, talmt hij en wacht hij af. En juist hierdoor komt hij ten val. Zij nemen natuurlijk allerlei voorzorgsmaatregelen, wegen alles goed met hun verstand en laten alle mogelijke scenario' s de revue passeren. Maar er zijn achter deze mannen altijd krachten aan het werk die iets teweegbrengen wat we later soms 'onvoorziene omstandigheden' plegen te noemen. Deze krachten dwingen ons tot het innemen van een krachtige houding ten opzichte van het onbekende. Dat is ook voor hen niet gemakkelijk, want het liefst geven ze niet eens toe dat zij eigenlijk geen greep hebben op de omstandigheden. Zij willen echter niet een speelbal van het lot, dus zijn zij het lot!

Vroeger moest je alles bij moeilijke teksten maar snappen, als eenvoudige lezer. Tegenwoordig is het voor de huis-tuin-en-keukenlezer veel toegankelijker geworden en bovenstaande filosofische overwegingen zijn daarom wellicht iets te veel zware kost voor een driestuiverzomerroman. Omdat de lezer van Pieters' verhalen makkelijk verdwaalt in een discussie voor ingewijden of gevorderden, verlaat Pieter daarom dit pad en gaat hij weer over op zijn eigen, lichtvoetige en mildironische stijl. Dat is het enige wat de stijl van zijn verhalen aantrekkelijk maakt. Naast de anekdotische manier van vertellen natuurlijk, die het werk uitstekend verteerbaar maakt. We stappen dus weer over van hét lot (uit de loterij van het leven) naar de Lot, die prachtige vakantiestreek in Frankrijk. Die streek waar ook Pieter Pottenkijker zo graag neerstrijkt om er te verblijven. En, omdat hij graag dicht bij huis begint, starten wij in Saint-Pantaléon.

Saint-Pantaléon en Montcuq

Saint-Pantaléon is een gemeente in het Franse departement Vaucluse en telt 177 inwoners. De plaats maakt deel uit van het arrondissement Apt. Het dorp ligt iets ten noorden van de D900 en grenst aan een uitgestrekt bosgebied. De Romaanse kerk stamt uit de 11e eeuw. De plaats maakt deel uit van het arrondissement Cahors. Saint-Pantaléon is op 1 januari 2019 gefuseerd met de gemeenten Bagat-en-Quercy en Saint-Daunès tot de gemeente Barguelonne-en-Quercy. Het heeft dus weinig om het lijf en is wellicht vanwege die eigenschap zo aantrekkelijk. Camping Des Arcades is gelegen in Saint-Pantaléon en heeft zo adembenemende taferelen voor u in petto.

Montcuq is het dorp waar alle Fransen om gniffelen. Het is een slaperig dorpje in het Zuidwesten van Frankrijk. Best mooi. Maar verder zonder grote attracties of beroemde inwoners. Die verblijven immers op camping Des Arcades! Toch kent vrijwel elke Fransman Montcuq. Hoe komt dat?

Het zal bijna geen enkele Nederlander iets zeggen als je aangeeft dat je in de buurt van Montcuq woont. Of met vakantie gaat. Welke Nederlander weet nou waar Montcuq ligt? Een mooi, maar toch redelijk onbetekenend dorp met nog geen 1300 inwoners in het zuiden van het departement Lot. Een charmant pleintje met een restaurant en een dorpscafé, een levendige markt op zondag, een 'donjon' uit de 12e eeuw die hoog boven het dorp uittorent. Een dorp waarvan er in Frankrijk dertien in een dozijn gaan, zou je kunnen zeggen. Toch is Montcuq heel bekend en als je over de plaats spreekt, krijgt bijna elke Fransman direct een ondeugend lachje op zijn gezicht. Montcuq is niet bekend om zijn dorpsplein of weekmarkt, maar om zijn nogal aparte naam. Montcuq spreek je in algemeen beschaafd Frans uit als 'MONKU', 'mon cul' dus. En tja, dat betekent in plat Frans letterlijk 'm'n achterwerk, m'n kont...' en verder kun je het zelf wel verzinnen. Hilariteit alom dus bij de Fransen! Een en ander is nog een keer enorm versterkt en uitvergroot in een uitzending van het komische televisieprogramma Le Petit Rapporteur uit 1976, waarin een hilarische sketch te zien is van een 'journalist', die de burgemeester van Montcuq interviewt. Hij begint de reportage met 'Je suis heureux de vous montrer Montcuq à la télévision'. De burgemeester, keurig in het pak gestoken, leidt zijn gast vol trots rond in het dorp en er volgt een vermakelijk dubbelzinnig vraag-antwoordspel, waarbij de burgemeester nietsvermoedend bloedserieus antwoord geeft op de nogal bizarre vragen van de journalist. De uitzending is inmiddels cult en Franse toeristen doen graag het beroemde dorp aan. De grootste grap is natuurlijk een foto bij het plaatsnaambord, al dan niet opgeleukt met het eigen achterste, net zoals de journalist uit Le Petit Rapporteur.

De inwoners van Montcuq vinden de landelijke bekendheid best grappig en profiteren elk jaar weer van de dagjesmensen die het dorp met een bezoek vereren. Het smalle straatje dat vanaf het dorpsplein naar het gemeentehuis leidt is officieel vernoemd naar het legendarische televisieprogramma. Maar tegelijkertijd is men in Montcuq vasthoudend in de manier waarop de naam van het dorp wordt uitgesproken. Volgens de regionale uitspraak zeg je namelijk 'MONKUK' met uitdrukkelijke nadruk op de laatste 'K'. En dan is de naam van het dorp doodnormaal, charmant, maar zeker niet grappig, laat staan banaal... Want, als mensen er eerst uit nieuwsgierigheid komen om te zien hoe dit beroemde dorp eruitziet en zich voor het bord op de foto laten zetten, blijven ze daar, want in Montcuq heerst een zekere zoetheid van leven!

Montcuq-en-Quercy-Blanc staat op zijn heuvel in het hart van de Quercy Blanc, dit gebied badend in de zon, waar meloen, lavendel, zonnebloemen en druiven moeiteloos groeien. Je moet slenteren door de charmante middeleeuwse steegjes die vanaf de toren de heuvel aflopen, op zondagochtend een markttour maken om lokale producenten te ontmoeten, zwemmen in het water van Saint-Sernin (Blauwe Vlag), om te begrijpen hoe goed het is om hier te verblijven! En de kans dat je op zondagochtend een beroemdheid als Ton Bon, het Bondmeissie Linda, Staatsraad Van der Molen met zijn Sonja of zelfs Pieter Pottenkijker met zijn Adriaantje tegen het lijf loopt is meer dan enkel denkbeeldig. Alleen nu even niet dus.

Montcuq is ook een tussenstop op de weg naar Compostella. Het is mogelijk om het dorp te bezoeken door de gemarkeerde route te volgen die stap voor stap door de middeleeuwse steegjes leidt. En na de inspanning, het comfort, genietend van een verfrissing op een caféterras, voordat u een van de vele accommodaties bereikt die het dorp biedt aan pelgrims op doorreis. De kerk Sainte-Hilaire in het hart van het dorp of de kapel van Rouillac op 4 km van het centrum, zijn ook doorgangsplaatsen waar pelgrims stoppen om de felgekleurde glas-in-loodramen te ontdekken die het leven van Christus weergeven of de prachtige fresco's.

Rapport d'étape

Pieter neemt zijn werk serieus. En dus zat Pieter gisteravond laat gezapig en mét wijnzicht een Franse gendarme te tolken, die hemeltergend Nederlands produceerde. Makelaars, hérstellers, verzekeraars, garagehouders, carrossiers, enfin de hele rimram kwam aan de orde respectievelijk passeerde de revue. Maar wat hebben die bereiders van doen met het mysterie van de of het lot? Bereiders waarvan? Ook Pieters Adriaantje weet het niet zo snel en oppert "préparateur". Maar in de context proeft Pieter toch iets met "rijden". Dus maakt hij er - na wat geweifel en getwijfel - "voorbereider" van. Om te concluderen dat er volgens die Franse gendarme toch sprake is van de voorbereiding van een evenement door Snuf en Snuit. Omdat de betreffende gendarme er al snel op zijn varken gezeten vandoor was, moest Pieter vanochtend bij Inspecteur Gadget te rade gaan met de vraag hoe dat nou zat met die "bereiders/berijders". En dan springt Dr. Claw bij. Zij bevestigt dat het gaat om bestuurders van een club die de voorbereiding doet van een toernooi waarbij de ballen rollen moeten, hetgeen zou kunnen betekenen dat er inderdaad voorbereidingen getroffen worden voor het Derde Gouden Van der Schilden Boules Toernooi.

Omdat Pieter toch met Inspecteur Gadget in gesprek is, nemen zij meteen de verdere vorderingen van het beloop door. Gadget: "Onze stoel is terecht. Na intens speurwerk en ondervragingen van Oma., Jonathan, Eva én Pierre wist de laatste te melden dat de stoel op het dak van het toilethuis was gezien, en inderdaad had een of andere onverlaat de stoel gebruikt om aldaar van de zon te genieten. Dus eind goed, al goed. Nu kan Wil (alias Dr. Claw) ook lekker zitten. Pieter: "Zo, dat is voor Wil alias Dr. Claw een hele vooruitgang. Avond aan avond op de bezemsteel zitten voelt toch een beetje als een kip op stok. Is er nog nieuws van het front of is alles gezapig en gezond?" Gadget: "Alles gezapig en gezond. Vanmiddag komen S en S met hun echtgenoten bij ons borrelen en een hapje van de grillplaat nuttigen. Pieter: "That's the spirit! Als je je tegenstander in de gaten wilt houden kun je hem (of haar) het beste omarmen. En zo nodig leg je S en S bij wijze van verhoor zelfs zelf op de grillplaat. Wordt het hapje wel weer een hele hap, maar het leven van een spion gaat nu eenmaal niet over gebaande wegen. Volg dus niet de gebaande weg, ga daar waar geen weg is en laat een spoor achter, zodat wij jullie bij verlies kunnen terugvinden. Want omdat de mensen bijna altijd gebaande wegen bewandelen en zich in hun doen en laten richten naar anderen, zonder dat ze echter in staat zijn de wegen van hen die ze nadoen overal volledig te volgen of de kwaliteiten van die personen te evenaren, moet een verstandig man steeds de weg inslaan die grote mannen vóór hem zijn gegaan. Je treedt immers in de voetsporen van Baantjer, Ton Bond en vele anderen die de karretjes voor Pieter uit de poep trokken! PS Loopt het al storm qua deelnemersveld voor het derde Gouden je weet wel toernooi? Gadget: "Er zijn wel veel Nederlanders, buiten S en S en familie, maar die hebben geen ballen. Ook veel Belgen, maar ook zonder ballen dus geen toernooi!" Pieter: "Hebben ze geen ballen of hebben ze de balken niet? En zijn die Nederlanders er volgende week ook nog?" Gadget: "Moet nu stoppen, moet de boodschappen dragen. Voor de borrel van vanmiddag." Pieter: "Oké shop ze."

Een smaragden huwelijk

Kapelaan Jos, u weet wel, die nooit benoemde penningmeester van het Genootschap der Goedgelovigen, is - zo leert het nieuws - op 25 augustus van het jaar 2021 55 jaar getrouwd met zijn Maria. En omdat het doen en laten op de camping zich voortkabbelen laat zonder noemenswaardig noodlot, inspireert dit nieuws Pieter tot het opzetten van een kleine poll. Dat is een onderzoek naar de mening van een grote groep mensen over een bepaald onderwerp. Het onderwerp? Het huwelijk. Pieter is benieuwd naar de opvattingen van zijn getrouwde lezers over de navolgende stellingen.

1. Het huwelijk is net als vliegeren. Je moet af en toe vieren en weer inhalen. Anders hou je geen touw meer over.
2. Het huwelijk is net als in je broek plassen, in het begin is het lekker warm, maar het wordt steeds kouder.
3. Het geheim van ons huwelijk? Tweemaal per week nemen we de tijd om te gaan dineren: kaarslicht, een etentje zachte muziek en een dansje daarna. Zij gaat iedere dinsdag, ik iedere vrijdag.
4. Ons huwelijk blijft de belangrijkste ontdekkingstocht die wij ooit konden ondernemen.
5. Mijn huwelijk is net een spannend boek, maar ik heb het al uit.
6. De juiste basis voor het huwelijk is een gemeenschappelijk onbegrip.

Om misverstanden of vragen ter zake te voorkomen: Pieter is een man van de wereld, dus hij ziet geen verschil tussen een huwelijk, geregistreerd partnerschap en een samenlevingscontract. Er zijn weliswaar enkele verschillen, bijvoorbeeld bij de beëindiging, maar dat mag de pret niet drukken. En voor wie er nog aan beginnen wil? Hen geeft Pieter de volgende overwegingen mee: "Het gaat in de liefde niet over de levenslange zoektocht naar die ene ware. Het gaat wel over kiezen voor wie als goed genoeg op je pad komt en geluk proberen te vinden en op te bouwen binnen die keuze. Zelfs de wiskunde onderbouwt deze stelling. Wil je, binnen je mogelijkheden, eindigen met een partner uit de 10% besten, zorg dan dat je 12 mannen/vrouwen uitprobeert en de eerste die dan volgt en beter is dan de 12 voorgaande, daar blijf je best bij, dat is meneertje of mevrouwtje 'goed genoeg'. Een bevrijdende gedachte voor wie binnen zijn relatie altijd denkt dat er tussen de vele vissen in zee misschien toch nog iemand net wat beter past."

(Niet) Bewezen beweringen

Vakantiegangers hebben diverse bronnen van nieuws en informatie nodig. Want, hoewel leven een bron van vreugd is; is het ook een bron waar het gepeupel meedrinkt dat alle bronnen vergiftigd. De eerste bronnen van berichten over grote evenementen, zoals die van boulestoernooien, zijn mede daarom vaak klein en zo nietszeggend of niet waar!

Pieter schrijft dit, ook al ontmoet hij als schrijver vaak partijdigheid, ja vijandschap, van bronnen, die zich daar met het beste geweten onschuldig schuldig aan maken. Want deze bronnen hebben motieven die henzelf vaak verborgen blijven, en die zij, mochten zij ze wel vermoeden, om zekere gronden vermijden. Enfin, waar het hier om gaat is het nog niet door een onpartijdige partij bevestigde bericht dat Snuf, die dus wel aanwezig is op camping Des Arcades, samen met zijn lief Corina een jeu de boules toernooi op de camping heeft gewonnen. Volgens diezelfde berichten wonnen zij da de poule de finale met 13-7. Wie, en of er tegenstanders waren, vermeldt het bericht niet. Wel dat de overwinnaars uit handen van organisator Jonathan Ddh een fles wijn ontvingen en dat dit voor Snuf (eindelijk?) de eerste internationale overwinning in 2021 is. Beelden van de betreffende wedstrijd ontbreken (nog). En hoewel er momenten zijn in ons leven waarop we over bepaalde zaken geen bewijs van buiten nodig hebben, zegt een kleine stem in ons dat het vragen daarnaar toch het juiste pad is. Want, wat zonder bewijs beweerd wordt, kan ook zonder bewijs ontkend worden.

Neem Staatsraad Roel van der Molen met Sonja aan zijn zijde. Zij zeggen niet alleen dat zij de appeltjes van geluk en overvloed aan het plukken zijn, zij leveren plaatjes bij die praatjes. Het is overigens geen toeval dat zij zich ophouden in de appelweide van goed en kwaad. Zij proberen de politieke onderhandelaars die een nieuw kabinet moeten formeren een gevoel van duurzaamheid bij brengen. En dat verklaart ook waarom Sonja altijd aan de zijde van de Staatsraad staat: De vrouw heeft in het aards paradijs de appel van de boom van kennis van goed en kwaad 10 minuten eerder gegeten dan de man. Sindsdien heeft ze altijd die 10 minuten voorsprong behouden. Oftewel: Sonja weet alles tien minuten eerder dan de Staatsraad het horen kan. Dat zij voor het ondersteunen en voeden van de formatie een appelboomgaard hebben uitgekozen, mag eigenlijk ook niet tot verbazing leiden. Om tot een succesvolle formatie te komen, zullen de partijen over en weer door een zure appel heen moeten bijten. En dan mogen ze nog kiezen uit de Granny Smith, oorspronkelijk afkomstig uit Australië, de Goudrenet met een groen tot groengeel basis en een rode blos en de Junami, de appel met een fraaie helderrode tot enigszins donkerrode schil.

Caurs

Terwijl de Staatsraad dus drukdoende is met het vlot trekken van iets wat nauwelijks vlot te trekken lijkt, richt Pieter zich weer op de Lotstreek. Het lot van een adviserende informateur is de wetenschap dat op korte termijn alles vlot trekken niet kan. Het blijft dus vooral duwen en trekken met actiepunten en aanbevelingen. Zo belandt Pieter (virtueel) in Cahors.

Cahors (Occitaans: Caurs) is een Franse gemeente en de hoofdstad (préfecture) van het departement Lot. De stad ligt in een meander van de rivier de Lot en is bijna volledig omgeven door water. De ligging is uniek: op een gelijke afstand van de Atlantische Oceaan, de Middellandse Zee en de Pyreneeën. De inwoners van de stad heten Cadurciens (vroeger: Cahorsins). Tegenwoordig is de stad vooral bekend als toeristische trekpleister en als het centrum van de beroemde AOC-wijn Cahors.

De bewoning van deze plek gaat terug tot aan de eerste eeuw. De Romeinen hebben zich toen in Cahors (dat destijds Divona Cadurcum heette) gevestigd. Ze verlieten Cahors rond het jaar 500 en lieten veel bouwwerken na, die echter in 574 door Vandalen werden vernield. De geschiedenis vermeldt niet of dit wellicht voorouders waren van - bijvoorbeeld - Snuf en Snuitje of Nico Ikkomwelachterom.

In de zevende eeuw is er een verdedigingsmuur opgetrokken van zuid naar noord, zodat men ten oosten daarvan kon leven en wonen. Desondanks is de stad in de achtste eeuw binnen negenentwintig jaar nog twee keer grondig verwoest. De stad is daarna in de loop van de eeuwen meermaals inzet van conflicten geweest tussen bisschoppen, consuls en drosten. Dit laatste zou een verbastering kunnen zijn van Dorsten, hetgeen de schuilnaam van die ene (en overigens ook die andere) Buum in het dagelijkse leven is. Het totale gebrek aan producten uit de streek (de enige producten die de streek produceerde waren wijn en wol) was een van de redenen waarom de bewoners van Cahors zich tot handelaren ontwikkelden. Cahors lag sinds het einde van de 12e eeuw op de handelsroute route van het noorden (de havenstad La Rochelle) aan de Atlantische Oceaan naar het zuiden (het Middellandse Zeegebied bij Montpellier). De Cahorsins ontwikkelden zich met name in de 12e en 13e eeuw tot succesvolle handelaren en verspreidden zich via Montpellier tot in heel Italië en via La Rochelle tot in Engeland en de Nederlanden.

In het Frans staat het woord cahorsin nog voor een woekeraar; iemand die woekerrentes berekent maar geen Italiaan (lombard) is en geen jood is. De handelaren van Cahors hebben een aanzienlijk deel van hun vermogen opgebouwd door bankactiviteiten en door het verstrekken van leningen (met minstens 40% rente).

In de 13e en 14e eeuw ontwikkelde Cahors zich snel door handel en bankieren. De macht van de handelaren uitte zich in de rijkdom van de huizen. De rijke huizen in Cahors zijn voor een groot deel opgebouwd uit baksteen, de arcades en de gebeeldhouwde delen zijn in natuursteen uitgevoerd. Cahors telde voor het begin van de Honderdjarige Oorlog een kleine 15.000 inwoners. In 1345 werd de verdedigingsmuur afgemaakt die in het noorden (op het hoogste punt van Cahors) van links naar rechts naar de rivier liep. De stad was daarvoor omgeven door de Lot en een muur met slotgracht op de plaats waar nu de boulevard Gambetta loopt.

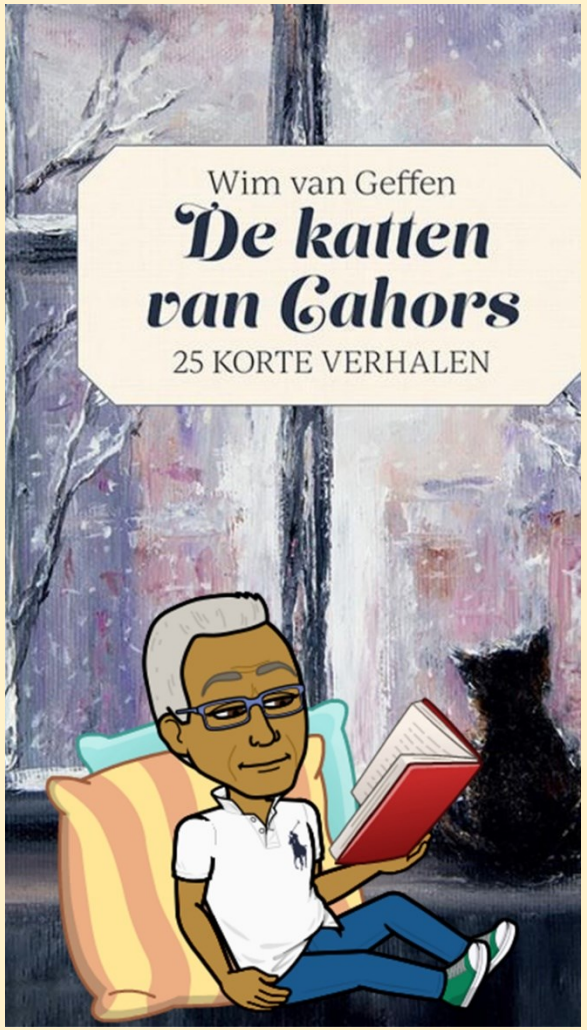
Over de Lot was er altijd al de Pont Vieux, die eind 12e eeuw was gebouwd en die met zijn vijf verdedigingstorens de noord-zuidroute bewaakte. In het begin van de 13e eeuw werd Cahors ook aan de oostkant door een verdedigingsmuur omgeven. Eind 13e eeuw werd de Pont Neuf naar het oosten gebouwd (inmiddels vervangen door de Pont Cabessut) en in de 14e eeuw werd de westelijke Pont Valentré gebouwd. De laatste is nog steeds in volle glorie te aanschouwen, met zijn zes bogen en drie versterkte torens (gerestaureerd in de 19e eeuw).

De glorietijd van Cahors viel aan het einde van de 13e eeuw en het begin van de 14e eeuw. Een opleving kwam toen paus Johannes XXII (de uit Cahors afkomstige Jean Duèze), er in de 14e eeuw voor zorgde dat er een kartuizerklooster in de stad kwam, dat de stad een universiteit kreeg en dat er een aanvang gemaakt werd met allerlei werken (molens, stuwdammen, etc.) in en bij de Lot. Dit leverde de basis op voor het vestigen van industrie en werkplaatsen in de stad, de basis voor vernieuwde economische activiteiten.

De Honderdjarige Oorlog (1337-1453) en ook de Zwarte Dood, wierpen een halt toe aan de economische ontwikkelingen van Cahors. Cahors sloot na een drie jaar durende belegering in 1362 een verbond met het leger dat uit Engelsen en Fransen uit de Gascogne bestond. Dat kostte Cahors zeer veel geld. De pest die in het voorjaar van 1348 in de streek arriveerde en de oorlog zorgden ervoor dat het inwonertal met ongeveer de helft daalde tot ongeveer 7500. Van de verdedigingsmuren is weinig bewaard gebleven. Aan de noordkant resteert nog praktisch de hele muur met la

porte Saint-Michel, de Barbacane en la Tour des Pendus (de toren van de gehangenen). In het zuiden resteert slechts het overblijfsel van een van de drie daar toen gebouwde torens: la tour des Chanoines.

De handel (en dus ook de welvaart) verdween door dat alles uit Cahors. De bankiers bleven, zij het dat ze nu wel tegen de Lombarden moesten concurreren. Met name de leningen tegen een onderpand bleven hun werkterrein. In de architectuur in de stad is te zien dat er nog voldoende verdiend werd. Renaissance-uitingen (tussen 1400 en 1600) laten dat zien. In de bestaande gebouwen uit de 12e, 13e en 14e eeuw werden Renaissance-ornamenten aangebracht. Met name de vensters werden omgeven met versieringen. Hierin is duidelijk de Italiaanse invloed te herkennen.

In de 19e eeuw onderging de stad een grote wijziging. Het oude verdedigingswerk dat dwars door de stad liep, werd gesloopt en werd uiteindelijk de huidige boulevard Gambetta, de centrale as. Ook de Pont Vieux aan de zuidkant werd gesloopt. Daarvoor in de plaats kwam de Pont Louis Philippe en evenwijdig daaraan de spoorbrug (1884). Aan de westzijde van de oude stad werd een serie grote bouwwerken gerealiseerd: het theater (1832-1842), het paleis van justitie (1857) en de bibliotheek - nu l'Office de Tourisme - (1890). Het Hôtel de Ville (stadhuis) (1837-1847) is daarentegen aan de "oude kant" van de boulevard Gambetta gebouwd evenals tal van huizen en winkels. Ook in het oude centrum verschenen 19e-eeuwse gebouwen en er werden nieuwe pleinen aangelegd. Een bekend gebouw is Les Halles dat als opschrift op het gebouw heeft: Halle aux Grains (Graanhal). Nu is Les Halles een overdekt winkelcentrum met een versmarkt erin. Toch zijn er nog voldoende overblijfselen uit de middeleeuwen te bewonderen, zoals de middeleeuwse poort (Porte Neuve) die aan de oude kant van de boulevard Gambetta is te bezichtigen, tegenover het Theater Municipale.

Wie Cahors kent, moet eigenlijk ook "De Katten van Cahors" kennen. Dit boekwerkje, geschreven door Wim van Geffen - met een voorwoord van jawel, Peter R. de Vries - past in het genre waarin ook de mysteries van Pieter Pottenkijker geplaatst kunnen worden. De korte verhalen vervlechten realiteit en fictie door elkaar en leiden altijd tot een pittige pointe. Alle verhalen hebben een subtiele aanleiding: menselijke fout, een ogenschijnlijk klein toeval, de onverwachte ontmoeting tussen vreemden, enzovoort en zo verder. Met tot grote, soms bijzondere consequenties. Grilligheid en het lot voeren de boventoon. Het immer sluimerende misdaadelement is nimmer ver weg.

Verbroken verbinding hersteld

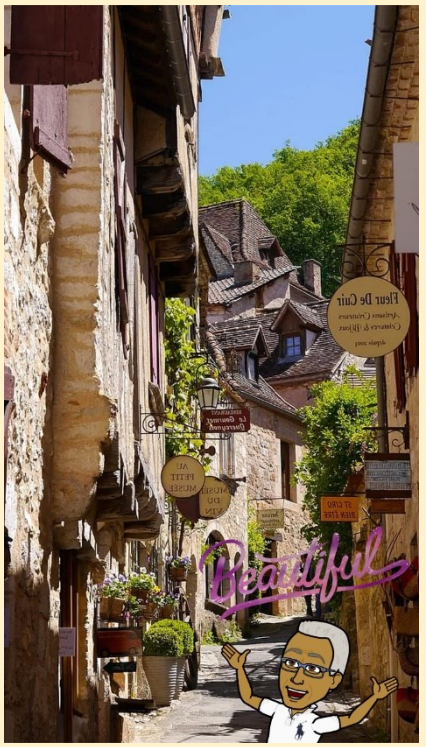
Het moet de lezers en volgers van Pieter zijn opgevallen. Waar blijft de dagelijkse update van Inspecteur Gadget en Dr. Claw? Pieter doet verwoede pogingen in contact te komen met de Inspecteur, maar deze lijkt aan de drank bezweken en als dat niet het geval is, dan toch in ieder geval niet aanspreekbaar. Bij wijze van noodsignaal stuurde Pieter aan het einde van de woensdag (we schrijven 25 augustus 2021) het volgende bericht naar de Inspecteur: "De natuur is vol grillen; nu eens zet ze een oud hoofd op jonge schouders, dan weer laat ze een jong hart kloppen in een tachtigjarige. Hoe is het met jouw grillplaat?" Omdat een reactie uitblijft, stuurt Pieter er ter verduidelijking een bericht achteraan. "Al onze handelingen moeten op motieven berusten, anders zouden we niets anders zijn dan een stelletje charlatans. Jouw grillplaat kruidt hopelijk het verhaal, want dat loopt anders dood. Maakt niet uit wat de gasten uitslaan, als het maar onzin is, en als hetgeen onzin is, kunnen wij het altijd achteraf nog idioot vinden." Omdat ook dit geen respons oplevert, probeert Pieter de Inspecteur te paaien met een speeltje, een gadget dus. Hij schrijft aan Gadget: "James, de naamgenoot en het idool van Ton Bond, zal in zijn nieuwe film 'No Time to Die' vier Aston Martin tonen. Twee uit het verleden, één uit het heden én een conceptauto die nog moet worden uitgebracht. In wezen is de nieuwe James Bond-film een eerbetoon aan het volledige spectrum van de Aston Martin-erfenis. Pieter heeft voor Dr. Claw beslag weten te leggen op een van de allereerste Austin Martins. Dit model vloog destijds letterlijk de deur uit. Omwille van het comfort heb ik het oorspronkelijke model inmiddels laten pimpen tot een meer eigentijdse versie."

Uiteindelijk levert dit alles respons en dus een reactie op. Hetgeen maar weer eens bewijst dat het vaak ook om de speeltjes gaat in plaats van om het spel! Hoe dan ook: Gadget laat van zich horen: "Gisteren geborreld met Snuf en Snuit en hun respectievelijke echtgenotes, Corina en An. Aansluitend de grillplaat aangezet maar al snel vlogen de zekeringen ons om de oren. Ook na het opnieuw inschakelen bleek de zekering het niet te trekken. Ten einde raad de koekenpannen of koekenpannen op het gas gezet. Maar Snuf wist een oplossing: Jonathan, onze onvolprezen redder in de nood, regelde een héééééél lang verlengsnoer, waarmee stroom van de enige plekken verderop gestationeerde mobile home kom worden aangevoerd. 'Onze' stroomvoorziening was slecht 5 ampère gezekerd en de buurman had 10 ampère. Konden we toch onze hamburgers, koteletten, garnalen etc. etenswaardig bereiden. We hebben ze met smaak verorberd, waarbij de daarbij genoten spiritualiën hielpen bij het wegspoelen." Pieter, namens zijn lezers lichtelijk ontstemd over zoveel onzin en nietszeggendheid, reageerde onderkoeld: "Een glimlach kost minder dan elektriciteit en geeft minstens evenveel licht." Waarna Gadget afsluit met een nuchter "Ja, maar je krijgt op den duur wel trek."

Het mooiste dorp

Om een einde te maken aan het gekibbel, stelt Pieter voor om een (virtuele) reis te maken naar Saint Cirq-Lapopie. Dit dorpje in de Lotstreek staat niet alleen vermeld op de beroemde lijst van 'Les Plus Beaux Villages', maar is in 2012 door het televisiepubliek gekozen tot het favoriete dorp van de Fransen. Tja, dat doen ze daar. Dat is toch iets anders dan 'The Voice'. De weg naar het dorp is een echt feest. Er zijn verschillende wegen, maar wij namen de D662 vanaf Cahors. Deze weg slingert langs de Lot en loopt over de noordelijke oever. Cirq-Lapopie blijft lang verscholen op deze route om zich ineens na een tunnel te melden.

Het dorp ligt hoog boven de rivier, Pieter schat toch zo'n 60 meter. Hij reed in gedachten langs het dorp zodat hij het goed kon aanschouwen. Twee bochten later was er zowaar een vrij smalle brug waar je de rivier oversteekt en de klim naar het dorp begint. De parkeerplaats ligt een paar bochten verder, waardoor je even het gevoel krijgt dat je te ver rijdt. Je zal dus een stukje terug moeten wandelen naar het dorp en dat is helemaal niet erg want vanaf de parkeerplaats heb je wederom een prachtig panorama op het plaatsje.

De vallei van de Lot is waarschijnlijk één van de oudste bewoonde gebieden van Europa. De grotten van Pech Merle liggen bijna letterlijk om de hoek. Het is niet bekend hoe lang deze plek al bewoond wordt, maar het is aannemelijk dat deze plek al in de prehistorie bewoond was. Cirq-Lapopie ligt op een zeer strategische plek en met een paar wel geplaatste muren en torens was het goed te verdedigen tegen allerlei schurken en invallende koningen. Dat ondervond overigens ook de Engelse koning Richard Leeuwenhart, toch een aardige krijgsheer, die het plaatsje probeerde te veroveren in 1199. Het is mogelijk ook de verklaring voor het feit dat Snuf en Snuit lange tijd geweerd konden worden uit het dorpje.

Een paar eeuwen later lag het dorpje in de vuurlinie tijdens de Honderdjarige oorlog tussen Engeland en Frankrijk. Het wisselde geregeld van eigenaar en de La Porte des Anglais wijst nog naar deze tijd. Ook tijdens de godsdienstoorlogen die Frankrijk in de zestiende eeuw teisteren is Saint Cirq-Lapopie een frontstad. Tot in de negentiende eeuw ontwikkelde het dorp zich als regionaal centrum van het ambacht houtdraaien. Dankzij de grote wijngebieden stroomafwaarts was er een grote vraag naar houten vaten, persen, kraantjes en allerlei andere houten gereedschap. Nu is er nog één houtdraaier in het dorp actief. In de eerste helft van de twintigste eeuw raakte het dorp in verval maar daar kwam verandering in toen na de Tweede Wereldoorlog zich een aantal kunstenaars in Saint Cirq vestigde. Zo woonde Man-Ray hier een tijdje. De creatieveling restaureerde bijna alle huizen en maakte het dorp eigenlijk zoals het nu is. Het dorp is geheel autoloos en dat maakt het prettig om door de straatjes te zwerven. Het dorp telt talloze galeries en leuke winkeltjes. Pieter

is niet zo heel erg van de winkels, maar het is aan te raden om bij een paar van deze winkels naar binnen te gaan. Het zijn bijna allemaal prachtige pandjes die ook van binnen de moeite waard zijn. Naast de winkels en de onvermijdelijke restaurants is er een museum gevestigd in het Maison de la Fordonne waar de geschiedenis van Saint Cirq wordt verteld.

Naast de Office de la Tourisme loopt een weg naar de burcht. Als je hier omhoogklimt kom je op het hoogste punt van het dorp en heb je een prachtig uitzicht over de rivier. De kerk is uit de zestiende eeuw en ziet er versterkt uit. Bij warm weer is het binnen heerlijk koel en kan je van de barokke beelden genieten.

Samenvattend: het dorp Saint-Cirq-Lapopie geldt, van op zijn hoge rots dat de behouden landschappen van de Lotvallei domineert, als een van de meest opmerkelijke sites van Frankrijk. De dichter André Breton, net als zoveel andere artiesten en schrijvers gefascineerd door de charme van deze plek, koos ervoor hier te wonen. Breton wordt vanwege zijn Manifest van het Surrealisme gezien als de theoreticus en grondlegger bij uitstek van het surrealisme (de "paus van het surrealisme"). Van 1927 tot 1935 was hij, evenals vele andere surrealisten, lid van de Franse Communistische Partij. Breton was vooral dichter en verdediger van de poëzie, maar werd toch inzonderheid bekend vanwege een roman, Nadja (1928).

Het Manifest van het Surrealisme (Frans: Manifeste du Surréalisme), dat hij in 1924 publiceerde, was de vrucht van vijf jaar systematische proefnemingen, hoofdzakelijk op het gebied van het automatisch schrijven (dat rechtstreeks uit het onbewuste zou moeten voortkomen), maar ook op dat van de hypnotische slaap. Het beslissend aandeel dat hij sindsdien in de beweging had, hield evenzeer verband met zijn streven de innerlijke samenhang van het surrealisme te behouden als met het streven direct in voeling te blijven met het gebeuren. Breton aanvaardde het befaamde credo van Jacques Lacan omdat hij de waanzin als enige grens aanvaardde om de vrijheid te beperken: "Et l'être de l'homme non seulement, ne peut être compris sans folie, mais il ne serait pas l'être de l'homme s'il ne portait en lui la folie comme limite de sa liberté". ("Niet alleen kan het wezen van de mens niet begrepen worden zonder de waanzin, maar dat wezen wordt evenzeer gekenmerkt door de waanzin als limiet van zijn vrijheid"). Vandaar L'Amour fou die voor de surrealisten de wilde, onbeperkte en irrationele liefde was. Het was een van de stokpaardjes van het surrealisme.

Voor wie dit alles verder reikt dan hij of zij bevatten kan, geldt dat een realist niet verder ziet dan het puntje van zijn eigen neus. Hij is minder gevaarlijk dan de meest krankzinnige fantast. Als je pech hebt, dan kan de fantasie van de één de werkelijkheid van een miljoen anderen veranderen. Tegelijkertijd heeft de zijn fantasie om hem voor te bereiden op de werkelijkheid.

Snufjes en snuisterijen

Het uitje naar het mooiste dorpje uit (in) de Lotstreek heeft zijn uitwerking. Op Pieters reprimande aan het adres van Inspecteur Gadget ("Geen grotere ramp dan ontevredenheid: ontevredenheid over de lekkende daken en de golfplaten van de caravans, over de bolle buikjes van hongerige boulesspelers die niets presteren, over het duister van de mobil homes zonder elektriciteit en over de lege emmers die ooit vol alcohol stonden! Al die ontevredenheid lijkt mij voort te komen uit het gebrek aan dankbaarheid voor wat jullie hebben.") reageert Gadget met een verzoenend: "Ik ben heel dankbaar omdat wij geen lekkend dak hebben, wel bolle buikjes, inderdaad tot zover niets presteren op de boulesbaan, maar dat gaat vanmiddag veranderen! Verder dankbaar voor het prachtige weer en de aanwezigheid van Wil de Jager alias Dr. Claw."

Pieter strijkt dan ook de hand over zijn hart, hetgeen dankzij de zojuist geplaatste pacemaker bij alle commotie rustig kloppen blijft, en besluit om contact te leggen met Jack van Heel. Hij is de man van Jose van Heel. Jack staat minder bekend om zijn charmes als wel zijn technisch vernuft. Want wie kent hem niet? Elke vrouw droomde ooit om met hem te zijn en iedere man wilde hem ooit zijn. En dat is niet gek! Want stijl en klasse heeft hij. Gecombineerd met technisch vernuft wordt hij omarmd door het grote publiek. Pieter hoopt bij Jack nog wat meer technische snufjes - Gadgets - voor de Inspecteur en Dr. Claw te versieren. De Inspecteur loves them! Kleine gadgets, grote gadgets, leuke gadgets, nutteloze maar übercoole gadgets – het kind in de Inspecteur is er dol op. Maar, eerlijk is eerlijk, tegenwoordig draagt elk leuk technologisch hebbeding en accessoire wel de naam gadget. Wat nu als je op zoek bent naar échte geniale, originele en unieke gadgets? Ben je wel even zoet mee zou je denken. Gelukkig hebben wij Jack van Heel (en het wereldwijde internet). Hij brengt Pieter in de zevende hemel van het vernuft. Want wie op zoek is naar de meest nutteloze maar onvervangbare en originele gadgets, vindt hier het heiligdom! Met leuke gadgets voor kleine budgetten, all the way to serieus coole gadgets voor een net iets beter gespijsde bankrekening en nutteloze hebbedingetjes voor een grijpstuiver. Deze laatste categorie is voor Pieter als de ballenbak bij Ikea. Wie wil daar nu niet in duiken!

Jack verkoopt onder het label 'Ditverzinjeniet' een eindeloos assortiment aan originele en grappige gadgets en unieke producten die het super goed doen als cadeau! Uiteraard heeft Pieter zich vooral verdiept in de belachelijke dan wel bizarre gadgets. Zijn keuze was vervolgens snel gemaakt: hij koos voor twee paar Grass Flip Flops. Voor de Inspecteur en voor Dr. Claw ieder een paar. Opdat zij geruisloos hun te bespioneren doelen kunnen benaderen.

Karel, Zwelgje en Jan de Lichte

Buum, de andere helft van het duo Buum en Buum, is - samen met zijn Henny - net als vele anderen evenmin van de partij. In de Lotstreek en op de camping dan. Want hij blaast wel degelijk zijn partijtje mee. Naast het duo Buum & Buum, waarmee hij het hete Hollandse lied brengt, is hij actief als stand-upcomedian en cabaretier. Zijn eerste solovoorstelling publiceerde hij in de aanloop naar de zomer van 2021 onder zijn artiestennaam die eenvoudigweg gelijk is aan zijn roepnaam: Hennie. De show is getiteld "Het hek is van de dam, en als het hek nog niet van de dam is, dan gaat het hek van de dam". Hierin maakt het publiek kennis met Zwelgje en Kareltje. Zwelgje komt om de hoek kijken als Hennie even naar het toilet moet en groeit als hij opgewonden geraakt of als hij plezier heeft. Zwelgje heeft echter zijn (beste) tijd wel gehad en dus komt het er vaker op neer dat Hennie niet Zwelgje uitlaten mag, maar met Kareltje wandelen gaat. Hoewel ze nooit uit de broek komen, komen Zwelgje en Kareltje met regelmaat als duveltjes uit een doosje uit zijn broekzak. Tot grote hilariteit natuurlijk van zijn publiek en gehoor. Wie denkt dat daarmee de ambities van Buum Hennie wel het hoogtepunt hebben gehad, komt wellicht bedrogen uit. Naar niet bevestigde bronnen en berichten willen, heeft Hennie zich aangesloten bij Natuurtheater Kersouwe. Met deze Theatergroep zal hij vanaf ongeveer nu (we spreken 27 augustus 2021) het natuurtheater onveilig maken met de muzikale theaterspektakelproductie De Bende van Jan de Lichte. En niet voor niets. De Bende van Jan de Lichte is een ultieme Kersouweproductie met alle ingrediënten waar Kersouwebezoekers van smullen: veel spektakel, spanning en sensatie, liefde en vriendschap, koetsen en paarden, een avontuurlijk en historisch verhaal, prachtdecor en livemuziek. Dit alles gebracht door tientallen getalenteerde Kersouwespelers buiten in de Heeswijkse bossen.

Met Jan de Lichte en zijn bende bevinden we ons in het Vlaanderen van ongeveer 1745 (tijdens de Oostenrijkse successieoorlog). Franse soldaten overspoelen het land en onderdrukken de bevolking. Jan de Lichte en zijn bende komen in opstand en strijden tegen alles wat zij onrechtvaardig vinden. Baru - hoofd van de Franse politie - wordt naar het gebied gehaald om de bende te bestrijden. Het geweld neem toe, er ontstaan scheuren in de bende en na een dramatische gebeurtenis moeten Jan en de zijnen uit handen zien te blijven van de Franse Bezettingsmacht. Maar of dat lukt?

Lezers van de historische roman van Louis Paul Boon - waar deze productie op gebaseerd is - kennen wellicht het verloop en de afloop. Het kan ook zijn dat Netflixers de gelijknamige serie gezien hebben. Het verhaal in deze muziektheaterversie - speciaal voor De Kersouwe geschreven door Antoine Uitdehaag - heeft een eigen kleur en uitwerking, en zal iedereen van jong tot oud boeien. Bezoekers worden direct vanaf binnenkomst in het natuurtheater ondergedompeld in achttiende-eeuwse sferen met de indrukwekkende decors en kostuums. Iedereen zal zonder uitzondering opgaan in het spectaculaire verhaal met avontuur en verraad, maar ook kameraadschap voor het leven. Wederom een Kersouwestuk waar je bij geweest moet zijn!

Zoals gezegd: het zijn niet bevestigde geruchten. En niets is sneller dan een gerucht. Van alles wat op aarde groeit, groeit niets zo snel als het gerucht; en toch is het een arme vondeling die zijn eigen ouders niet kent. Een gerucht is net vals geld: eerlijke mensen zullen het nooit produceren maar ze geven het gedachteloos uit. Dit gerucht was als een leeuw in de arena, het stortte zich eerst en vooral op de achtelozen, de mensen die alles voor zoete koek aannemen. Pieter neemt het mee, omdat het een goed verhaal is, maar kan niet instaan voor de werkelijke betekenis van het gerucht. Het kan zijn dat het ook een (geslaagde) poging is om belangstelling te kweken voor deze Kersouweproductie. Die, dat kan en mag gezegd worden, ook zonder Buum Hennie zeer geslaagd te noemen is. Dus, wie gewoon zin heeft in een heerlijke middag of avond vol theater doet er goed aan spoorslags af te reizen naar de internetpagina over dit spektakel om aldaar de zeer in trek zijnde toegangskaartjes te kopen: https://kersouwe.nl/over-de-kersouwe/nieuws/theatergroep-kersouwe-speelt-spektakelstuk-de-bende-van-jan-de-lichte. Maar haast u, want de zeven voorstellingen zijn naast zomaar uitverkocht ook een apotheose van honderden uren repetities en voorbereidingen. Spel, zang, decor, rekwisieten, grime, kostuums, licht en geluid, muziek. Alles samen maakt ook deze Kersouwe theaterproductie tot een volwaardig en bijzondere voorstelling. Met of zonder Buum Hennie.

Nietsdoen

Een enkele lezer vraagt zich af waar Pieter de tijd vandaan haalt: "Hedde niks beters te doen." Het eerlijke antwoord is 'nee'. Pieter neemt, op doktersadvies Niets in of om handen. Hij stoft niet, hij dweilt niet, hij doet de tuin niet en hij werkt (nog) niet. Niet, omdat hij niet wil, maar omdat het niet kan. En het kan niet, omdat het niet mag. Hij kan dus beter dingen uitstellen tot morgen want dan heeft hij vandaag niks beters doen, maar wel een plan voor morgen. Naar het schijnt zal Pieter dit zo nog een paar dagen moeten volhouden. Er is dus alle tijd voor De Kolderkrant, en dat is te merken ook. Er bestaat duidelijk geen moeilijker kunst dan waarlijk uitgebalanceerd nietsdoen. Bovendien is het probleem met nietsdoen dat je nooit weet wanneer je ermee moet ophouden. Hierdoor wordt meer tijd verknoeid met nietsdoen dan met werken. Tenslotte kan Pieter ook onmogelijk echt van het nietsdoen genieten als hij niet tegelijkertijd stapels werk te doen heeft.

Juist als je dan niets doet, kunnen er heel heldere gedachten in je opwellen, zo prachtig dat je ze meteen zou willen opschrijven. Dat is een gevoel dat Pieter herkent. De 'ledigheid' waar Pieter het, misschien niet zonder enige ironie, over heeft, is uiteraard niet helemaal nietsdoen. Het is: jezelf ontdoen van alle bijzaken, waardoor de hoofdzaak van het leven de kans krijgt om zich aan je te openbaren. Die hoofdzaak, die als een rode lijn door het werk van Pieter loopt, zou je zo kunnen formuleren: het leven is vergankelijk, en die vergankelijkheid geeft het leven betekenis. "Prent jezelf in dat de dood je voortdurend op de hielen zit en zorg dat je dat geen ogenblik vergeet", is zijn devies. Diezelfde gedachte kom je in de Lotstreek natuurlijk ook veel tegen. De mensen daar zijn de hele dag druk met van -alles en nog wat, maar vooral met nietsdoen, constateert Pieter. Ze doen alsof ze nooit dood zullen gaan. De hoofdzaak zien ze als de dood bij hen aanklopt. Dan vallen die bijzaken opeens weg. En dan is het te laat. "Dacht je soms dat het leven op je wachtte?"

De schetsen, indrukken en gedachten die Pieter beschrijft, komen overeen met die van de Japanse dichter en essayist Kenkõ. Deze verzamelde in 'De kunst van het nietsdoen' het besef van de aardse vergankelijkheid. De anekdotes die hij vertelt bieden ook een kostelijk portret van de liederlijke monniken en excentrieke edelen die hem omringden in de gloriedagen van het keizerlijk hof. Pieter geeft - omdat hij toch niets anders te doen heeft - een voorbeeld: "Zullen we de bloesems enkel bewonderen op het hoogtepunt van hun bloei en de maan alleen als er geen wolken staan? Verlangen naar de maan terwijl je het ziet regenen; de blinden neerlaten en niets van het verloop der lente weten is nóg bekoorlijker en aangrijpender. Wat valt er veel te bewonderen aan een twijg die net opbloeit, of aan een tuin bezaaid met verwelkte bloesems!"

Kort & Bondig

Communicatie op afstand blijft een uitdaging voor zowel Pieter Pottenkijker als Inspecteur Gadget. Pieter probeert Inspecteur Gadget bij de les te houden en uit de tent te lokken: "Geen grotere ramp dan ontevredenheid: ontevredenheid over de lekkende daken en de golfplaten van de caravans, over de bolle buikjes van hongerige boulesspelers die niets presteren, over het duister van de mobil homes zonder elektriciteit en over de lege emmers die ooit vol alcohol stonden! Al die ontevredenheid lijkt mij voort te komen uit het gebrek aan dankbaarheid voor wat jullie hebben." Gadget reageert alert en geprikkeld. "Ik ben heel dankbaar omdat wij geen lekkend dak hebben, wel bolle buikjes, inderdaad tot zover niets presteren op de boulesbaan, maar dat gaat vanmiddag veranderen! Verder dankbaar voor het prachtige weer en aan de aanwezigheid van Wil de Jager alias Dr. Claw."

Buum alias Inspecteur Gadget is duidelijk geen man van te veel woorden. Je zou kunnen denken dat hij de secretaresseopleiding gevolgd heeft en gewend is in steno te denken. Pieter retireert dus in zijn houding en antwoord: "Oké, zand erover en back to business. Onderzoek niet alle verwikkelingen uit het verleden, maar wees ten volle bewust van de daden van de verdachten in het heden. Al wat naargeestig is, lijkt me verdacht. Ook heftige antipathieën zijn verdacht. Zij verraden een geheime verwantschap. Geef jezelf dus gerust bloot. Wanneer een gekke man naakt loopt, zijn het anderen die zich schamen, niet hijzelf. Grillplaat was mogelijk nieuw? Gebruiksaanwijzing bij een nieuw apparaat: Punt 1: neem een stevige borrel. Als jullie klaar zijn met de onderlinge lichtvoetigheid zullen wij dan eens even de stand van zaken doornemen? Hoeveel gasten er bijvoorbeeld nog zijn, of het boulestoernooi nu wel of niet doorgaat, of de wijnvoorraad nog op peil staat en of de kok van het restaurant nog wat aan jullie verdient?" Nu komt Inspecteur Gadget los! "De borrel hebben we gedaan, gebruiksaanwijzing niet gelezen, had ik beter wel gedaan. We schatten zo'n 100+ gasten. Geen officieel toernooi, heb ik niet toegestaan. Dames (3) tegen heren (3) wel zo eerlijk, dames eerste gewonnen, heren de tweede partij. Wijnvoorraad aangevuld na gisteravond. Kok ook tevreden, wij ook hier dus ook geen problemen😀. Druivenoogst op de camping bedroevend, volgens mij alle ranken in grafstand.

Toeval of lotsbestemming?

De gastvrije eigenaren van camping Des Arcades hebben veel belangstelling voor het terugdringen van het bezoekersverzuim. Dit, vanwege de hoge kosten, het gemis aan inkomsten, maar vooral het gemis aan de kneuterige Hollandse gezelligheid. Zij overwegen dan onderzoek naar de determinanten van het verzuim, zoals persoonskenmerken, privésituatie en werksituatie. Daarnaast onderzoeken zij de mogelijkheid van verzuimbegeleiding en andere stimulerende factoren. De verklaringen voor de afwezigheid van de gasten zijn echter voor sluitend onderzoek te zeer verschillend. Een deel daarvan kan bijvoorbeeld worden verklaard door variatie in het genetische profiel (DNA) van de gasten. Een andere deel wordt verklaard door andere prioriteiten en weer een ander deel wordt bepaald door het lot dan wel het toeval. Tegelijkertijd is het gevaarlijk om belangrijke levensgebeurtenissen toe te schrijven aan het lot. Pieter pleit ervoor om naast het lot het geloof in het toeval te omarmen. Toeval is als een gebeurtenis plaatsvindt zonder oorzakelijkheid. Toeval is een vorm van het ruimere begrip onbepaalde oorzaak, waaronder wordt verstaan iedere gebeurtenis die onbedoeld, ongericht of ongestructureerd het plaatsvinden van een andere gebeurtenis bepaalt. Op 15 april 2013 was de Amerikaan James Costello bijvoorbeeld aan het supporteren voor een vriend nabij de finish van de Boston Marathon. Enkele seconden later sloeg het noodlot toe: Costello bevond zich in het midden van de bomaanslagen. Hevig bloedend aan armen en benen werd hij naar het ziekenhuis gevoerd, glasscherven in zijn huid. Tijdens de daaropvolgende maanden van rehabilitatie werd Costello verliefd. Op één van zijn verpleegsters dan nog wel: Krista D'Agostino. Nauwelijks enkele weken later stapten ze in het huwelijksbootje. Is dit een gevolg van het lot of is het toeval?

Neem Greetje S. Die is er ook niet. De vermaarde, want zingende toiletborstel uit de Amsterdamse Jordaan, bekend ook als de stuwende kracht achter het duo Dora & Nora, is net weer terug in Nederland. Zij toerde, na een verblijf van enkele weken op camping Des Arcades in het voorjaar, met een soloprogramma dwars door Frankrijk. Dit programma was gebaseerd op een soluitvoering van dat wat zij eerder samen met Nora deed. Dora & Nora zongen, acteerden, en creëerden in hun hoogtijdagen dat het een lieve lust was. Greetje doet dit nu alleen en wordt geroemd om haar 'volkse vrouwen-typetjes'. Met haar one-womanshows - ze heeft ook onemanshows overwogen, maar daarvan afgezien omdat dit gereedschap vroeg waarover zij niet beschikken kan - trekt ze rond langs de theaters in binnen- en buitenland. Haar programma's zijn afwisselend en gewild: Greetje's Keus, Greetje in korte broek, Greetje in de Jordaan en Greetje op de pof. Ze had met haar gezicht als dat van een lachende zonnebloem al meerdere prijzen kunnen winnen, maar omdat zij zich niet pikant wilde laten fotograferen is dat er nooit van gekomen. Iets wat minder bekend is, maar wel de reden dat Greet S. Franrijk nu links laat liggen, is dat zij een zeer goede biljartster is. Menige jonge en oudere man zou zijn ballen willen bespelen kunnen, zoals Greetje dat kan. Zij wordt door haar bewonderaars dan ook als een godheid vereerd. Als zij gaat biljarten staat men in drommen voor de ramen te wachten tot zij naar binnen zal komen.

Eénhandigheid

Wat menig volger wellicht ontgaan is, is dat Pieter de afgelopen twee weken éénhandig moest gaan werken. Hem was het gebruik van de linkerarm ontraden zo niet verboden. Dit, vanwege een bij het sleutelbeen geplaatste gangmaker. Als ervaringsdeskundige deel hij graag de tips en adviezen die hij proefondervindelijk mocht vergaren. Zodat ook de lezers zich u éénhandig kunnen redden. Mocht dat nodig zijn natuurlijk. De meeste adviezen komen voort uit de Elvosico-methode. Elvosico staat voor Elimineren, Volgorde veranderen, Simplificeren, Combineren.
Een voorbeeld van éénhandig werken met Elvosico is:

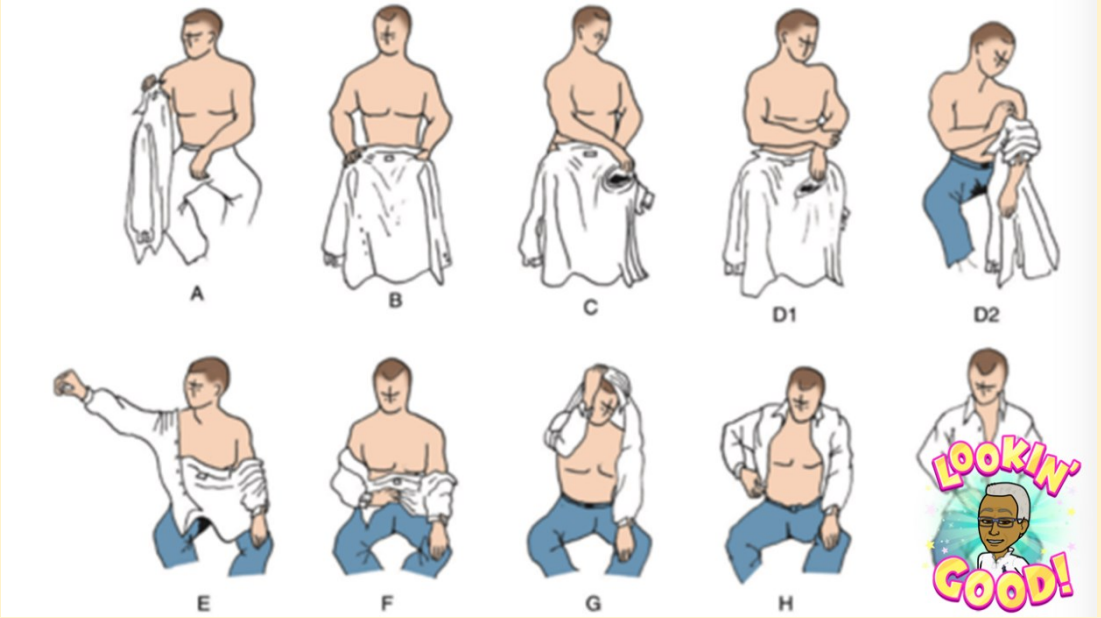
- Elimineren: het weglaten van een activiteit, die (mogelijk) niet noodzakelijk is. Bijvoorbeeld een T-shirt strak opvouwen in plaats van strijken.
- Volgorde veranderen: u kunt 's ochtends al beginnen met de voorbereiding voor het avondeten.
- Simplificeren: het weglaten van stappen in de activiteit en/of een hulpmiddel gebruiken.
- Combineren: activiteiten combineren, zoals aardappels en groenten samen in één pan koken. Zo hoeft u maar één pan af te gieten.

Voor iedereen is een andere oplossing van toepassing. De Lezer kan zelf op zoek gaan naar welke oplossing voor hem of haar het meest geschikt is. Daarnaast is het ook van belang dat er om hulp gevraagd wordt, wanneer een activiteit minder goed gaat of niet lukt.

Aan- en uitkleden

- Bij het aankleden eerst de aangedane hand/arm in de mouw steken.
- Bij het uitkleden andersom, als laatste uw hand/arm die niet gebruikt mag.
- Als u een spalk draagt, lukt het meestal niet om de hand met spalk door de mouw van uw jas te krijgen. U kunt de mouw van uw jas naar de binnenkant trekken.
- Kies voor kleding zonder knoopjes, bijvoorbeeld een T-shirt in plaats van een blouse of overhemd.

- Kies voor schoenen met klittenband, instappers of schoenen zonder veters.
- Als u graag schoenen met veters draagt, kunt u eventueel elastische veters, bijvoorbeeld U-Lace veters, aanschaffen en/of nog koordstoppers gebruiken. U kunt ook éénhandig veters strikken. Instructiefilmpjes zijn op het wereldwijde internet voorhanden.
- Maak een lintje of ring vast aan de rits van uw jas of broek, om sluiten te vergemakkelijken.
- Gebruik een verlengde badborstel tijdens het douchen.
- Bij het afdrogen kunt u ervoor kiezen uw badjas aan te trekken in plaats van afdrogen met een handdoek.
- Het afdrogen met handdoek kunt u makkelijker maken door uw handdoek op te hangen aan een haakje.

Uw BH aantrekken kan op verschillende manieren, maar dit heeft Pieter vanzelfsprekend alleen uit overlevering en niet zelf geprobeerd. Dit, bij gebrek aan enig voorkomen aan de voorkant.

- U kunt uw BH vooraf sluiten en dan over het hoofd aantrekken (eerst de aangedane arm).
- U kunt uw BH om uw middel doen, de BH aan de voorkant sluiten en dan de BH om uw middel draaien.
- U kunt kiezen voor een BH met voorsluiting.
- U kunt kiezen om een sport-BH te dragen of een BH zonder sluiting.

Eten en koken

Ook deze tips heeft Pieter van horen zeggen. Hij heeft natuurlijk zijn eigenste Adriaantje die hem dagelijks zijn hapje en drankje op de meest smaakvolle wijze voorschotelt. De volgende tips zijn dus voor mensen die geen eigen Adriaantje hebben.

- Gebruik voorgesneden groente en aardappelen. U kunt voorgesneden groenten kopen in een zakje.
- Pasta of aardappelen kun u met de schuimspaan uit de pan halen en in een andere schaal leggen. Zo hoeft u het eten niet af te gieten.

- Bij het verplaatsen van de pan kunt u een theedoek op het aanrecht leggen en de pan over het aanrecht heen schuiven.
- Gebruik een snijplank met 2 à 3 kleine spijkers erin. Op deze manier kunt u aardappelen hier aanprikken en met de dunschiller de aardappelen schillen.
- Leg een anti-slipmatje onder uw bord of plankje, zodat deze niet verschuift.
- Eet uw eten uit een diep bord of een bord met een opstaande rand. Zo kunt u het eten makkelijker op uw vork of lepel schuiven.
- U kunt éénhandig een doek uitwringen om de kraan. Of maak gebruik van de slacentrifuge.

Huishouden

- Gebruik microvezeldoekjes in plaats van katoenen doekjes. Microvezeldoekjes nemen minder water op, waardoor u minder water uit het doekje hoeft te wringen.
- Gebruik de stofzuiger in plaats van een stoffer en blik.
- U kunt een afwasborstel gebruiken met een zuignap. Kijk op de website hulpmiddelenwijzer voor mogelijkheden. Of maak een sponsje vast aan een zuignap.
- Het vervoeren van spullen kunt u het beste doen door de spullen in een mandje te leggen.

Overig

- Bevestig een grip aan de achterkant van de telefoon, om de telefoon met één hand vast te houden en te bedienen. Kijk op www.handygrip.nl voor mogelijkheden.

- Met één hand een staart maken in lange haren: dit kan met One-Handed Ponytail.
- Er zijn veel winkels die tegenwoordig handige hulpmiddelen verkopen, zoals warenhuizen en bouwmarkten. U kunt ook kijken op: www.weerhandig.nl en www.hulpmiddelenwijzer.nl
- U kunt eventueel informeren bij de thuiszorgwinkel of u hulpmiddelen kunt lenen of huren.

Rapport d'inspection

Het lijkt soms alsof Pieter de bok sleept en zich dus uitslooft voor niets. Om iets van nieuws in de wacht te slepen (voor weinig geld, dat dan weer wel) moet hij zijn informanten er met de haren bij slepen, en dus haalt hij er regelmatig iets bij halen dat niets met de zaak te maken heeft. Zo ook leert de jongste gedachtewisseling tussen Pieter en Inspecteur Gadget. "Goedemiddag Inspecteur. Alles onder controle? De basis is de zaak zo snel mogelijk onder controle te brengen, zodat je iets meer tijd hebt om te kijken. Om een uitstekende spion te zijn, moet je zeer alert zijn op het kleinste detail en bereid zijn om oneindig veel geduld te hebben bij het nastreven van je ideaal. Je hebt absolute controle en professionaliteit nodig." Gadget: "Natuurlijk, maar op dit moment spelen Snuf en Snuit tegen 'onze' tegenstanders van het eerste Frans - Nederlandse Vriendschapstoernooi, Jonathan en Pierre!"

Voor de trouwe lezers: dit eerste Frans - Nederlandse Vriendschapstoernooi werd in juni van het gedenkwaardige jaar 2021 gewonnen door uw eigenste Pieter Pottenkijker en Buum, jawel die ene dus, die nu furore maakt als Inspecteur Gadget. Wie destijds een titanenstrijd verwachtte kwam bedrogen uit. Er klotsten weliswaar meerdere oksels, maar dat waren vooral die van de tegenstanders, Jonathan en Pierre. Het klotsen klonk destijds als een overstromende rivier de Lot. De verwachtingen rond het Tweede Frans - Nederlandse Vriendschapstoernooi zijn dus hoog gespannen. Zeker nu de Nederlandse deelnemers, anders dan destijds Pieter en Buum, toch gerenommeerde, want professionele boulesspelers zijn. De rollen bleken deze keer evenwel omgekeerd. De klotsende oksels waren verhuisd van Frankrijk naar Nederland en klonken nu eerder als de opnieuw buiten haar oevers tredende Maas in Limburg. De eerste wedstrijd, die van Jonathan en Pierre dus – tegen Snuf en Snuit – werd glansrijk verloren en hoewel hun respectievelijke tortelduifjes, An en Corina het aanmerkelijk beter deden, werd ook de tweede pot verloren. Het commentaar van Snuf en Snuitje laat zich raden: "De wereld is zo onvoorspelbaar. Dingen gebeuren plotseling, onverwachts. We wilden het gevoel hebben dat we controle hadden over de wedstrijd. In sommige opzichten hadden we dat, in sommige opzichten niet. We werden geregeerd door de krachten van kansen en toevalligheden."

Hierna informeert Pieter de Inspecteur over het voornemen om een bezoek te brengen aan Ton Bond en zijn bondmeissie Linda. "Gaan morgenavond even buurten bij Ton en Linda. Kan zijn dat wij jullie nog even oppiepen. Ton Bond wil nog wel eens een interessante kijkwijze hebben. Hij ziet misschien niet alles, maar als hij iets ziet, is het scherp en meedogenloos." Wie denkt dat de Inspecteur daarop in verrukking slaat, komt bedrogen uit. Verder dan een "Leuk, doe hen de hartelijke groeten," komt de Inspecteur niet.

Haan op de mesthoop

Pieter ontdekt waarom Inspecteur Gadget zo snel afgeleid is. Hij is verliefd. Als een haan op de hen die nog maagd is. Hij wil haar hebben, maar dan zonder kleren aan! En dat, dat leed is eerder in een prachtig lied beschreven door Cornelis Vreeswijk! En, omdat Pieter weet wanneer hij de pen beter kan overdragen aan een ander, citeert hij - met liefde - deze zanger en schrijver.

Dames en heren, hoort mij aan
Hier is een liedje van een haan
Een hele grijze, en een hele ouwe
Hij kon niet lopen, hij kon niet kauwen
Alle kippen weenden, klaagden
Dat hij hen niet meer behaagde
Kijk nou toch die ouwe dwaas
Wij gaan klagen bij de baas
Geef ons toch een haan met 'dat'
Die we hebben zijn we zat
Hij is lui en heel onwillig
Impotent en onverschillig
Geef ons toch een nieuwe haan, zeg
Zo is het toch niets gedaan, zeg
Wij zijn treurig, tok
'T Gaat niet best bij ons in 't hok
De ouwe haan had geen plezier
Ging meteen naar de poelier

En geen kip die aan de leg was
Was verdrietig toen hij weg was
Zeven dagen en acht nachten
Moesten zij nog verder wachten
Maar geen kip brak zich het hoofd
Er was een nieuwe haan beloofd
Eindelijk kwam de grote dag
Mens, je wist niet wat je zag
Wat een prachtstuk van een haan zeg
Moet je toch die kam zien staan zeg
Wat een snavel, kijk die veren
'K Moet er haast van transpireren
Onze haan wachtte niet te lang
Want hij was reeds aan de gang
Maar...
Een der mooiste kippenmeiden
Stond alleen en droef terzijde
Waar zij zolang op gewacht had

En acht nachten aan gedacht gehad
Mocht zij toch maar niet beleven
Hij kwam aan, zij stond te beven
Hij bleef staan en onvervaard
Trok hij een veer uit het maagdje's staart
Het hennetje vond het heel opwindend
Maar die daad was nog niet bindend
Het was net of hij haar niet bliefde
Na vier weken zonder liefde
Hield de hen het niet meer uit
Eke dag trok hij haar een veer uit
Het was echt niet meer gezond
Want zij kreeg een kouwe... staart
Het maagdje liet haar tranen gaan
En ze zei: "Ach, lieve haan"
Waarom wil je me niet beminnen
'K Ga gewoon kapot van binnen

"Ach, mijn liefste", zei het haantje
Strijk nou niet meteen het vaantje
"'K Wil je hebben", zei de haan
Maar dan zonder kleren aan...

Het gouden dorp

Pieter is inmiddels gegroeid in zijn nieuwe rol als virtuele reisleider. Hij leert zelfs zelf met andere ogen te kijken naar de streek die hij dacht al zo goed te kennen. Zo ook komt hij terecht in Gourdon, een middeleeuws pareltje aan de rand van de Dordogne

Het dorpje Gourdon, dat al meer dan duizend jaar oud is, is een van de pareltjes van het zuiden van Frankrijk. Gourdon ligt in op de grens van de Dordogne en de Lot in Zuid-Frankrijk. Bekende plekken zoals Rocamadour, Château de Castelnaud en Sarlat-la-Canéda liggen op een steenworp afstand. In Gourdon is het leven rustig en gemoedelijk. Of zeg maar gerust dromerig. Zo'n plek waar je pas na 20.00 uur bedenkt dat het avond is, en dat je nog wat moet eten. Omdat je er compleet de tijd vergeet. Tussen de geluiden van krekels en kikkers door hoor je er niets anders dan wind. Een fijnere plek ga je in het zuiden van Frankrijk haast niet vinden. Pieter komt er al jaren, maar voelt zich er zo thuis dat het er nooit van gekomen is om iets over dit dorpje van goud te schrijven. Tijd om daar verandering in te brengen dus.

Gourdon is heel goed bereikbaar, de route er naartoe is fijn om te rijden. Vanaf Parijs is het de borden Orléans en Limoges volgen en zodra je de péage verlaat is het slechts een minuut of twintig tot je er bent. Zodra je de Franse snelweg verlaat komt de rust je tegemoet. De weg kronkelt door de heuvels van Occitanie en alles wat je om je heen ziet is groen. De lange reis - het is toch zo'n 1.000 kilometer rijden - ben je vrij snel vergeten. Het dorpje Gourdon zie je al van een afstandje liggen, het oude gedeelte ligt namelijk op een fraaie plek boven op een heuvel.

De geschiedenis van Gourdon gaat ver terug. In de geschiedenisboeken duikt het dorpje al op rond 1000 na Christus. Eén van de dingen waar Gourdon geschiedenis mee heeft geschreven is het kasteel. Nog steeds komen daar de meeste mensen op af, al is dat niet helemaal terecht. Gourdon had inderdaad ooit een kasteel, maar daarvan is nagenoeg niets meer over. Je kunt nog wel via de oude trap naar boven lopen naar de plek waar ooit het kasteel stond, vroeger uiteraard strategisch gezien een hele interessante ligging, maar er is niet veel meer over dan een paar muren. Toch is naar boven lopen zeker de moeite waard, want het uitzicht bovenop is fenomenaal. De afgelopen jaren is er gewerkt aan het renoveren van deze uitkijk en dat is goed gelukt. Er is een nieuw vlonder aangelegd en er staan bankjes. Het is een heel fijn plekje om even lekker te ontspannen en te genieten van het uitzicht - en overigens ook een hele goede aanrader voor de zonsondergang. Je kijkt er weids uit over de heuvelachtige regio die in het kleurenpalet eigenlijk alleen de groentint aanraakt.

De mooiste plek om het oude centrum binnen te gaan is via de oudste stadspoort. Via deze poort kom je namelijk in de oudste straatjes van het dorp terecht. Geen bruisende, toeristische plek zoals de bekende dorpjes in de Dordogne, maar een authentiek dorp zonder poespas. Het is eerlijk gezegd juist fijn dat Gourdon niet overspoeld wordt met toeristen en dat je er ook op een zomerse dag in juli of augustus lekker rustig kunt rondlopen. De oude kerk in het centrum - Église Saint-Pierre de Gourdon - trekt aandacht, maar struin zeker ook door de andere straatjes heen. Gourdon is een dorp dat door het jaar heen behoorlijk transformeert. In de wintermaanden is het hier namelijk heel erg rustig. De meeste restaurants sluiten hun deuren om pas weer open te gaan als de zon schijnt. De overgang naar de zomermaanden is bijzonder: zodra de -r uit de maand verdwijnt komt het dorp tot leven. Nieuwe winkeltjes open hun deuren en restaurants zetten hun terras weer buiten. Om het oude centrum loopt een ringweg waar je de meeste winkels, cafés en restaurants vindt, al is het dorp zeker wat groter dan. Restauranttips geven is lastig, want deze wisselen nogal eens van eigenaar. Wat het ene seizoen ons favoriete restaurant is, kan volgend jaar verdwenen of overgenomen zijn. Ze moeten het hier duidelijk van de zomermaanden hebben. Stabiele factor in Gourdon is Café Divan, het enige echte dorpscafé dat niet meer weg te denken is. Zo'n plek waar de locals de laatste roddels komen doornemen en waar speciaal bier over de datum kan zijn, want zo druk is het er ook weer niet.

Gourdon is - wat Pieter betreft ná camping Des Arcades - de perfecte plek voor een zomervakantie in Frankrijk, al zijn de maanden mei, juni en september zeker zo fijn. In de zomermaanden kan het hier namelijk heel erg warm worden, en dan is de energie om veel te ondernemen toch wat lager. Gelukkig is er heel veel te zien en te doen. Omdat Gourdon op de grens van de Dordogne en de Lot ligt heb je een hoop bijzondere plekken binnen handbereik. Wat je in ieder geval wilt doen en zien in de omgeving is dit:

1. Op slechts 40 minuten rijden - via prachtige groene, smalle wegen - ligt bedevaartsoord Rocamadour. Vooral de ligging van dit stadje is spectaculair: tegen de rotsen aan. De smalle straatjes van Rocamadour zijn prachtig, net als de kapelletjes en de kerk.
2. In 25 minuten ben je in het stadje Domme, een van de pareltjes van de Dordogne. Ook Domme ligt hoog op een heuvel en is - zeker in de zomer - een gezellig en levendige plek. Je vindt er leuke winkeltjes, een mooie oude markthal, maar loop in ieder geval door naar het brede uitkijkplateau. In 180 graden kijk je uit over de glooiende heuvels van de Dordogne, een uitzicht dat nooit gaat vervelen.
3. Sarlat is net als Domme een van de plekken in de Dordogne die veel toeristen trekt en dat is niet voor niets. De weekendmarkt van Sarlat is tot in de wijde omtrek bekend. Honderden kraampjes vullen de straten van dit prachtige stadje.

Lekker eng

Vrijwillig kwellen de volgers van Pieter zich met zijn zenuw-slopende griezels en onzin. Waar komt die gekke liefde daarvoor toch vandaan?

Woest hakt de doorgedraaide Jack Nicholson met zijn bijl op de houten deur waarachter zijn wanhopig krijsende echtgenote zich voor hem verschuilt. De splinters vliegen in het rond. Als de deur het even later begeeft, steekt Nicholson zijn hoofd door het gat en zegt met een maniakale grijns: 'Heeeere's Johnny.' Wie kent hem niet, deze bloedstollende scène in het spookhotel uit Stanley Kubricks The shining? Pieter in ieder geval! De film staat niet op zijn meest 'engste film ooit'-lijstje. Af en toe glurend vanachter een kussen is het net te doen, maar zelfs dan bezorgt de film hem slapeloze nachten en de neiging om voor het slapengaan onder het bed te kijken. Hij blijft dan ook niet tot het einde zitten.

Het is een raadsel waarom we onszelf kwellen met griezels en onzin. Volgens psychologen leven mensen namelijk volgens het hedonistische principe: we zijn continu op zoek naar plezierige ervaringen en proberen nare dingen zo veel mogelijk te vermijden. Waarom gaan we dan toch vrijwillig urenlang zitten nagelbijten? Vijf verklaringen:

- vanwege de goede afloop
- omdat we het leuk vinden
- om onze mannelijkheid en vrouwelijkheid te bewijzen, al kunt u natuurlijk ook genderneutraal lezen
- omdat het goed staat op ons vakantie-cv
- om ervan te leren

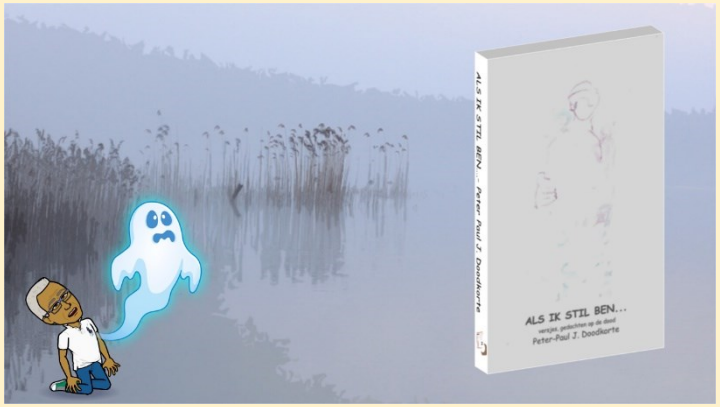
Zeker en vast is dat menig lezer van Pieter zijn verhalen gebruikt om met de eigen emoties om te gaan. Hoewel dit slechts anekdotisch bewijs is, lijkt recent onderzoek deze verklaring te ondersteunen. Volgens de onderzoekers heeft dat een evolutionaire reden. Door te leren over de motieven en methoden van moordenaars, leren mensen manieren om te voorkomen dat ze hun slachtoffer worden. Het zou dus zomaar kunnen dat uw fascinatie met Pieters verhalen voorkomt uit geëvolueerde mechanismen die ervoor zorgen dat je informatie tot je neemt die je overlevingskansen vergroot.

Om de tuin leiden

Pieter heeft met zijn reportages voor De Kolderkant al heel wat mysteries opgelost en tegelijkertijd mensen om de tuin geleid. Het maakte hem - onbedoeld - tot 'schrijver' van de kolder-suspense. Bent u ook van plan om ooit een boek te schrijven? Weet dan, dat u het voor het geld niet hoeft te doen. Een gemiddeld schrijver verdient bitter weinig. Pieter Pottenkijker weet er alles van. Hij moet, om de boterham belegd te houden, gewoon een volle werkweek werken. Een schrijver verdient over het algemeen namelijk niet bijster veel met het schrijven. De tarieven zijn vastgesteld in standaardcontracten, die zijn overeengekomen tussen de Vereniging voor Letteren (VVL) en de Groep Algemene Uitgevers (GAU). Dat hij desondanks al de nodige boeken en boekjes realiseerde moet dus een andere oorzaak hebben. In de loop der jaren heeft Pieter ontdekt dat hij móet schrijven. De eerste keer dat het hem overkwam was hij stomverbaasd. De tweede keer iets minder. Mensen doen zichzelf nu eenmaal rare dingen aan. Wat hij bijzonder blijft vinden is dat hij het is gaan doen 'omdat hij het (vast wel) kan'. Hij begaf zich hiermee op glad ijs, want wie is hij nou om te zeggen dat hij niet (of juist wel) schrijven kan? Desondanks heeft hij inmiddels de nodige uitgaven op zijn naam staan. Dichtbundels, fictie en non-fictie, stripverhalen, korte verhalen en blogs. Niets is gemakkelijker, zo ontdekte Pieter, dan zo te schrijven dat geen mens het begrijpt. Tegelijkertijd is niets moeilijker dan belangrijke gedachten zo uit te drukken dat ieder mens ze begrijpt. Pieter is een alleskunner en weet beide genres te bedienen. En dat, terwijl hij bijna vijftien jaar nodig had om erachter te komen dat hij geen talent voor schrijven had, maar niet meer kan ophouden omdat hij daarvoor inmiddels al te beroemd is. Bovendien is het een rotgevoel om, als je een schrijver bent, te beseffen dat je volop bezig bent geen boek te schrijven. Hij troost zich dan ook dagelijks met de gedachte dat het leuke van het schrijvers vak is dat je het nooit leert. En, een vervelend boek schrijven is makkelijker dan er een te lezen.

Wie ondanks het gebrekkige talent nieuwsgierig is naar zijn meer pennenvruchten vindt wellicht iets tussen de volgende schrijfsels geschreven onder zijn pseudoniem Peter Paul J. Doodkorte:

9789080412514 In woorden gevangen | versjes, gedichten, woordspeeltjes | Uitgeverij De Overkant
9789080412538 Als ik stil ben | versjes, gedichten op de dood | Uitgeverij De Overkant
9789080412521 Even stilstaan | lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen | Uitgeverij De Overkant
9789080412545 Kunststukjes | overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) | Uitgeverij De Overkant
9789080412576 In ongewone stilte | ver-dichtjes in dagen van coronapandemie | Uitgeverij De Overkant
9789080412552 Van harte jarig zijn | ver-dichtjes bij een verjaardag | Uitgeverij De Overkant
9789080412507 Het stille ervaren | ver-dichtjes bij de dood | Uitgeverij De Overkant

De bibliografie van Pieter zijn mysteries volgt later (of niet).

Bevercity

"Hoe is het met Dr. Claw en haar Inspecteur? Alles beetje onder de pet? Hebben jullie nog speciale vragen voor Ton Bond of zijn meissie? Of tips wellicht?" Met deze vragen - gesteld aan die ene op de camping aanwezige Buum - werd door Pieter het beloofde bezoek aan Ton Bond en zijn meissie Linda voorbereid. "Het weer is nog altijd goed begrijpen wij van onze eigen Piet Paulusma? Twee helft komende week wordt het minder, maar dan loopt de vakantie natuurlijk ook naar het gat van het einde? Of boeken jullie nog een weekje erbij?" Inspecteur Gadget: "Alles onder controle, dus geen vragen voor Ton Bond op dit moment, een tip wel: voorbereidingen treffen om volgend jaar weer hier te kunnen zijn, zodat we met z'n allen weer een cognacje kunnen nuttigen. Ik zorg voor een best flesje. Het weer is voorlopig nog prima, warm, maar af en toe met een verkoelend windje. De wijn is ook nog voldoende op voorraad dus geen zorgen daarover."

Met die boodschappen in zijn spreekwoordelijke mandje vertrokken Adriaantje en Pieter naar Bevercity, de thuisbasis van de familie Bond. In Bevercity kennen zij de familie Bond onder de naam Melse. Want je weet immers maar nooit. Daar aangekomen kon Pieter niet anders dan waarnemen dat waar de een zorgeloos vakantie geniet, de ander niet zonder zorgen is. De moed zit er zeker in, maar de taak die we onszelf moeten stellen is niet om ons veilig te voelen, maar om onzekerheid te kunnen verdragen. Onzekerheid is immers martelender dan gewisheid. Of, om Linda te parafraseren: "Ik voel mij zo als een ruiter op een paard: als het paard een goed humeur heeft, gaat het goed, maar zodra het paard onrustig wordt, wordt de ruiter onzeker, ik merk zijn onzekerheid op en bemerk dat ik volledig van het paard afhankelijk ben."

Bent u wel eens zo blij geweest dat het zeer deed? Dat is apart, niet? Net zo apart als je het over vreugdetranen kunt hebben. Ze staan tegenover elkaar: vreugde en tranen. Blijdschap die zeer doet is zoiets als meer dan je aankunt. Zoals tassen vol boodschappen, maar je vertilt je er wel aan. Het is te veel. Je bent blij, maar ook bang de blijdschap kwijt te raken. Periodes van vreugde willen we graag vasthouden, zo lang als mogelijk is. Periodes van verdriet zien we liever gaan, ze zijn lastig en houden je op. Ton Bond, zijn meissie Linda, Pieter en Adriaantje omarmden deze avond als een zwoele zomeravond; met af en toe een buitje. Met een voor Inspecteur Gadget overigens bemoedigend resultaat. Het wisselen van de gedachten en opvattingen over de waarnemingen en opvattingen over dat wat zich in la douce France afspeelt bracht, dankzij de buurman van Pieter, een lumineus idee bij Ton Bond naar boven. Dit snufje - niet te verwarren met Snufje van Snuitje - zal het werk van Gadget wellicht niet overbodig, maar wel eenvoudiger maken. Alvorens dat snufje onder het doek vandaan te halen, moeten wij echter eerst kennisnemen van een belangrijke uitspraak van de Franse equivalent van de Reclame Code Commissie, het Comité du code de la publicité.

Loden eikeltje

Herinnert u zich deze nog? "Zoals jaarlijks, per vergissing in het voorjaar een verkeerde datum vermeld, zal het gouden boule toernooi (bedoeld wordt hier het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi; PP) (bij voldoende deelnemers min. 16) in de eerste volledige septemberweek van 6 t/m 10 gespeeld worden. Het wachten is op de hoofdscheidsrechter en zijn gevolg." Dit bericht was bedoeld als correctie op een eerder bericht dat suggereerde dat dit toernooi gespeeld zou worden van maandag 30 augustus tot en met vrijdag 3 september 2021.

Tegen het laatstbedoelde bericht is - wegens misleiding en beïnvloeding van de wedstrijduitslag - een klacht ingediend bij het Comité du code de la publicité. Het Comité heeft juist op zaterdag 28 augustus een uitspraak gedaan. Het bericht is misleidend, want foutief geoordeeld, omdat het potentiele deelnemers op het verkeerde been zou hebben kunnen zetten. Met mogelijk beïnvloeding van de uitslag als gevolg. Immers, menig potentiele deelnemer die dacht dat het toernooi in de komende week zou plaatsvinden, heeft voor de week daarna wellicht andere verplichtingen geboekt en zal dan dus niet aan het toernooi kunnen deelnemen. Hierdoor kan het deelnemersveld ernstig uitgedund zijn, met een mogelijke devaluatie van het toernooi of een gemanipuleerde uitslag als gevolg. Het Comité prijst de bron van de correctie om zijn eerlijkheid, maar wil toch een signaal afgeven. Daarom heeft zij aan de opstellers van de foutieve berichtgeving een loden eikeltje toegekend. De uitreiking blijft nu nog zonder verdere gevolge, maar bij herhaling zal het Comité niet schromen verdergaande maatregelen te nemen.

Uit het rapport van het comité citeert Pieter enkele belangwekkende passages: "De laatste jaren heeft het fenomeen matchfixing in het boulesspel een schrikbarende belangstelling gekregen. In een aantal Europese landen hebben zich al ernstige gevallen van matchfixing voorgedaan. Daarbij ging het om situaties waarin de georganiseerde criminaliteit door omkoping, bedreiging en geweld spelers en officials ertoe heeft bewogen om wedstrijden te vervalsen en financiële winsten te behalen. Matchfixing bedreigt de sport omdat sporters in een eerlijk en sportief gevecht de strijd moeten kunnen aangaan. Er wordt gesproken van matchfixing als het resultaat van een sportwedstrijd volledig of gedeeltelijk bepaald wordt door een deelnemer (speler, trainer, scheidsrechter) die moedwillig verliest of vals speelt of door misleiding niet (op tijd) kan worden ingeschreven. In dit geval is er geen sprake van omkoping, oplichting, belastingfraude, witwassen et cetera, maar van domheid. Omdat tegen domheid zelfs goden vergeefs strijden, hebben wij besloten tot deze blijk van afkeuring. Wij zijn ervan overtuigd dat wij de misleiders hiermee overtuigend kunnen verleiden om terug te keren naar het pad van eerlijkheid. Het geheim van het succes is immers eerlijkheid. Zodra je dat kunt veinzen heb je het gemaakt.

Rocamadour

Het is zondagmorgen, de klokken van Rocamadour luiden, de zon schijnt, geen betere tijd om een bezoek te brengen aan een van de belangrijkste bedevaartsplaatsen in Frankrijk. We zijn vroeg, het is nog voor tien uur en bovendien het seizoen. De straten zijn desondanks nog rustig. In dit bericht een impressie van het leuke stadje Rocamadour in de streek van de Causses du Quercy.

Die rust in de straten van Rocamadour zal ongetwijfeld ook wel eens anders zijn, want ieder jaar bezoeken meer dan anderhalf miljoen mensen dit plaatsje. Een bont gezelschap van toeristen, pelgrims en bedevaartgangers. Een kleine dwarsdoorsnede daarvan zien we even later in de kerkbanken zitten, als we toevallig precies bij het begin van de zondagse mis de hoofdkerk van Rocamadour binnenlopen. De hoofdkerk is een van de zeven eeuwenoude kerken en kapellen die je op deze plek tegen de rotsen vindt. De huidige stad stamt grotendeels uit de middeleeuwen. De drie lagen waaruit Rocamadour is opgebouwd reflecteren de drie klassen die je in de toenmalige maatschappij had. Bovenaan de ridders, in het midden de geestelijken en onderaan de handelaars en ambachtslieden.

Al heel lang voor de middeleeuwen woonden er mensen op deze plek. Net als op andere plekken in de streek zijn er hier grotten gevonden met sporen vanuit de prehistorie, zoals rotstekeningen en menselijke resten. Over de ontstaansgeschiedenis van het stadje zelf doen diverse verhalen de ronde. Het meest waarschijnlijk is dat er zich hier een kluizenaar vestigde, Amadour, waarna er al voor de tiende eeuw na Christus een bescheiden kloostergemeenschap ontstond. In de twaalfde eeuw gebeurde er een eerste wonder hier, zodat er een enorme bedevaart op gang kwam. Toen enkele jaren later ook het graf van Amadour gevonden werd, groeide Rocamadour uit tot een populair pelgrimsoord. Ook bedevaartgangers op weg naar het Spaanse Compostella namen de stad op in hun route. Het gebeurde bovendien dat mensen door de rechtbank veroordeeld werden tot een bedevaart naar Rocamadour.

In de daaropvolgende eeuwen was het echter ook snel weer gedaan met de roem van Rocamadour. De monniken verlieten het bedevaartsoord, de protestanten vernietigden de belangrijkste heiligdommen en ook in de tijd van de Revolutie werd de stad niet gespaard. In de negentiende eeuw leek er dan ook weinig toekomst meer: gebouwen die er nog stonden waren zwaar in verval

en veel inwoners hadden Rocamadour verlaten. Maar na een grote inspanning om het benodigde geld bij elkaar te krijgen, kon er in de tweede helft van de negentiende eeuw toch nog een grootscheepse restauratie op gang komen en herrees Rocamadour als een feniks uit de as.

Een bezoek aan Rocamadour begin je het beste van onder af aan. We parkeerden bij het iets verderop gelegen Le Hospitalet en liepen schuin naar beneden naar de toegangspoort van Rocamadour. Je loopt hier in de voetsporen van de pelgrims, want deze weg is de zogenaamde Voie sainte, die sinds eeuwen door de pelgrims gebruikt wordt om naar Rocamadour te lopen. De Voie sainte komt via de dertiende-eeuwse Porte du Figuier uit in de schilderachtige hoofdstraat, waarlangs nu tal van (toeristische) winkeltjes en restaurants te vinden zijn. Ongeveer in het midden van het dorp zie je de beroemde stenen trap naar boven. Deze Grand Escalier telt tweehonderdzestien treden en moest vroeger op de knieën beklommen worden. Een enkele pelgrim doet het nog steeds op deze manier. Goed naar beneden kijken, want in de stenen van de trap naar boven zie je tal van gefossiliseerde schelpen uit de tijd dat deze streek nog onder zeeniveau lag.

Via de trap kom je binnen op het centrale pleintje waaraan de verschillende kapellen liggen. Boven de ingang van de Chapelle Notre-Dame, het 'heilige der heiligen' van Rocamadour, zie je een zwaard in de rotsen steken. Volgens de legende is dit Durandal, het zwaard van Roelant, die het vanaf de Pyreneeën hier naar toe gooide toen hij niet door de Moren wist heen te breken. Loop je de kapel binnen, dan zie je direct de Zwarte Madonna vooraan in de kerk, evenals een oude ijzeren klok die mogelijk uit de negende eeuw dateert. Via de kapel heb je ook toegang tot de hoofdkerk. Het is de moeite waard om elk van de zeven kerken en kapellen even binnen te lopen, want ze hebben allemaal een eigen interieur en sfeer. We genieten er volop van en nemen de tijd om onder de indruk te raken van de rust die de massieve stenen uitstralen. Terwijl de drukte in het dorp voorzichtig op gang komt, lopen we vervolgens langzaam terug naar boven over de Voie sainte. Af en toe werpen we nog een blik naar achter, naar dit bijzondere stadje tegen de rots, vol geschiedenis en legendes.

De Rocamadour is overigens ook een Franse kaas die gemaakt wordt van de melk van geiten die gehouden worden op de Causses du Quercy, een gebied dat grotendeels in het departement Lot valt, plus enkele gemeenten in de aangrenzende departementen Aveyron, Dordogne, Corrèze en Tarn-et-Garonne. Centrum van de productie is Rocamadour, de zojuist beschreven toeristische trekpleisters van de Lot.

De robothond

Beloofd is beloofd. Echter, wanneer iemand zijn belofte herhaalt, is hij van plan haar te breken. En daarom herhaalt Pieter de belofte niet, maar lost hij hem in. Hij vertelde u immers al van het lumineuze idee dat Ton Bon inviel toen hij door Adri een foto gepresenteerd kreeg van de hond van hun buren. De buren dus van Pieter en Adriaantje. Deze hond, een zwarte labrador, is verliefd op de hond van Adriaantje en Pieter. Hebben die een hond dan? Ja, die hebben een hond. Als je tenminste een beagle een hond kunt noemen. En volgens Wikipedia kan en mag dat. De beagle is een hondenras, gebruikt voor de jacht op konijnen en hazen. De hond wordt gebruikt om het wild op te jagen zodat de jager erop kan schieten. Adriaantje is het baasje van Ollie, de beagle dus, maar heeft bij de jacht weinig succes. Dit komt, omdat de meeste konijnen er als een haas vandoor gaan als zij Ollie zien. Dit brengt Ollie in verwarring, omdat hij dacht een konijn te zien, waar het een haas is. Dit ongemak is al langer onderwerp van gesprek in huize Pottenkijker, maar dat gesprek is voor nu en dit verhaal minder relevant of interessant.

De hond van de buren dus, Pippa geheten, is verliefd op Ollie en dat laat hij merken ook. Zij zit de hele dag lang met haar neus in de heg te turen naar een glimp van Ollie. Die geen glimp laat zien, omdat hij zich van deze belangstelling net bewust is. Nog niet, want zodra de wind zal draaien zal de geur van liefde zijn neus wel bereiken en is het hek van de dam. Maar goed, daar gaat het nu niet over. Ton Bond kreeg door het voorgeschotelde beeld wel het lumineuze idee om Inspecteur Gadget en Dr. Claw een robothond cadeau te doen. De Inspecteur kan de als labrador vermomde radiografische hond inzetten bij het bestuderen van een groep niet nader bij naam te noemen campinggasten. Hij kan met minder inspanning, want kunst en vliegwerk, meer natuurgetrouwe resultaten opleveren. Dit in vergelijking met menselijk contact, dat de betrouwbaarheid van het onderzoek kan beïnvloeden. Ervaring elders leert namelijk dat de groep onderzochte personen significant minder en tevens kortere periodes van stress ervaren als zij niet geconfronteerd werden met andere mensen, maar slecht 'onder elkaar' zijn.

"Er is natuurlijk een schaduwzijde," stelt Ton Bond. "Als dit een succes wordt, is de Inspecteur wellicht overbodig en kan het zelfs op termijn mijn rol als Geheim Agent kwestieus maken. Ik heb weliswaar mijn Genootschap van de Goedgelovigen nog, maar die bron van inkomsten is - ook door het in gebreke blijven van Kapelaan Jos - niet voldoende om mijn levensstijl blijvend te kunnen financieren. Desalniettemin blijft het een aantrekkelijke gedachte dat wij niet nu met hen hoeven te knuffelen om te ontdekken wat hen zoal beweegt. Dus, vooruit met de geit; ehh hond!"

Zoelen

Hoe het komt of kwam, weet Pieter niet meer of wil hij liever niet meer weten, maar van het knuffelen kwam het gesprek op mooie zomerdagen en de noodzaak om dan goed af te koelen. Het weer op camping Des Arcades is dusdanig mooi en warm, dat menig campinggast zich een verkoeling zou willen kunnen permitteren. Voor varkens betekent dat dus zoelen. Zoelen is een natuurlijk gedrag van varkens. Zoelen betekent het bedekken van huid en haar met modder, het nemen van een modderbad dus. Varkens hebben geen functionele zweetklieren, maar wel een isolerende laag vet, weinig beharing, beperkte mogelijkheden om te hijgen en een huid die snel verbrandt door de zon. Varkens zoelen vooral om verkoeling te zoeken, maar ook ter bescherming tegen zonnebrand en bijtende insecten, voor het verwijderen van ectoparasieten (zoals vlooien, teken, luizen en mijten) en huidschilfers.

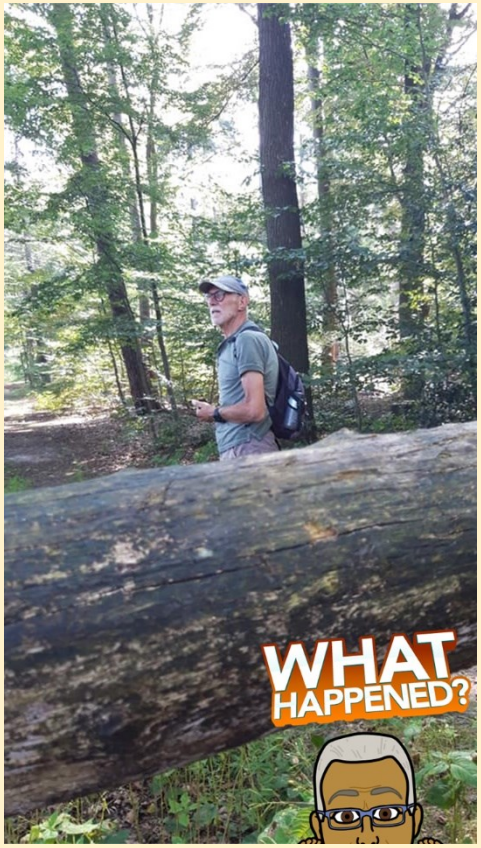

Boer Lauwrens, volgens Wakker Dier de eigenaar van de Mooiste Modderpoel 2021, weet daar alles van. Lauwrens boert grotendeels in zijn eentje, dus zijn de varkens zijn belangrijkste collega's. Het is een bont stel, met zowel roze als bruin gevlekte varkens. Eén ding hebben ze gemeen: ze houden van een goed diepe duik in de modder. Na zo'n bad zijn de kleurverschillen verdwenen. Als de varkens - volledig bruin van de modder - weer opduiken, rennen ze het weiland in om te grazen.

Wie een beetje voorstellingsvermogen heeft, sluit de ogen en stelt zich de camping en haar gasten voor ogen. Badend in de modder om vervolgens de boulesweide in te duiken. Dit is niet zo een heel moeilijke exercitie, want wij kennen Snuf en Snuitje als p-p-p-p-arelduikers. En wij weten dat de parelduiker de modder niet vreest. Als een parel in de modder wordt gegooid daalt haar waarde immers niet. En haar waarde stijgt evenmin als ze met balsemolie ingewreven wordt; in de ogen van de eigenaar behoudt zij haar waarde. Zij hebben dan ook het naleven van de regels van het ongekleed gaan en de modder waarmee zij hun lichaam bedekken tot een ware kunst verheven. Pieter beoogt overigens niet om nu met modder te gaan gooien. Evenmin wil hij iemand door de modder sleuren. Hij stelt slechts vast dat een varken het in mest net zo naar zijn zin heeft als parelvissers in de modder. En die zal dus niet met zijn beste pak aan in de modder duiken, want dat staat als een vlag op een modderschuit. De ware aard van de parelvisser laat zich ook niet verloochenen. Die aard is als een rijpe appel. Als de appel rijp is, valt hij, al is het ook in een modderpoel. Het voordeel is dat zij hun handen kunnen wassen zonder de zeep nat te maken. Misschien dus, is het wel waar, dat de kracht van een cultuur omgekeerd evenredig is aan het gebruik van zeep en zonlicht. Toen de Romeinen zich overdadig gingen zalven en zich steeds meer aan de open lucht blootstelden, kwam de beschaving in verval.

Opspelen

Staatsraad Van der Molen heeft zich de ergernis van de overheid op de hals gehaald. Hij heeft in een openbare oproep opgeroepen tot opstand tegen de uitspraak van het Comité du code de la publicité. Dit comité kende onlangs een loden eikeltje toe aan de organisatoren van het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi voor onbedoelde maar dreigende misleiding van mogelijke deelnemers en beïnvloeding van het wedstrijdverloop. Zijn commentaar: "Het is de vraag wie is nu dom. De organisator van het toernooi die per ongeluk een verkeerde datum noemde of degene die de eerstgenoemde datum geloofd zonder te kijken hoe dit toernooi gepland staat op de Europese kalender. Volgens mij redenen genoeg om tegen deze uitspraak in beroep te gaan."

De Staatsraad is nog net niet aangehouden, maar de verdenking van opzet tot opstand hangt wel boven zijn hoofd. Inmiddels loopt de Staatsraad dus nog op vrije voeten, maar dagvaarding om op 6 november voor de rechter te verschijnen lijkt in de maak. Het enige wat hem kan redden is een gouden greep bij het overleg dat moet leiden tot een nieuwe regering voor ons land. "Wie lobbyt er tijdens de kabinetsformatie eigenlijk voor de burger?" Met die zin eindigt Sonja, de vrouw achter het succes van de Staatsraad haar pleidooi voor het bredere publiek over verkiezingsbeloftes van politieke partijen en wat daarvan terechtkomt in het regeerakkoord in wording. Haar pleitnota 'Van woord tot akkoord', is een poging om de bemoeienis van de Staatsraad met de gebeurtenissen op camping Des Arcades te bagatelliseren. Na de conclusies gelezen te hebben, denk je: inderdaad, wie is de Pieter Pottenkijker van de burgers? Burgers hebben na de verkiezingen altijd weer het nakijken ten opzichte van het bedrijfsleven. Beloftes worden niet ingelost. Het is een patroon. Wie lobbyt er eigenlijk voor de burgers?

Toen Sonja haar pleitnota schreef, kon zij niet weten dat de publicatie zou samenvallen met de felle discussies over het hiervoor bedoelde loden eikeltje. Het pleidooi komt desondanks op precies het juiste moment. Met als laatste bewijs daarvoor dat de drukte rondom de Staatsraad een lokkertje lijkt voor de waarheid-wappies. Wat dan ook de waarheid in deze mag zijn! Want, laten we eerlijk zijn, zo één-op-één herleidbaar, van oorzaak tot maatregel, is het gedrag van de Staatsraad nu ook weer niet. Al lijkt het patroon eronder minder bijzonder: het past in zijn gedrag om altijd de zijde van de underdog te kiezen.

De Staatsraad zelf lijkt intussen niet onder de indruk van alle commotie. Hij struint rustig in de bossen rond Kotten, in de buurt van Winterwijk, en dus in de Achterhoek van Nederland.

Retour sur le week-end

Het was een knotsgekke zondag de 29ste augustus dit jaar. In Nederland schiet Staatsraad Van der Molen uit zijn rol. Wellicht valt dit vergoelijkend nog toe te schrijven aan de naweeën van de smadelijke nederlaag die FC. Groningen een dag eerder leed tegen PSV. Maar toch, het geeft te denken. Pieter geeft de Staatsraad een overdenking mee: "Bedenk, dat niet hij u beledigt, die u smaad aandoet, doch onze opvatting, die ons die dingen als beledigend doet voorkomen. Tergt iemand u, dan is het uw eigen mening die u tergt."

In België wint Max Verstappen in de regen de Formule 1 race op Francorchamps zonder eigenlijk ook maar 1 minuut te racen in de kortste Grand Prix ooit gereden. Verstappen dankte zijn overwinning vooral aan de polepositie van zaterdag. De Nederlander klokte tijdens de kwalificatie de snelste tijd en mocht daarom zondag als eerste vertrekken. Dat bleek achteraf voldoende voor de winst. Omdat Verstappen vooraan reed, had hij relatief het beste zicht. "Maar dat gaf een vertekend beeld. Achter mij was het zicht veel slechter. Dan kun je niet zien wat er voor je gebeurt of waar een auto voor je heen gaat. Ik heb zulke extreme omstandigheden nog niet eerder meegemaakt." Voor Verstappen en de andere coureurs staat volgende week de Grand Prix op Zandvoort op het programma. De Limburger kijkt uit naar zijn eerste echte thuisrace. "Al wordt het wel een beetje een vraagteken hoe we er daar voorstaan. Dit weekend zijn we in ieder geval steeds competitief geweest, dus dat is positief."

In Frankrijk tenslotte wordt Inspecteur Gadget geconfronteerd met een donkere camper met een Nederlands kenteken, bewoond door zowel oudere als duistere figuren die geen boe of bah zeggen. Ze zijn ook nog eens in het bezit zijn van een kat. Zij dragen wielrenpakken en zijn ook op de fiets vertrokken, alleen is niet bekend waarheen. Het klinkt allemaal wellicht verward, maar dat kan het gevolg zijn van de snuivende wasman die Inspecteur Gadget eerder die ochtend ontmoette toen hij niets vermoedend een wasje in de wasmachine wilde doen. Die wasmachine bleek gevuld met in de haast weggemoffelde cocaïne en was bezig aan een dansje doorheen de waskeuken. Hij - de wasmachine dus - bleek later aan een overdosis overleden. Kunt u het nog volgen? Pieter nauwelijks. Hij is bij wijze van therapie weer aan het werk gegaan en heeft het voornemen de ontwikkelingen met iets meer afstand te beschouwen. Inspecteur Gadget zegt de wielrenners in de gaten te houden, en meldt later die zondagavond: "De fietsers zijn nog steeds niet terug, ik vertrouw het voor geen millimeter, ik moet nu even mijn post verlaten om een bruchette en een canardje te gaan scoren en zal dat afsluiten met een Irish coffee, maar heb de robothond geïnstalleerd, zodat ik straks eventuele ongeregeldheden kan terugkijken." Pieter laat weten dat Gadget desondanks bij de les moet blijven: "Je moet wel een beetje bij de les blijven. Alleen de domste muis verstopt zich in het oor van een kat, maar alleen de slimste kat zou eraan denken dààr te gaan zoeken."

Sarlat, stad van kunst en historie

Sarlat, met z'n daken van flagstones of stapstenen, is één van de mooiste steden van Frankrijk. De stad is erin geslaagd het pittoreske van de straatjes en de schoonheid van de monumenten te behouden en staat bekend om de hoge dichtheid van historische, geclassificeerde monumenten. Flaneren door de straatjes staat gelijk aan het ontdekken van eeuwen geschiedenis.

Sarlat ontstond in de 14e eeuw en is gebouwd rond een Benedictijnse abdij. De stad verrijkte zich onder het gezag van de Heilige Stoel van Rome. De 100-jarige oorlog en andere, religieuze oorlogen hebben ernstige gevolgen gehad voor de economie en de bevolkingsopbouw. De stad is in de 15e en 16e eeuw opnieuw opgebouwd en schitterende gebouwen zagen het levenslicht dankzij de hoge magistraten die zich met de rechtspraak bezighielden. Zij voorzagen Sarlat van nieuwe gebouwen, versierd met torens; een symbool van de adel. Enkele bekende persoonlijkheden: Etienne de La boétie (raadslid in Bordeaux), Jean Tarde (geschiedkundige, hij heeft de kronieken van het bisdom van Sarlat geschreven) en François Fénelon (gewijd priester, die bekend staat om zijn geschriften over christelijke moraliteit).

De stad telt 74 historische monumenten: Huis van La Boétie, Kathedraal Saint-Sacerdos van Sarlat, Voormalige Sint-Mariakerk, omgevormd tot overdekte markt, met een panoramische lift, de dodenlantaarn (lanterne des morts of tour des Maures, eind 12e eeuw), Manoir de Gisson, Temniac, bisschoppelijke kasteel, Hôtel de Saint-Clar (16e eeuw), Hôtel Plamon (14e eeuw en later), Hôtel de Maleville (16e eeuw)

Sarlat is eveneens de ideale plek om de perigordijnse gastronomie te ontdekken; men vindt er ganzenlever, confits, patés, truffels, paddenstoelen. De perigordijnen hebben deze culinaire tradities eeuwenlang bewaard. De gerechten zijn authentiek en eenvoudig. Een traditie die, met zijn geheimen, wordt overgeleverd van generatie op generatie. Gedurende het hele jaar kunt u, op woensdag en op zaterdag, al deze heerlijkheden ontdekken op de markt.

Sarlat kent ook de nodige festivals: het truffelfeest, de markten, het bekende ganzenfestival, de speciale dagen gewijd aan de lokale producten, het theaterfestival en de kerstmarkt.

Rommeligheid wreekt zich

Theo, u weet wel, de gewezen campingbaas van Des Arcades, heeft ook een poging gedaan om Staatsraad Roel van der Molen tot de orde te roepen in wat inmiddels 'de kwestie van het loden eikeltje' is geworden: "🤔 Als ik mij goed herinner is er precies om deze redenen (verwarring en misleiding) reeds ergens in het seizoen 2007/2008 besloten om de data van zowel het Zilveren als het Gouden Van der Schilden Boules Toernooi (toen nog gewoon "Gouden Boule Toernooi") vast te leggen en nooit meer te veranderen, zodat iedereen wist waar hij/zij aan toe was 👼. Ik ken niet de exacte reden van het verplaatsen, vergissing zou een goede zijn, alleen proef dat dit niet door iedereen zo wordt opgepakt. Of hebben we hier te maken met een typisch gevalletje van "De Koning is dood, lang leven uhhhh 🤔 de onderdanen!"

Om te beginnen is 'de Koning' niet dood, want hij die zich 'de Koning' noemt' reageert in levenden lijve. Maar los daarvan, is het de vraag of Theo daarmee niet feitelijk de echte oorzaak blootlegt: een niet zo secure machtsoverdracht! Met de huidige trubbels en onduidelijkheden als gevolg. Met daarvan dan weer smullende relschoppers op de tribune! Theo had immers het zagen aan de stoelpoten van het gezag kunnen voorkomen door de afspraken uit 2007/2008 mee te nemen in het protocol van overdracht! Dan had er ook niet achter de dikke muren van het lijdzaam verzet gewerkt kunnen worden aan ondermijning van het gezag. Pieter achterhaalde weliswaar de codenaam van het de beweging die het stokje trappelend tracht over te nemen ('Project 70'), maar heeft geen goed woord voor de oplopende spanningen tussen de verschillende meningen kunnen vinden. Het gebrek aan regie bij de overdracht is nu een (te) grote sta-in-de-weg voor een officiële regeling achteraf. Het sudderende conflict kan leiden tot bijzondere aanvaringen tot het moment waarop posities onhoudbaar worden. Daarom is het wellicht goed om een 'handelsambassadeur' te benoemen van niet verdachte huize en komaf. Een eerlijk mens dus die naar het buitenland gestuurd wordt om voor het welzijn van de betrokken boulesspelers te liegen. Iemand die de algemene geschiedenis in de vaderlandse geschiedenis van de camping begrijpt. En dat zal zijn als het zoeken naar een speld in een hooiberg, omdat de gebruikelijke kandidaat voor die functie, Staatsraad Van der Molen, zichzelf buiten het spel gespeeld heeft door zich te vroeg te mengen in de discussie over het conflict. Geconfronteerd met deze bevindingen zou Mien, een van de twee naamgevers van het Van der Schilden Boules Toernooi, behoorlijk zijn aangedaan. Zij is tegelijkertijd realist: "Het beroerde is, dat de twijfel zich veel beter laat verdedigen dan de een of andere visie. Waar visie bij de overdracht van de afspraken, komen nu de onderdanen tussen de wielen van het ongemak." Het zijn ware en rake woorden van de granddame van de camping, maar ook zij brengen ook het verlossende antwoord niet.

Rapport d'inspection

Wie denkt dat Pieter en Inspecteur Gadget de maandag na die knotsgekke zondag gebruikten om bij te komen, komt bedrogen uit. Pieter is weliswaar begonnen met zijn reguliere werkweek, maar zoekt na afloop daarvan spoorslags weer contact met Gadget: "Psst hoe is het daar? Restaurant gesloten dus potje thuis koken?" Gadget, die niet meteen ter zake wil komen, antwoordt: "Nu heerlijke meloen met ham, straks boerenomelet met ui, knoflook, paprika, champignons etc. Allemaal door de inspecteur himself voorbereid en klaargemaakt. Laat je zo weten of het allemaal te happen was 😁." Om enige happen later te melden: "Ook Dr. Claw heeft het bevestigd, ik heb mijzelf overtroffen, heerlijk gegeten, morgenavond zijn wij door Snuf en Snuit - met aanhang - uitgenodigd om in het restaurant te eten, woensdag vertrekken Snuf en Corina."

Hierna wordt het gesprek serieuzer: "Inmiddels nog een camper met Nederlanders aangekomen, maar ook die houden we nauwlettend in het oog." Pieter wikt en weegt de informatie en adviseert Gadget: "Oké, maar pas ook op voor Dr. Claw. Als je vrouw je complimentjes gaat geven, is ze meestal uit op je portemonnee! Hoe is het met die oudere wielrenners in hun duistere pakjes? Of waren het duistere mensen in wielrenpakjes? Ik ben de draad daarvan even kwijt, en wie de draad kwijt is, kan hem niet meer oppakken!" Dan blijkt Gadget een man van de wereld en dus met ervaring: "Mijn portemonnee is al geruime geleden geleegd, maar ben zuinig op mijn creditcards etc. Volgens mij zijn het duistere mensen in wielrenpakjes. De nieuwaangekomen figuren praten wel, maar dat vertrouw ik ook niet, hij komt uit Beverwijk (kennis van Ton Bond?) en zij uit Groningen, wonen nu in Boskoop." Om daar terloops, want schandalig natuurlijk, aan toe te voegen: "Vanmiddag met Snuf 13-3 verloren van Jonathan en Pierre. Kostte mij 2 biertjes. Gezegd dat volgend jaar als Pieter Pottenkijker er weer bij is wij ze weer zullen verslaan. Zij lachten toen een beetje schamper, dus oefenen en nog eens oefenen."

Pieter, nooit te beroerd om de riem onder het hart van een ander te steken, spreekt Gadget moed toe: "Die verliespartij komt natuurlijk door de verkeerde partner. Wisselende contacten zijn nergens goed voor. Dat blijkt maar weer. Die opgehaalde neuzen duiden op overschatting van hun eigen kunnen, dus dat brengt ons automatisch in de geliefde positie van underdog. Kan slechts tot winst leiden! Dat stel uit Groningen en Beverwijk zint mij ook niet. Lijkt wel alsof de Staatsraad een Gronings visje uitgooit." Hierna laat Pieter even merken dat hij liever daar (in Franrijk) dan hier (in Nederland) is. "Wij verdrinken hier ons verdriet in de alcohol en dat levert een stevige bijdrage aan de omzet van de fabrikant van de paracetamol, maar je moet toch wat. Het gemis doet zich ernstig voelen vriend." Gadget, nooit te beroerd om zout te strooien, zelfs al is het hoogzomer: "Zojuist zelf een Irish Coffee gecomponeerd, verkeerde glazen maar smaak uitstekend met

Jameson whisky, lekkerrrrrr. Wij hebben vanochtend bij de pharmacy ook paracetamol en Voltaren gekocht. Wil heeft last van een stijve nek, heeft gisteravond mijn blauwe pilletje per abuis ingenomen 😂." Dus moet Pieter weer in zijn vaderlijke rol terugschieten en vermanend zijn: "Je moet dat spul niet laten rondslingeren. Voor je het weet ziet je vriendin eruit alsof ze een paal heeft ingeslikt. En als de beurs stijf gevuld is, kan die schande jou niks schelen, maar de beurs is leeg begrijp ik, dus dan komt die schande niet gelegen." Daar is Gadget wel even stil van.

Iets wat Buum - die ene dus, want die andere zit (ook) in Nederland) zelden zal overkomen. Hij is onder de indruk van de rake woordkeuze van Pieter, maar deze wimpelt het compliment weg: "Ach, je probeert eens wat. En de alcohol helpt natuurlijk ook. Kwestie van onsamenhangend samenhang aanbrengen in het verhaal. Wie de samenhang der dingen doorziet, heeft kennis, wie kennis heeft komt tot wijsheid, wie wijs is kan zijn hart recht maken, wie zijn hart rechtgemaakt heeft komt tot zelfvolmaking, wie zijn karakter volmaakt heeft kan zijn gezin regelen, wie zijn gezin kan regelen, kan de Staat regeren. Ik wil dus eigenlijk minister-president worden. Overigens, alle samenhang in mijn boeken is enkel te danken aan de boekbinder." Ook dit moet even landen bij Buum/Gadget, die uiteindelijk reageert: "....Zal ik ook eens proberen, maar wordt morgen...President worden...k.t baan." En dan moet Pieter, als een kameleon, weer zijn vaderlijke instinct aan het werk zetten: "Ga je mond spoelen! Met een Irish Coffee wel te verstaan. En ga dan een kaartje leggen met Dr. Claw, want meer zit er vanavond denk ik niet meer in. Zij heeft jouw pilletje ingeslikt, dus ik denk dat er voor de vlag geen mast te vinden zal zijn? Deemoedig reageert de Inspecteur: "Gespoeld, moet nu vanavond mijn pilvoorraad van donderdag aanspreken, woensdag heb ik altijd een vrije avond." Pieter, nog altijd in zijn rol als vaderlijke vader: "Ook nooit vrijen op een zaterdagavond, anders weet je 's zondags niet wat te doen als het regent. Sinds ik een pacemaker heb, gaat bij het vrijen mijn garage open." NU reageert Gadget wel alert: "Wel mooi als je net komt..... aanrijden."

Na deze intensieve conversatie moet de conclusie zijn dat op de camping alles onder controle is, maar dat er weinig gelid staat. Je hoeft er weinig moeite te doen om te kunnen gaan klaplopen. En dat, terwijl dat nu juist iets is wat Gadget met zijn lege portemonnee beter wel kan doen: op andermans beurs (ver-)teren. Maar goed, dat gaat hij kennelijk op deze dinsdagavond doen. Tegelijkertijd weet Pieter dat hij de conversatie nu beter kan beëindigen, want niemand spreekt zonder gevaar als hij niet op tijd weet te zwijgen. Door te zwijgen verneemt hij bovendien de gebreken van anderen en verbergt hij de zijne. Pieter neemt dan ook voor deze dag welgemeend en overduidelijk afscheid van Gadget: "Van al diegenen die niets te zeggen hebben, zijn de meest aangename mensen diegenen die zwijgen. Houdoe!" Hij hoort nog net dat Gadget, nu in zijn hoedanigheid van Buum, een zojuist geschreven viagralied inzet: 'Vrijen met jou!'

Van spleet tot spelonk

"Als er geen vrouwen geweest waren, zaten we nu nog in grotten rauw vlees te eten. De hele beschaving is er gekomen om indruk te maken op de vrouwen." Dat is de conclusie die Pieter trekt uit het nieuwste lied van Buum (die ene dus, want of de andere het ook gaat zingen, is nog niet bekend. In dat geval zal het geen solo, maar een duet zijn. Waarbij Pieter waarschuwt voor de gevolgen van een triootje! "Waar twee mannen vechten om een vrouw, gaat een derde ermee vandoor!"

Hoe het ook zij, menig lezer zal wellicht met het schaamrood op de kaken willen wegvluchten in een grot, en voor hen heeft Pieter daarom enkele mooie grotten in de Lotstreek op het oog en dus uitgezocht om te beschrijven.

De Gouffre de Padirac bijvoorbeeld. Dit is een 77 meter diepe grot in Quercy. Gouffre de Padirac is één van de bekendste en spectaculairste grotten van Frankrijk. Dit komt doordat de ingang uit een enorm gat bestaat met een doorsnede van meer dan 40 meter. Maar ook omdat er een rivier door de grotten heen stroomt, waar je met een gondel op kunt varen. De grot werd ontdekt door Alfred Martel toen het plafond van het enorme gat in de grond (gouffre) was ingestort. Het gat ontstond doordat de rivier miljoenen jaren de grond heeft weggespoeld en uiteindelijk instortte. Je gaat met een trap of een lift naar beneden en komt daar in een plaatselijke regenbui want het water dat het gat heeft gemaakt valt nog steeds. Daarna stap je in een bootje en gaat de grotten in (het kan er aardig nat zijn, en koud). Het water in de grot is heel helder en het uitzicht op de verschillende 'zalen' in de grot is prachtig. Je kijkt de hele tocht, die een klein half uurtje duurt, je ogen uit.

Een alternatief is de Grotte du Pech-Merle is een echte prehistorische grot met prachtige muurtekeningen. De muurtekeningen zijn meer dan 20.000 jaar oud en zien er nog helemaal perfect uit. Doordat de schilderijen zo fragiel zijn mag er maar een beperkt aantal mensen naar binnen per dag, zodat de tekeningen in perfecte staat blijven. De rotstekeningen staan bekend als de mooiste rotstekeningen van Frankrijk. De galerijen hebben een gemiddelde hoogte van 5 tot 10 meter en bestaan uit twee niveaus (de tekeningen zijn echter alleen op het eerste niveau gevonden). De tekeningen werden gevonden in 1922 en de jaren daarna zijn er in de buurt nog diverse andere grotten gevonden met wandtekeningen. Maar alleen deze is opengesteld voor bezoekers om de ander zo mooi mogelijk te houden.

Schoon straatje

Het was te verwachten en kon dus niet uitblijven. Theo, de voormalige heerser van Des Arcades, voelt zich in het nauw gedreven en gezet en poetst dus zijn straatje schoon. Zonder een schijntje van papieren bewijs, trekt hij de beweringen van Pieter over zijn vermeende slordigheid ten tijde van de machtsoverdracht in twijfel dan wel stelt die ter discussie. Hoewel Pieter karakter belangrijk vindt, moet je er ook mee over straat kunnen, dus biedt hij graag ruimte voor wederhoor. Hij waarschuwt echter ook de lezer: "De herinnering is een straat met deuren en achter iedere deur die opengaat zijn er weer 10 deuren."

Goed, genoeg inleiding dus om nu dan ruimte te geven aan de kanttekeningen die Theo wenst te plaatsen: "Kleine kanttekening: er is wel degelijk een officieel document in handen van de huidige Koning en Koningin inzake het 'normale reilen en zeilen' op de camping... aangeboden tijdens het passeren van de akte van verkoop. Hierin wordt o.a. de wandelweek besproken met het grote forellen festijn ... kersenpluk activiteiten en als laatste het verloop van de boulesweken..... met als doel dat dit voortgezet zou worden zoals bedoeld was!!! En om ervoor te zorgen dat zaken zouden verlopen zoals bedoeld.... Werd zo nu en dan de hulp ingeroepen van de 'peacemaker'."

Hier last Pieter even een pauze in, om aan te geven dat de hier bedoelde 'peacemaker' wat anders is dan de 'pacemaker' waarover hij eerder schreef. De eerste is een vredesstichter, de tweede een gangmaker. Dit zijn rollen die niet als vanzelf in elkaars verlengde liggen dan wel in elkaar vervloeien, al kan dat natuurlijk wel. Maar goed, met die toelichting kunnen wij weer verder naar de kanttekening van Theo, want die was nog niet klaar! Hij vervolgt zijn betoog als volgt: "Het zou te makkelijk zijn om de perikelen rondom het verloop van de boulesweek te schuiven op een 'niet zo secure machtsoverdracht'. Mijn mening is dat na het vertrek er een goed uitgespeelde coupe heeft plaats gevonden waarvan iedereen het heeft zien gebeuren maar niet bij wil of machte was hier vroegtijdig in te grijpen."

Pieter heeft een en ander gewikt en gewogen en concludeert: "Weinig mensen denken, toch wil iedereen een mening hebben. Echter, alles wat we horen is een mening, geen feit." En, omdat het een algemeen heersende dwaling is veel te veel waarde aan de mening van anderen te hechten, neemt Pieter en kennis van, doch legt hij hem naast zich neer.

Tussenspel

Dat sporten goed voor je is, weten we allemaal. Maar wist je dat je ook echt gelukkig wordt van sporten? Tijdens die sportles, een uurtje wandelen, fietsen of bijvoorbeeld tuinieren komt er een cocktail aan gelukshormonen vrij waardoor jij je opperbest voelt na die intensieve workout. Uit onderzoek is zelfs gebleken dat sporten gelukkiger maakt dan geld. Heb je nog meer motivatie nodig? Dan kom je het best naar camping Des Arcades. Want wie in het dal blijft, ziet nooit de andere kant van de berg. Belangrijker nog is te weten dat sport de speelgoedafdeling van het leven is. Het beste bewijs daarvoor? Het nomadenleven, dat de laagste trede vormt op de ladder der beschaving, vinden we tegenwoordig op de hoogste terug; namelijk in de vorm van het algemeen verbreide toeristenleven. Het eerste wordt uit schaarste, het tweede uit verveling geboren. De boulessport bijvoorbeeld, schept levenskracht, levensmoed, orde en harmonie, kostbaarste dingen voor de cultuur van het genieten. En laten wij eerlijk zijn, tuinieren, ramen zemen, wandelen met de hond, het zijn allemaal activiteiten die fysieke inspanning kosten. Een balletje gooien zo nu en dan, regelmatig afgewisseld met een drankje hou je langer vol.

Natuurlijk, ook op Des Arcades lopen ze rond. Mensen die regelmatig sporten en intensief bewegen. Zij hebben een positieve associatie met het leven. Andersom geldt dat er ook mensen rondlopen met een hekel aan sport. Zij hebben een negatieve associatie en houden zichzelf voor 'hoe zwaar het wel niet is, hoe bezweet ze zullen zijn, of ik kan het toch niet volhouden.' Als je tegen jezelf zegt dat je het niet kan, dan gaat het je ook niet lukken. Door die negatieve gedachtes word je onzeker. Wat wel helpt: accepteren dat je niet meteen een marathon kan lopen zoals bijvoorbeeld Staatsraad van der Molen dat doet (of deed), als je start met hardlopen. Kies een activiteit die bij je past. Hou het leuk voor jezelf, dan hou je het langer vol. Motiveer jezelf met de juiste doelen. Ja, het is goed om realistische doelen te stellen. Grote geesten hebben doelen. Kleine geesten hebben wensen. Overdrijf echter niet. Geniet zó de genoegens van het ogenblik, dat je aan de genoegens van de toekomst geen schade doet. Drink het glas dus leeg voor je een volgend glas bestelt. Geniet ook met fantasie! Alle geneugten zijn uiteindelijk een verbeelding. Degene met de beste verbeelding heeft het grootste plezier. Focus dus op iets wat wel inspireert. Pieter bijvoorbeeld, hij heeft geen opleiding genoten. Hij heeft inspiratie. Als hij wel was opgeleid, zou hij een idioot zijn. Hij mag er uit zien als een idioot en praten als een idioot, maar laat dat je niet foppen - hij is niet idioot. Het ligt nu eenmaal in de menselijke natuur om verstandig te denken en idioot te handelen.

Als u nu op zoek bent naar de betekenis van dit alles: doe geen moeite. Als Pieter zou willen dat je het begreep, zou hij het beter hebben uitgelegd.

Drie wijzen

De Staatsraad heeft ook weer van zich laten horen. Kennelijk was hij weer even aan de aandacht van Sonja aan zijn zijde ontsnapt. Hij doet vervolgens wat we niet van hem verwachten: onzin uitkramen. Hij komt andermaal terug op de berichtgeving rond de data waarop het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi gespeeld zou worden. En over de misleiding die daarbij aan de orde zou kunnen zijn. Hij veegt de hele discussie en bewijsvoering op een hoop én onder de mat: "Mijn voorstel is om nu eens 3 echte wijzen te vragen om deze zaak definitief op te lossen
In alle reacties heb die ik heb gelezen heb ik nog maar weinig wijsheid gezien."

Los van de constatering dat de Staatsraad en passant zijn eigen eerdere commentaar als niet ter zake doende af serveert, is het een onzinnig voorstel. We zijn allemaal het schip ingegaan, zijn allemaal fout ingelicht. Ook Pieter ziet geen enkele mogelijkheid voor verder vooronderzoek ter vervanging van het onderzoek dat al heeft plaatsgevonden. Hij vreest voor verdere aantasting van de waarheid. De piramidale onzin die in deze kwestie al naar voren is gebracht, zal door een commissie van wijzen niet verdwijnen. "Het vertrouwen is weg en we kunnen naar elkaar blijven wijzen, maar we zullen toch verder moeten," zo concludeert hij. "Als wij nu wijze mannen gaan aanstellen, zal er ongetwijfeld iemand roepen dat het wijze vrouwen moeten zijn. En wellicht zelfs zal er iemand zijn die vraagt om genderneutrale wijsheid. Welnu, ga die maar eens vinden! Een gesprek met wijze mensen zal ongetwijfeld prachtige gesprekken op het gebied van wetenschap, religie, spiritualiteit, cultuur en politiek opleveren, maar het zal zeker niet gaan over echt belangrijke zaken als de officiële speeldatum van het 3de Gouden Van der Schilden Boules Toernooi."

Pieter staaft zijn verhaal met een historisch exempel: De zeven wijze mannen van Rome. In de stad Rome leefden vroeger zeven wijze mannen die het hele Romeinse rijk regeerden. De keizer deed niets zonder hun wijze raad. Omdat de wijzen doorhadden dat de keizer zeer aan hen gehecht was en dat hij zonder hen niets deed of liet doen, zorgden ze er met verborgen kunsten voor dat de keizer in zijn paleis alles helder kon zien, maar dat hij blind werd zodra hij buiten kwam. Zo wilden zij zich bemoeien met alle zaken die de keizer aangaan, om daar zelf voordeel van te hebben. Maar nadat ze dit gedaan hadden, konden ze de situatie niet meer omkeren: de keizer bleef jarenlang blind.

Pieter sluit zijn redenering af met een duidelijk statement: "Persoonlijk ben ik altijd bereid te leren, alleen vind ik het niet altijd leuk de les gelezen te worden. Niet, dat ik het de Staatsraad kwalijk neem! Integendeel. Ik moet alleen vrezen dat hij tijdens het hardlopen zijn verstand voorbijgelopen is.

Nouvelles quotidiennes (dagjournaal)

Het is jammer en bemoedigend tegelijkertijd. De communicatie tussen Pieter Pottenkijker en Inspecteur Gadget gaat steeds beter lopen. Om niet te zeggen vlotjes. Dat is jammer, omdat de looptijd van de opdracht voor de Inspecteur langzaamaan ook naar het einde loopt. Bemoedigend is het, omdat het perspectief biedt voor de toekomst.

Hoe het ook zijn mag, Pieter begon zijn communicatie met de Inspecteur zingend. Althans, denkbeeldig dan. Want de communicatiekanalen verdragen zijn gezang minder goed. Het ging zo:
"Tears of rain run down my window pane
I'm on my own again, good evening, sorrow
Sit and dream of how things might have been
And as I close my eyes, I get the strangest feeling
Knock, knock, who's there?
Could this be Gadget that's calling?
The door is always open wide
Knock, knock, who's there?
Now, as the night is falling
Take off your coat and come inside"

Pieter: "Ik dacht laat ik eens iets leuks doen en de zingende schrijver spelen. Het klinkt voor geen meter, maar dat mag de pret niet drukken en laat jou als lid van het gerenommeerde zangduo van het pikante Hollandse lied ook een beetje in jouw waarde. Toch? Het zijn veel woorden, maar ik zoek een ingang om mijn nieuwsgierigheid te stillen: hoe was de maaltijd? Een Chinese maaltijd is voor Snuf en Snuitje natuurlijk ideaal. Een gewoon diner vinden ze niet leuk. Ze doorstaan het, omdat ze weten dat het einde ijs zal zijn, zoals ouderwetse gelovigen het aardse leven gelaten uitzitten met de hemel in het verschiet. Een fatsoenlijk man laat zich echter bij zijn maaltijd door niets storen. Hij weet dat een goede maaltijd als het huwelijk is: de soep smaakt meestal beter

dan het dessert. De meesten beginnen het huwelijk daarom met het dessert. Drink je wel voldoende bij het eten? Wijn is namelijk het intellectuele deel van een maaltijd. Vlees en groenten zijn slechts het materiële deel. En het meeste daarvan blijft vaak te lang hangen op je heupen!"

De reactie van de Inspecteur laat even op zich wachten, maar de oorzaak daarvan zal het toetje van de maaltijd geweest zijn. Hij reageert met een compliment: "De tekst is goud, de melodie ken ik nog niet maar verwacht wel dat je dat bij de eerstvolgende gelegenheid voorzingt. Zijn net terug van de maaltijd, de keuze wordt per dag kleiner, geen confit de canard en geen ijs meer verkrijgbaar! (Dit laatste is dan weer bemoedigend voor de duur van het huwelijk; PP) Steak hachee was prima en ook voldoende Irish coffee. Zojuist afscheid genomen van Snuf en Corina, zij vertrekken morgenochtend. Of ik wel voldoende drink bij het eten? Wil en ik samen een half litertje vin blanc, gaan nu thuis verder."

Pieter: "Dat voorzingen is geen probleem. Muziekmix geschreven door John Carter. Goed dat je voldoende drinkt, want je moet beslist niet droog komen te staan. Je drinkt in ieder geval alsof je nog een reserve in de bagageruimte hebt liggen. Goede zaak, want droogstaan is een alcoholist die een gevecht levert tegen de bierkaai! Je moet alleen weten dat jouw rijvaardigheid oplost in de alcohol. Maar gelukkig heb jij jouw vliegbrevet nog." Gadget: "Klopt als een zwerende vinger, gelukkig is de voorraad nog goed op peil en ik hoef vandaag niet meer te rijden en ook niet meer te vliegen, dus....we nemen er nog een of twee."

Pieter vindt de zwerende vinger waarop Gadget duidt linke soep: "Hij die de vinger op de wonde legt, wordt verantwoordelijk gesteld deze samenleving te hebben pijn gedaan. Dus laat die zwerende vinger aub links liggen." Gadget: "Brederode?" Pieter Pottenkijker: "Louis Paul Boon." Gadget: "Ook goed die Louis!" Pieter: "Zeker, ik word omringd door mensen die hun woorden weten te kiezen." Gadget: "Dat blijkt, ja!" Pieter: "Naast zangers en een heel regiment aan detectives. Kortom, ik ben een gelukkig mens. Als je morgen op pad gaat: Blijf zo lang mogelijk zingen onderweg: de weg wordt er minder eentonig door." Gadget: "Fijn om te horen, ik heb vanavond nog even mijn hete liederen laten weerklinken." Pieter: "En dat terwijl het al zo heet is daar? Je mag wel oppassen, voor je het weet kom je om in brandende liefde." Gadget: Naar de Lidl is niet zo ver."

Ter verduidelijking: Inspecteur Gadget is gevraagd om voor Adriaantje Pottenkijker een voorraad gedroogde kruiden mee te nemen. Die vooraard moet ingeslagen worden bij de Franse Lidl, want de Nederlandse Lidl verkoopt die potjes niet. Omdat Adriaantje niet naar Franrijk kan - door die gangmaker van Pieter - zoekt zij andere slinkse wegen. Pieter moet haar sowieso een beetje in de gaten houden. Zij kwam geen dag eerder (gisteren dus) met het bericht thuis dat de dochter van de buren op Curaçao zit en haar plantjes bij haar moeder heeft achtergelaten. Omdat die moeder weer op reis gaat naar (jawel) Franrijk, moeten de bloemetjes water krijgen van Adriaantje. Pieter, niet op zijn achterhoofd gevallen, wil nu eerst zeker weten dat het hier inderdaad gaat om onschuldige plantjes en niet om hallucinerende plantjes. Of zoiets. Maar goed, dat is een heel ander verhaal en die huis- en tuin- en keukenproblemen lost hij zelf maar op in zijn eigen tijd. Terug dus naar de conversatie met de Inspecteur. Waar waren wij gebleven? O, ja, bij de Lidl, en de weg daarnaartoe.

Gadget: "Naar de Lidl is niet zo ver." Pieter: "Mits je niet verdwaald!" Gadget: "Daar is zeker kans op." Pieter: "Zeker, want trotse mensen verdwalen liever dan de weg te vragen. Maar, troost je. De enige mensen die ooit ergens interessant worden, zijn de mensen die verdwalen." Gadget: "Dan probeer ik naar de Lidl te rijden via Monquc." Pieter: "Even wat anders, hoe is het met de stijve nek van Dr. Claw?" Gadget: "Nog steeds stijf en pijnlijk, ik wrijf me een aantal keren per dag een ongeluk, maar volgens mij vindt doktertje het wel lekker. Met paracetamol is het te doen." Pieter: "Wie mooie benen wil hebben, moet ze door de blikken van mannen laten masseren. Weet niet of dat voor een mooie nek ook geldt!" Gadget: "Geen idee, straks dus benen en nek, voor alle zekerheid." Pieter: "Pas wel op dat je de benen niet in de nek legt. Dat kan tot een onontwarbare knoop leiden! Geen enkele gordiaanse knoop is ooit definitief middendoor gehakt: hij heeft de onaangename eigenschap zichzelf weer in de knoop te leggen. Gadget: "Zal dus maar voorzichtig aan doen." Pieter: "Problemen zijn niet snel op te lossen. Een knoop moet je langzaam ontwarren." Gadget: "Ga ik nu langzaamaan beginnen, ben ik morgenochtend wel klaar, ik bedoel gereed." Pieter: Nou, ik wens je een rustige nacht toe. Want, alleen via het pad van de nacht bereikt men het ochtendgloren. En dan moet Pieter weer verslag leggen." Gadget: "Slaap zacht, zie uit naar de volgende episode van de en het Lot."

Bij dit alles zou Pieter bijna zijn rol als virtuele gids doorheen de Lotstreek vergeten of veronachtzamen. Daarom halen wij hem snel terug voor wat nieuwe wetenwaardigheden over de Lostreek.

Een uitzonderlijke wijnstreek

Wijn is het meest beschaafde op deze wereld. Vele beroemdheden hebben ooit wel eens iets moois gezegd over wijn. William Shakespeare, Victor Hugo en bijvoorbeeld onze eigen Simon Carmiggelt, allen hebben ze mooie uitspraken gedaan over het heerlijke druivennat. Natuurlijk hoort ook Pieter Pottenkijker in dit rijtje thuis. "Het leven is te kort om slechte wijn te drinken." Dit, als reactie op Willem van Hanegem die stelt: "Je moet sowieso altijd een beetje wateren in de wijn." Is Pieter wijn quotes en uitspraken vergeten, of heeft u zelf nog een mooie in petto, laat het dan even weten. In afwachting van uw reacties verkennen wij de wijnstreek rond Cahors (Caurs).

De Cahors wijngaarden liggen in het Zuidwesten van Frankrijk, meer bepaald in de Midi-Pyrénées in het departement Lot (Quercy). De wijngaarden strekken zich uit op ongeveer een 200 Km ten Oosten van Bordeaux. Het herkomstgebied omvat 45 gemeenten rond de Lotvallei. De meeste liggen ten westen van de stad Cahors, verspreid over een afstand van 50 km.

De wijngaarden van Cahors zijn één van de oudste wijngaarden van Frankrijk. De beplanting van de wijnstokken dateert van het Gallo-Romeinse tijdperk. Eén van de eerste verwijzingen naar wijn uit Cahors staat te lezen in een officieel document uit de 7de eeuw waarin de bisschop van Verdun zijn collega uit Cahors dankt voor tien vaten wijn die hem geschonken werden. In de 13de eeuw werden de wijnen uit Cahors zelfs op de Londense markt genoteerd.

Aan het eind van de 19de eeuw kreeg Cahors echter ramp na ramp te verduren. Rond 1880 vernielde de phylloxera (luis) alle wijngaarden, maar ook andere fatale ziekten sloegen toe. Men mag gerust stellen dat er vlak na de Tweede Wereldoorlog geen goede Cahorswijnen gemaakt werden. Alles ging op in anonieme bulkwijn. Al snel kwam daar verandering in. In 1947 werd de energieke coöperatie van Parnac opgericht. Deze coöperatie slaagde erin het verder verval af te remmen. De vorst van 1956 zorgde ervoor dat de Cahors wijnen een nieuwe klap kregen. Praktisch de gehele oppervlakte werd vernietigd door de strenge vorst. Op aandrang van de coöperatie werden de vernietigde wijngaarden op grote schaal nieuw beplant met de Auxerrois. De nieuwe aanplant bracht een duidelijke kwaliteitsverbetering van de wijnen tot stand en in 1971 kreeg Cahors zijn appellation contrôlée-status.

Aan weerszijden van de Lot liggen kalkhoudende plateaus (causses). De samenstelling van deze kalk lijkt veel op die van het Bourgondische Chablis. Wild struikgewas, jeneverbesstruiken, notelaren en dorre grasvlakten bepalen hier het beeld. De plateaus reiken tot meer dan 300m boven de zeespiegel. Ook de meer zand- en kiezelhoudende terrassen van de Lotvallei zijn uitstekend geschikt voor de auxerrois.
De Auxerrois is de belangrijkste druivensoort van de Cahors. Deze duivensoort is beter gekend onder de naam Malbec. Ter plaatse wordt ze ook wel de Cot genoemd. Nog een andere benaming is Pressac. In de cépage van de Cahors-wijn moet minstens 70% Auxerrois gebruikt worden. De cépage kan voor de rest bestaan uit Merlot (maximum 20%), Tannat (ten hoogste 20%) en Jurançon Noir (maximum 10%).

Verder kan je noteren dat er in de omgeving ook Chasselas en Viognier wordt aangeplant. De Chasselas is de druif voor de meeste tafelwijnen en de Viognier wordt gebruikt voor de plaatselijke witte wijnen. Het gemiddelde rendement ligt op 55 hl/ha.

De kleur is donkerrood, bijna zwart. De wijnen stonden dan ook lang bekend als 'Black wine'. De typische aroma's van de Cahors zijn die van rood en zwart fruit (vooral cassis en zwarte kersen), bloedsinaasappel, zoethout, anijs, kaneel, cacao, Chinese inkt; leder; hout en truffel. Een krachtige smaak met een grote concentratie; zware tannines en voldoende zuren. Deze typische karaktertrek is geschiedkundig te verklaren: vroeger diende deze wijn vaak als aanlengwijn voor minder goede Bordeaux.

De wijnen staan bekend als echte bewaarwijnen (te drinken tussen zijn 7de en 15de levensjaar) waar je het nodige geduld voor dient op te brengen. De laatste jaren worden er echter ook lichtere, minder geconcentreerde en minder karaktervolle wijnen geproduceerd die al na een paar jaar gedronken kunnen worden. Uitzonderlijk goede jaren zijn 1989, 1995 en 1998. Goede jaren zijn 1988, 1990 en 1996. Gemiddelde jaren zijn 1993, 1994 en 1997.

Wijnen uit Cahors zijn bijzonder geconcentreerd en krachtig van smaak, waardoor ze perfect passen bij stevige gerechten op basis van rood vlees of uitgesproken kruiden.

La Chantrerie is een genootschap opgericht onder impuls van een groepje vrienden producenten die een evenwicht wilden bouwen in de kwaliteit van de producten van de Quercy en de gastronomie. Het zijn voornamelijk wijnproducenten, die samen met enkele specialisten van truffel kwekerijen, de streekkwaliteit willen garanderen. Als kwaliteitslabel ontwierpen ze een speciale fles waarop de naam van het genootschap duidelijk zichtbaar is.

Coteaux du Quercy

De Coteaux du Quercy wijnstreek ligt in de historische regio Quercy Blanc, tussen Cahors en Montauban. De pelgrimsroute naar Santiago de Compostela loopt er dwars doorheen. En alleen al dat maakt de pelgrimsroute tot een feest!

In totaal 400 hectare wijnvelden met passie en toewijding bewerkt door een vijftigtal zelfstandige wijnboeren en één coöperatieve. De opbrengst is vastgelegd op 60 hectoliter wijn per hectare. De kalkachtige grond en de klimatologische invloeden van zowel de Atlantische Oceaan als de Middellandse Zee zorgen voor soepele, fruitige rode en rosé wijn. De basis is steeds Cabernet (maximaal 60%) waaraan Merlot, Auxerrois, Gamay of Tannat wordt toegevoegd. De karaktervolle donkerrode wijn is op zijn best na een viertal jaar. Liefst serveren rond de 16°C en één uur vooraf decanteren.

De fruitige rosé wordt jong gedronken en vormt als aperitief een excellente combinatie met een vleugje zuiderse zon. Moet er ook gefeest worden? Uiteraard! Ieder jaar, de tweede zaterdag van augustus, afwisselend in Montpezat-de-Quercy (pare jaren) en Castelnau Montratier (onpare jaren) is er een groots wijnfeest. Bij aankomst koop je één wijnglas en hiermee mag je de ganse dag overal gratis proeven. Tijdens de "journées du patrimoine", een soort open monumentendag iedere derde zondag van september, organiseren de wijnboeren van les Coteaux du Quercy in het kasteel van Bruniquel een geanimeerd wijnfeest met demonstraties van ambachtelijke wijnverwerking. De leden van het broederschap "Confrérie des Vins des Coteaux du Quercy" zijn allen trouwe ambassadeur die met fierheid de kwaliteit van hun streekproduct promoten.

In Bruniquel, een tiental kilometer van La Bouygue, liggen, de eerste wijnvelden van de AOC Coteaux du Quercy. Iets verderop begint het wijngebied Coteaux et terrasses de Montauban. Deze wijnregio verkreeg het statuut van IGP en valt dus onder de noemer landwijn. Dit wijngebied is vrij uitgestrekt en bevat zowat alle dorpen rond Montauban. De voornaamste wijnproducent is "le Domaine de Montels" in Albias (in de buurt van Nègrepelisse). Dit wijndomein dateert uit 1808. De familie Couderc produceerde er meer dan anderhalve eeuw overwegend witte wijn gerijpt in eiken vaten. Nu baten de huidige eigenaars, de familie Romain, dertig hectare wijnvelden uit. Hun jaarlijks wijnfeest begin september is een referentie in de sector.

Dronkenmanspraat

Na al die wijn voelt de wereld wellicht aan als een dronken boer? Of wilt u eerst weten hoe dat voelt? Welnu, een dronken boer tilt men aan de ene kant in het zadel, maar hij valt er aan de andere kant weer af. Kent u dat gevoel? Deelt u die ervaring? Dan bent u een dronken boer. Hetgeen na alle wijn in de voorafgaande afleveringen ook geen verbazing mag wekken. Of, u had de pech dat u net koos voor cafés met zo een trage service dat het onmogelijk was er dronken te worden. Dat was dan niet een erg verstandige keuze, al wist u dat vooruit waarschijnlijk niet. Wist u het wel, dan is het niet alleen een verkeerde, maar ook een verdraaid domme keuze geweest. Stelt Pieter nuchter vast. Omdat Piter nuchter altijd doet wat hij dronken ook gezegd zou hebben, maakt het overigens geen verschil. Al zijn er dronken mensen die, als je de waarheid gaat vertellen, snel nog meer gaan zuipen. Pieter heeft daar zelden last van. Een goede drinker wordt nu eenmaal niet dronken. En Pieter wordt liever niet dronken, want dronken komt zijn ware aard naar boven, en die wilt u niet kennen. Dit maakt Pieter overigens nog geen Ria Lubbers. Ria Lubbers! Als zij een café begint is binnen een uur de hele bar aan de Buckler. Absoluut. Buckler kent u wel hè? Dat is dat gereformeerde bier. Daar heb ik zo'n ongelofelijke hekel aan. Gadverdamme. Maar goed, als de drank is in de mens (want alcohol werkt genderneutraal), is de wijsheid in de kan. En dat geldt ook voor de mooi gearticuleerde volzinnen. Dat zal feestelijke tijden ten overvloede blijken. Precies daarover gaat dit stukje. Pieter stelt zich daarin ter beschikking van de wetenschap voor een baanbrekend onderzoek over het effect van alcohol op onze spraak.

Samen met het team van de wereldvermaarde hersenspecialist Dirk De Ridder van het UZ Antwerpen onderzoekt hij wat er precies gebeurt in de spraakgebieden van je hersenen wanneer je dronkenmanspraat begint te verkopen. Zo'n onderzoek, waarbij Pieter en dokter De Ridder met verve als proefkonijn fungeren, werd nooit eerder uitgevoerd en hun pionierswerk leverde een onthutsende conclusie op: wie zich een stuk in zijn kraag drinkt, en dan nog niet eens met gevaarlijke hoeveelheden, bezorgt zichzelf niks minder dan een herseninfarct. Toch bleef Pieter met één vraag zitten: waarom spreken we zo raar als we gedronken hebben? Is dat gewoon onze tong die opzwelt en in een knoop raakt, of gebeurt er iets in onze hersenen? De Antwerpse hersenonderzoeker Dirk De Ridder wilde niks liever dan Pieter bijstaan: zo'n onderzoek was immers nog nooit gebeurd, stelde hij. Pieter stortte zich met een schedel vol sensoren op een indrukwekkende hoeveelheid wijn De gevolgen waren verbluffend.

.Overmatige alcoholconsumptie blijkt voor heel wat storingen te zorgen in de spraakgebieden van onze hersenen. Die spraakgebieden liggen in onze linkerhersenhelft en bestaan uit twee zones. Een eerste - de zone van Broca - is het motorisch spraakcentrum. Daar worden de woorden gevormd, klaar om uit te spreken. Die zone ligt vooraan in onze hersenen. Een tweede spraakgebied - de zone van Wernicke - ligt meer achteraan in onze hersenen. Zij zorgt ervoor dat we die woorden ook daadwerkelijk begrijpen. Door het verdovend effect van alcohol vermindert de activiteit van die spraakcentra. Tot zover klinkt alles logisch.

Maar wat ophefmakend is, is dat de verbindingen met de rechterkant van de hersenen, die normaal niet bij spraak betrokken zijn, door de alcohol actiever worden. De rechterhelft van onze hersenen begint de spraakhelft te ondersteunen en neemt als het ware de functie van de linkerzijde over. En dat is precies wat er ook gebeurt wanneer je een trombose hebt in je linkerhersenhelft. Eigenlijk kan je concluderen dat je met een avond stevig drinken een tijdelijk herseninfarct in het spraakgebied veroorzaakt.

Wie denkt: 'Dit is een verhaal van een geboren opschepper. Een opschepper met een onbedwingbare neiging te liegen. Een man die doorgesnoven dronkenmanspraat spreekt zal worden gefileerd door de beste advocaten. Want de portee van het verhaal berust op pure werkelijkheid. Hoe anders zou dat kunnen zijn met de navolgende anekdote. Door Pieter opgetekend uit de monden van enkele niet nader te noemen campinggasten. Zij waren lid van een gerenommeerde bridgeclub De Glazen Kaart en hielden hun jaarlijkse toernooi enige tijd terug op de camping!

"Van de week heb ik mijn vriendin maar weer eens verteld hoeveel ik om haar geef. Niet dat ze enige aandacht schonk aan mijn woorden, want de keren dat ik haar mijn liefde verklaar heb ik meestal een stuk in mijn kraag. Na bier nummer acht of negen begin ik iedereen aardig te vinden en als het toppunt is bereikt hou ik van allemaal. Ooit ben ik in slaap gevallen op de trap van mijn studentenhuis en toen ik opgemerkt werd door de buurvrouw kon ik schijnbaar alleen nog maar uitkramen dat ze de fijnste buuv was die ik ooit heb gehad en dat ze ons huis vooral niet moest verlaten. Ik weet er helaas niets meer van. Die bewuste avond heeft tot op heden nog steeds enkele gaten. Ik ben schijnbaar nog in een homobar gesignaleerd en ik blijf hopen dat ik daar niet al te uitbundig mijn liefde voor de mensheid heb verkondigd. Gelukkig valt het bij mij nog mee. Meestal kan ik me nog wel iets herinneren van mijn daden en bij mijn weten loopt dat allemaal wel los."

Volgens een ander maakte haar vader het bonter: "Mijn vader wordt nog steeds iedere verjaardag geconfronteerd met het feit dat hij ooit dacht de hond uit te laten. Na een vermoeiende en enerverende bruiloft had mijn moeder nog de helderheid om de hond uit te laten. Omdat ze de riem nergens kon vinden mocht de poedel onaangelijnd rauzen. Toen mijn moeder huiswaarts keerde kwam ze mijn vader tegen in een meer dan beschonken staat. In het grasveldje om de hoek stond hij met de hondenriem in de hand wezenloos voor zich uit te staren. Op de vraag van ma wat hij aan het doen was, vertelde hij dat de hond door hem werd uitgelaten. Ma was zo intelligent om hem in die waan te laten en riep bij het zien van hond die naast haar stond: "Oh, daar zul je hem hebben". Als het verhaal op de verjaardag is afgelopen ligt de hele familie wederom in een deuk en prevelt mijn vader zachtjes "Ja, lach er maar om".

Nu valt dit nog wel mee. Wat dat betreft had S. het veel erger meegemaakt. Die vertelde na de vorige anekdote dat hij ooit totaal beschonken op het toilet stond en in de veronderstelling was dat hij tijdens het urineren zijn lid in z'n handen had. Toen na enkele seconden bleek dat zijn hele broek ondergezeken werd keek hij nog eens goed naar beneden en kwam tot de ontdekking dat hij het puntje van zijn blouse had beet gepakt.

Het toppunt van dronkenschap had Henkie van kaartclub. Die bleef ooit bij één van zijn beste vrienden slapen en liet een onuitwisbare indruk achter. Deze vriend spaarde voor de hobby zijden stropdassen en had die alfabetisch en op kleur in een kast opgehangen. Henkie moest die nacht heel nodig en omdat de deuren in zijn dronkenschap zo op elkaar leken, was het niet te vermijden dat hij de verkeerde deur opende. De hele collectie dassen voorzag hij van een speciale urinale coating waardoor de schade niet te overzien was.

Dan is er natuurlijk nog de overtreffende trap en die is in het bezit van Leo. Leo is eigenlijk helemaal niet leuk als hij dronken is. Hij slaat veel te hard op je schouders om amicaal over te komen en weet dus echt niet meer wat hij doet als hij een te hoog promillage in zijn bloed heeft. Zijn vriendin heeft het aan den lijve mogen ondervinden toen ze 's ochtends na een lange avond stappen een wasje wilde draaien. Bij het openen van de klep van de droogtrommel bleek namelijk dat Leo zich die nacht had vergist tijdens zijn zoektocht naar het toilet. Een andere verklaring voor die drol die er lag was er niet te vinden.

Humor

De stropdas van een collega doormidden knippen of de telefoonhoorn met dubbelzijdig tape vastplakken aan het toestel. Het gemiddelde niveau van grappen is bedroevend laag. Los van de vraag of een gemiddelde werknemer nog weet wat een stropdas is of een telefoonhaak. Toch kan de gemiddelde lezer van Pieter Pottenkijker ook niet wild enthousiast worden van de onderbroekenlol die Pieter bracht onder het mom van 'dronkenmanspraat'. Pieter heeft er niet alleen spijt van, hij probeert ook zijn leven te beteren en de lezer terug te winnen door zich te verdiepen in het fenomeen 'humor'.

Door de eeuwen heen hebben veel grote denkers zich gebogen over de vraag 'Wat is humor?' Zo wees Kant er in 1781 (in zijn beroemde werk 'Kritik der reinen Vernunft') op dat een situatie pas echt lachwekkend wordt als iets dat zich als geweldig belangrijk en ontzagwekkend voordoet, wordt ontmaskerd als een loze pompeusheid: de gewichtigdoener die uitglijdt over een bananenschil. Freud zag het vertellen van grappen juist als een sociaal acceptabele uitlaatklap voor verdrongen agressie en seksuele impulsen. En Darwin vergeleek in een baanbrekend werk uit 1872 het uitdrukkingsgedrag van de mens met dat van andere diersoorten. Hij zag de lach in zijn oorsprong als een uiting van de vreugde, die voortspruit uit het bereiken van voldoening en succes.

Ook in eigen land is flink nagedacht over het humorvraagstuk. Door emeritus-hoogleraar Jan van Hooff bijvoorbeeld die begin jaren zeventig promoveerde op een wereldwijd bekend geworden onderzoek over de evolutionaire herkomst van de lach. Een onderzoek dat zich richtte op verwante primaten (apen en mensapen) met de vraag of bij hen een gedrag voorkomt dat op ons lachen lijkt en of dat ook optreedt in omstandigheden die vergelijkbaar zijn met wat wij vrolijk of zelfs humoristisch noemen. Pieter vroeg hem zijn expertise met betrekking tot kantoorhumor. Van Hooff: "De functie van kantoorhumor is dezelfde als die van humor in het algemeen, namelijk een ander in de letterlijke zin van het woord beetnemen waardoor ontspanning ontstaat. Voorwaarde is wel dat de grap niet ernstig bedoeld is. Een grap is een goede grap wanneer het door alle partijen zo gezien wordt. Als het ten koste gaat van iemand, en er een kiem van kwaadaardigheid in zit, wordt het pesten.

"Tussen een goede grap en pesten zit een grijs gebied. Kantoorhumor beweegt zich vaak in dit grijze gebied met grappen waarbij geprobeerd wordt een ander belachelijk te maken en hiermee zijn of haar imago te beschadigen. Oftewel onderliggende rancunes en jaloezieën die verpakt worden als grap. Deze grappen zou ik graag willen onderscheiden van humor. Want humor is in essentie iemand prikkelen en uit zijn evenwicht brengen, met een verhouding waarbij die ander het ook bij jou kan doen en jij dat ook apprecieert. Dat de grappen op kantoren over het algemeen

van een laag niveau zijn, zoals het doorknippen van stropdassen en vastplakken van telefoons, verbaasd mij niets. Waarom niet? Omdat er een heleboel mensen zijn die geen niveau hebben," aldus de heer Van Hooff.

En over humor gesproken: Pieter kan natuurlijk niet om die andere expert heen. Jeroen Smits, winnaar van het televisieprogramma 'Moppentoppers'. "Humor heb je of niet," stelt hij. "In dat laatste geval moet je zeker niet proberen grappig te zijn. Zoals een touwtje aan een muis bevestigen en eraan trekken als iemand 'm wil pakken, dat is echt onderbroekenlol uit groep vijf. Als je een grap wilt uithalen moet je er wel werk van maken. De mooiste grappen hebben een opbouw, een verhaal. Zo had ik hier een jongen werken die advertenties voor onze voetbalkranten (Jeroen zit na een carrière in de call-tv met zijn bedrijf 'De bal is rond' in de sportkranten, red.) moest verkopen, maar daar helemaal niets van bakte. Ik wist dat hij zijn proeftijd niet ging halen en dat wist hij zelf ook wel, denk ik. Een van de voorwaarden bij het verkopen van advertenties is dat het geen reclame voor erotische sites mag zijn. Om een grap met de jongen van sales uit te halen heb ik toen een vriendje in totaal foute kleding naar kantoor laten komen om acht pagina's, die hij wilde gebruiken voor niet nader te noemen advertenties, bij hem te kopen. Dat vriendje van mij had een pak contant geld bij zich, legde dat op tafel en zei de deal ter plekke rond te willen maken. Toen de salesjongen na lang twijfelen het geld niet aannam, heb ik 'm bij me geroepen en gevraagd waarom hij deze kans om alsnog zijn target te halen liet lopen. Die jongen had het niet meer en is volledig in de war naar huis gegaan. Dat vind ik een mooi voorbeeld van een goed uitgevoerde practical joke."

Humor is dus een zeer subjectief fenomeen. Wat één iemand hilarisch vindt, is voor een andere flauw, ongepast of onbegrijpelijk. Individuele verschillen spelen een belangrijke rol, zoals verschillen in cultuur, leeftijd en opleidingsniveau, alhoewel ook hier geen algemene lijn kan worden getrokken. Zo houden kinderen bijvoorbeeld van slapstick, een eenvoudige en grove vorm van humor, terwijl volwassenen juist satire beter zullen waarderen, maar zijn er ook veel volwassenen die met slapstick kunnen lachen en kinderen die een satirische voorstelling van iets of iemand waar ze mee vertrouwd zijn ook als humoristisch kunnen ervaren.

Sommige vormen van humor, meestal rond taboes of gevoelige thema's, worden niet door iedereen amusant gevonden. Soms is dit louter een kwestie van een slecht gekozen moment en/of de smaak en ethische grenzen van het publiek. Bepaalde komieken en moppentappers kunnen de intentie hebben om deze gespreksonderwerpen bespreekbaarder te maken en spanningen weg te nemen. Andere willen dan weer vooral hun publiek choqueren of kwaad maken. Aangezien de reactie van het publiek onvoorspelbaar is, zijn zwarte humor of beledigende grappen soms zeer riskant. Kortom, je moet waken voor veel gekwaak maar te weinig échte lol!

Observations du jour

Het wordt ras stiller op camping Des Arcades. Snuitje en zijn An zijn er nog en vanmiddag (woensdag 1 september 2021 dus) hebben Snuitje en Inspecteur Gadget Dr. Claw en An tweemaal verslagen met Petanque. Daarna nuttigden de Inspecteur en Dr. Een pizzaatje Quatres Fromages welke werd weggespoeld met een heerlijke Chardonnay Colombard. De avond bracht de vertrouwde Irish Coffee en vervolgens iets dat voetbal moest heten. Verder waren er geen bijzonderheden te melden. Om de dingen goed te weten, moet men er bijzonderheden van kennen; en aangezien deze nagenoeg afwezig zijn, blijft Pieters informatie steeds oppervlakkiger en gebrekkiger. Om de conversatie toch nog even gaande te houden, werden er over en weer (tussen Pieter en Gadget) nog wat snippers van nieuws gewisseld.

Gadget: "De twee campers zijn er nog, maar ik verwacht dat deze morgenochtend met stille trom vertrekken. Hou het nog wel in de gaten. Pieter: "Je bent niet verdwaald begrijp ik; op jouw zoektocht naar de melange voor de salades van Adriaantje? Laat je niet afleiden door de stilte. Stilte is niet de afwezigheid van geluid; stilte is je niet laten afleiden door lawaai!" Gadget: "Nee, in één keer goed, dankzij de aanwijzingen van mijn liefhebbende wederhelft." Pieter: "Er bestaat maar één geluk op aarde: iemand liefhebben en die liefde beantwoord zien."

Daarop valt er een stilte in de communicatie die door Gadget als volgt wordt verklaard: "Onze IC's (Irish Coffees) zijn gereed, dus nog even radiostilte 😋." Dan, als antwoord op Pieters' "Er bestaat maar één geluk op aarde: iemand liefhebben en die liefde beantwoord zien." "Dat is zeker zo. Hopen het nog een poosje vol te houden, denk niet dat wij een scheidingsmakelaar nodig zullen hebben♡." Pieter: "Ja, zo zie je maar, het leed van de een is het brood voor de ander. Maar, laat ons elkander niet week maken, als wij toch uit elkaar gaan, laat ons dan gauw scheiden. Een afscheid dat voor eeuwig is, moet plotseling zijn, anders maakt het van een ogenblik een eeuwigheid en kleeft in de zandloper des levens het droeve zand met tranen aaneen. Vele mensen trouwen omdat ze het alleen zijn beu worden. Wij scheiden om dezelfde reden." Gadget: "Heel mooi gezegd, maar als het ooit zover zou komen, dan heb ik daar niemand bij nodig." Pieter: "Als wij desondanks voor altijd moeten scheiden, geef me dan slechts één vriendelijk woord om over na te denken en mezelf te behagen, terwijl mijn hart breekt." Gadget: "Schat, ik hield erg veel van jou!" Pieter: "Wat is er gebeurd lieverd?" Gadget: "💔." Pieter: "Een gebroken hart laat zich slecht lijmen." Gadget: "Behalve met nieuwe liefde. Dat is net secondelijm." Pieter: "Ik heb je hart niet gebroken - je hebt het zelf gebroken; en door het te breken, heb je ook de mijne gebroken. Met een gebroken hart kan je behoorlijk in je maag zitten, want gebroken dingen houden het vaak net zo lang vol als de nog hele dingen; men zorgt veel beter voor ze!" Gadget: "Ik wil zeker jouw hart niet breken. Zal ook moeilijk gaan met zo'n nieuwe pacemaker. Pieter: "Nou, je kunt het hart wel breken, maar niet stoppen. Maar allee meneer, laat ons het breken der harten stoppen. Het is per

slot vakantietijd." Gadget: "Oké, nog een paar dagen en dan back to normal." Pieter: "Daarover gesproken: terug uit vakantie moet je de kranten van boven naar onder lezen, dan zie je eerst wat er gebeurd is en daarna wat de experts voorspeld hadden. De nieuwste krant dus het eerste en de oudste krant het laatst lezen!" Gadget: "Prima idee, een soort toekomst voorspellen." Pieter: "Je kan de dingen pas voorspellen nadat ze gebeurd zijn. Voorspellen is eigenlijk niets anders dan in de toekomst projecteren wat men in het verleden heeft waargenomen." Gadget: "Ja, dat bedoel ik." Pieter: "Ik ga even een bakkie koffie maken en dan ga ik mij installeren voor het voetbal."

Een avond en nacht later reageert Gadget: "Voetbal was niet best, maar daar lig ik niet echt wakker van. Waar ik wel wakker van lig weet ik niet, maar ik lig wakker als ik niet slaap. Wellicht komt dat, omdat ik bang ben wakker te worden aan de verkeerde kant van mijn dromen. Wie dat overkomt is dood. Het kan echter ook zijn, dat ik de kunst van het slapen niet beheers. Slapen is geen geringe kunst weet je: je moet er de hele dag voor wakker blijven. En ik heb geen dochters van negentien die om drie uur in de morgen nóg niet thuis zijn." Pieter: "Sommige mensen lijden zo aan slapeloosheid dat ze zelfs tijdens hun werk wakker blijven." Gadget: "Ik word wakker. Doe een plasje. Sta op. En denk, verrek dat had andersom gemoeten." Pieter "Wat er tussen de lakens gebeurt, blijft bij mij tussen de lakens. Ik hoor graag de pikantste bedgeheimen, maar wel van anderen. Mijn werkgever weet uiteraard daarom niet waarom ik tussen kwart voor een en half twee uit de lucht ben. Hij denkt misschien dat ik rustig zit te lunchen. Dat ik dat als excuus gebruik om heel andere dingen te doen dan een broodje eten, hoeft hij uiteraard niet te weten. Ik mag best een keer een was in de machine stoppen op een thuiswerkdag, maar ik denk niet dat mijn werkgever het waardeert dat ik in die tijd tussen de lakens verkeer. Soms duurt een vrijpartij wat langer dan de lunchpauze, maar dan haal ik die misgelopen tijd voor de baas 's avonds na het eten weer in. Voor mij is dit een goede onderbreking van de dag. Precies de broodnodige we-time voor. PS: Niet doorvetellen he!"

Hierna keren de reporter en Inspecteur terug naar de orde van de dag: Gadget: "De camping is bijna leeg. Nog één camper, Snuit, An en wij (Dr. Claw en Inspecteur Gadget). Wij vertrekken zaterdag en Snuit met echtgenote zondag. Het moet wel, want de camping sluit 5 September. Een weekje eerder dan eerder gepland. Het weer wordt ook minder. Nog wel 25C maar bewolkt, vanochtend een heel klein buitje." Pottenkijker: "Ik hoor het al. Ik hoef de wasdroger niet klaar te zetten. Het nieuws droogt vanzelf op. Tijd om de bezem en de verrekijker in te gaan pakken zou ik zeggen. Wat voorbij is, moet je dichtdoen en verpakken in herinnering."

Komkommertijd

Het is dus komkommertijd geworden. Komkommertijd is de benaming voor een periode waarin er weinig nieuws te melden is. Meestal is dat, omdat veel politici en anderen dan op vakantie zijn. In het geval van het Mysterie van de en het Lot ligt dit - natuurlijk - net even anders. Het wordt wel komkommertijd, maar nu juist, omdat veel politici en andere weer aan het werk zijn of in ieder geval hun vakantie beëindigen. En als de vakantie eindigt, is het gedaan met de pret. Tenminste, voor Pieter en zijn kompanen. Pret namelijk wordt, net als komkommers door Pieter (voornamelijk) in de zomer geoogst. En, omdat Pieter het moet hebben van de oogst, overweegt hij de pen naar de spreekwoordelijk stal te brengen om hem daar op te slaan. Hij kiest er niet voor om het gesprek gaande te houden met nietszeggende nietszeggendheid, want dan begeeft hij zich op het terrein van de politici. Wat koopt u voor hedendaagse herhalingen van het nieuws zoals dat (bijvoorbeeld) in 1787 gebracht werd door het Rotterdamse patriottenblad Het Saturdags Kroegpraatje, in een tweespraak tussen Piet en Kees: "Is er van de week ook wat nieuws van de groote Heeren uit den Haag?", vraagt Piet. "Neen", antwoordt Kees, "maar je mot denken, het is, regtevoort [momenteel], in de komkommertyd, en dan staat alles zoo wat stil." Hoogstwaarschijnlijk niets dan een glimlach.

In de serieuzere kranten verschijnen in de komkommertijd berichten over diefstallen en andere voorvallen, die in de rest van het jaar nooit gepubliceerd zouden worden. En laten dat nu juist de onderwerpen zijn die Pieter allang behandeld heeft. Waarbij de zomer van 2021 als handicap had, dat er noch in het voorjaar noch in het najaar sprake kon zijn van het Zilveren dan wel Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Normaliter zouden de berichten van Pieter bol staan van het nieuws (en de roddels daaromheen) over dit sportevenement. Maar als iets er niet is, kun je er ook niet iets van maken. Dat is alleen het geval voor de kranten, de radio en de televisie.

Aan het begin van de twintigste eeuw werd de komkommertijd nog wel eens aangegrepen om te schrijven over niet bestaande monsters of zeeslangen, maar ook daar heeft Pieter weer heel weinig mee. Het enige monster waarmee hij het publiek kan laten schrikken is hijzelf. Kortom, als de komkommers op zijn, moet je óf iets anders te smullen zoeken, of de maaltijd beëindigen. Pieter kiest (node maar verstandig) voor het laatste. Niet per direct, maar met een pagina of wat is het wel gedaan met het Mysterie van de en het Lot.

Het vergelijk

Komkommertijd of niet, de impasse in de vorming van een nieuwe regering in Nederland heeft zo zijn voordelen. Staatsraad Van der Molen heeft als gevolg daarvan zijn volle aandacht kunnen richten op de écht belangrijke zaken in het leven. Waarbij natuurlijk de kwestie van het Zilveren resp. Gouden Van der Schilden Boulestoernooi bovenaan de lijst stond. De Staatsraad blijkt daarbij te beschikken over de prachtige kwaliteit om onvrede te sussen en ondertussen rechten te behouden, een feit dat niet onopgemerkt is gebleven bij Pieter Pottenkijker. Hij, Pieter dus, viste dan ook niet achter het (inter-)net, toen hij op zoek ging naar het eindadvies van de Staatsraad in deze gevoelige kwestie. Uit dat advies citeert hij ongecensureerd, dus letter voor letter, de volledige tekst:

"Als Staatsraad ben ik gewend dat mijn adviezen niet altijd in dank worden afgenomen maar ondanks dat zie ik vaak onderdelen van mijn advies terugkomen in het beleid. Als Staatsraad bemoei ik mij natuurlijk niet met eetgewoonten van anderen laat staan met de drinkgewoonten van sommigen. Mijn voorstel om drie wijzen te benoemen werd niet enthousiast ontvangen maar zij werden door mij natuurlijk wel geraadpleegd. Deze drie wijzen waren er snel uit en gaven aan dat hier een probleem aan de orde is dat geen probleem mag worden genoemd. De vorige eigenaren hebben bij de overdracht van de camping schriftelijk de nieuwe "koningin en koning" op de hoogte gebracht van de diverse activiteiten die altijd op de camping plaats vonden. Hierbij is aangegeven de beide boules toernooien met de geplande data. Het advies is nu:
1. kijk vooral niet om maar wees toekomstgericht.
2. Het Zilveren Van der Schilden toernooi 2022 is van 6 juni tot en met 10 juni 2022.
3. Het Gouden Van der Schilden toernooi 2022 is van 5 tot en met 9 september 2022.
Daarnaast zijn de deelnemers aan het zilveren toernooi 2022 van harte uitgenodigd om op 2 juni op de camping de verjaardag van de Staatsraad te vieren en daar onder het genot van een drankje eventuele onduidelijkheden nog te bespreken. Ik hoop dat jullie evenveel plezier hebben bij het opvolgen van mijn advies als ik bij het geven ervan."

ROEL VAN DER MOLEN OPENT DE PEUTERSPEELZAAL "HET BEUTELTJE"
1992-02-12
UIT DE COLLECTIE VAN STREEKHISTORISCH CENTRUM STADSKANAAL

Omdat Pieter weet hoe advies werkt, stelt hij vast dat het advies overeenkomt met dat wat iedereen al wilde doen, dus dat het advies met unanieme stemmen - inclusief dus de stemmen van hen die meenden anders te moeten besluiten - is overgenomen.

Notes du jour

Pieter was die donderdagavond even afgeleid en absent door de plots opborrelende uitnodiging voor een doordeweekse borrel. En dat is toch wat anders dan een weekendborrel. Dus die heeft hij - samen met Adriaantje en vrienden (want die heeft Pieter ook hier) uitgebreid genoten! Mede hierdoor schoot het dagelijkse contact met Inspecteur Gadget er bijna bij in. Gelukkig was de Inspecteur zelf zo bijdehand om contact te zoeken, en zo kwam er alsnog een dagbeeld naar voeren.

Gadget: "Vanmiddag gebouled met Snuit en An tegen Jonathan, Pierre en Eliot (de zoon van Jonathan). Eerste pot met 13-6 verloren, tweede met 13-8 gewonnen. Morgen (vrijdag dus) de finale. We gaan het zien. Op dit moment nog 4 Nederlandse families, twee vertrekken er morgenochtend, verder alleen Snuit en An en wij, rest helemaal leeg. Wij vertrekken zaterdag en zondag doet Rob het licht uit....."

Pieter excuseert zich voor zijn afwezigheid en legt uit dat hij even aan de borrel was. Om dan ter zake te komen: "Ik begrijp dat morgen alles nog mogelijk is, dus vroeg naar bed (niet eerder dan twaalf uur dus) en een paar stevige borrels voor voldoende alcohol in het bloed en alles komt naar jou/jullie toerollen!" Gadget was duidelijk even uit het lood geslagen en er volgde een (te)lange stilte, welke Pieter weer doorbrak: "Ik begrijp dat je naar woorden zoekt. Dat heb ik voortdurend. Ik ben meestal sprakeloos, en daarom schrijf ik zoveel!" Gadget: "Goed om te weten dat wij niet alleen alcoholische versnaperingen nuttigen. We nemen er nog een en dan om 1 uur naar bed. Geen seks, dus direct slapen en in gedachten voorbereiden op morgen. Pieter: "Dat is heel verstandig. Nooit opgewonden raken voor de wedstrijd. Tijdens de wedstrijd mag het wel, maar alleen in gedachten. De ontlading komt dan vanzelf na de wedstrijd. Iets goeds presteren lukt niet als je opgewonden, verontrust of geprikkeld bent. De geest van de mens is als een klok die steeds afloopt en voortdurend opgewonden moet worden." Gadget: "We gaan het meemaken, de spanning loopt wel iets op, staat ook veel op het spel." Pieter: "Is het een glas of een fles die op het spel staat? Troostgedachte: De wereld is vol met poorten, vol met kansen, aaneenschakelingen van spanning die erop wachten benut te worden." Gadget: "Geen idee, wat mij betreft een fles, ik ga er tegenaan." Pieter: "Het lijkt mij onjuist om over de wedstrijd te praten die iemand - jij dus - onderhanden heeft: dat tast de creativiteit in de kern aan. Het laat de spanning verdwijnen. En dat laatste mag dus niet." Gadget: "" De spanning leg ik neer bij de tegenpartij." Pieter: "Alleen als je nu jouw kracht aan banden legt, behoud je haar voor de spanning, waardoor jij tot daden komt. Laat je dus voor de verandering vanavond masseren door Dr. Claw i.p.v. haar te masseren. Mits haar nek dit toestaat natuurlijk." Gadget: "Ik

zal het haar vragen, maar moet nog even overleggen waar te beginnen." Pieter: "Bij de tenen natuurlijk, zodat je handen het laatst aan de beurt zijn. Die moeten uiteindelijk het werk doen." Gadget: "Nekkie is nog steeds niet je van het, maar paracetamol en mijn gevoelige handen doen wonderen." Pieter: "Misschien kun je dan Jomanda opvolgen. Die heeft haar beste tijd gehad. Heb je een appeltje voor de dorst als jouw stem het begeeft." Gadget: "Ik heb nooit van die vrouw in het blauw (dat rijmt !😟) iets goed gevonden, volgens mij een charlatan." Pieter: "Dus toch familie? .....Grapje!" Gadget: Mijn stem is nog steeds heel acceptabel, al vind ik dat zelf" Pieter: "Zolang de omgeving hem niet hoort, zijn zij het ongetwijfeld met jou eens! Misschien helpt het als je je iets minder kwetsbaar opstelt."

Pieter realiseert zich dat hij wellicht iets te direct of confronterend is richting Gadget en zalft: "Je maakt het 'scoren' wel erg gemakkelijk!" Gadget blijkt niet uit het veld geslagen (wellicht, omdat hij dat nog niet betreden had: en reageert gevat: "Ik ben heel kwetsbaar en gevoelig maar laat het niet merken." Pieter: "Ik zou liever gek worden dan gevoelig." Gadget: "Ben je aardig op weg. Over scoren gesproken." Pieter: "De ezel is van nature even gevoelig, geduldig en kalm als het paard trots, vurig en onstuimig is." Gadget: "Moet ik nu kiezen tussen een paard en een ezel?" Pieter: Een beetje acteur kan beide rollen aan. Je moet gevoelig zijn om de acterende inspecteur te zijn, maar je moet ook sterk zijn. Het is de grote moeilijkheid van dit beroep. Het dwingt jou om beide te zijn. In onze wrede wereld overleven de zwakken niet."

Gadget is nu in zijn kuif gepikt en geraakt: "Acteur? Ik was hier echt inspecteur Gadget met mijn trouwe Dr. Claw. Weer een droom in duigen, eerst die ton al en nu dit, ik ga naar huis!" Pieter: "Een beetje op de teentjes getrapt! Dat is niet best voor de wedstrijd morgen. Dan zijn zere teentjes heel lastig!" Gadget: Ja dat is inderdaad een probleem, Snuitje heeft al een dikke knie en ik pijnlijke tenen, hoop dat An een beetje uit de voeten kan!" "Ja, dat hoop ik ook, want Dr. Claw zal met haar stijve nek ook niet direct de sterren uit de hemel boulen." Gadget: "Zij mag en wil niet meedoen, te veel spanning op haar nek. We gaan zo nog een ander spelletje doen. Nee, niet dat, gewoon een potje yahtzee voor het slapen gaan." Pieter: "Nou, dan was dit het nieuws wel voor vandaag denk ik. Doe voorzichtig met het gooien en vergis je niet in de dobbelsteen! Voor je het weet ligt Dr. Claw op tafel! Welterusten vóór straks en morgen gezond gespannen weer op!" Gadget: "Jij, jullie ook welterusten en tot morgen, zal de uitkomst van de wedstrijd laten weten."

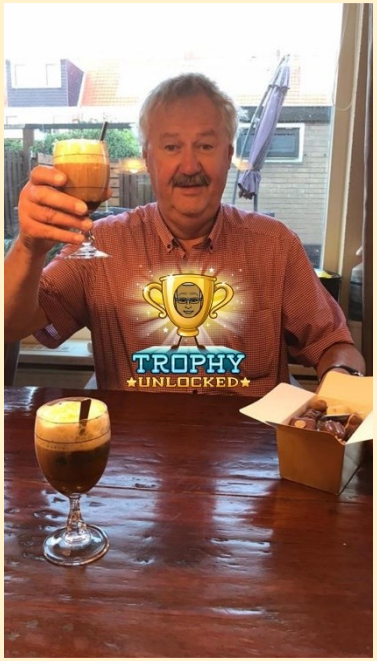
Les dernières notes

Een goede voorbereiding van een vakantie begint bij het plannen van de vakantie. Waar gaan we heen? Wat is het budget? En wat gaan we doen? En als de vakantie eenmaal gekozen is, komt de meer specifieke voorbereiding. Informatie inwinnen over je bestemming. Het voorbereiden van de deelnemers. En natuurlijk, vlak voor vertrek: wat nemen we mee? En altijd loert daarbij het lot. Dat alle planningen inhalen of overhoopgooien kan. Pieter en Adriaantje weten er, net als Ton Bon en zijn bondmeissie Linda, alles van. En zij staan niet alleen. Dat leert ook de lijst van afwezigen die Pieter aan het begin van zijn verhaal moest presenteren. Maar zelfs hen die de geplande vakantie uiteindelijk wel kunnen genieten wacht het lot van het afscheid. Zelf als dat gepland is. Getroffen door dit laatste type lot is ook de tijd van gaan gekomen voor Inspecteur Gadget en zijn Dr. Claw. Zij hebben zich met verve gekweten van een moeilijke taak en opgave, die juist daarom zo moeilijk was, omdat zij weinig om het lijf had. Want laten wij wel wezen, wat is er nu eigenlijk gebeurd in de afgelopen twee weken? Niets toch? Oké, er was wat gemor over de planning van een of ander toernooi, en vlogen wat onbestemde projectielen boven wat caravans van mogelijk verdachte personages (die overigens geen kwaad in de zin hadden) en er waren wat uitstapjes in de Lotstreek. Dus eigenlijk zou je kunnen zeggen, was het een vakantie zoals een gemiddeld gezin die meemaakt. Hetgeen bewijst dat het toezicht goed geregeld was en dat dus Inspecteur Gadget en Dr. Claw hun werk goed gedaan hebben. Dankzij - uiteraard - de goede begeleiding vanuit Nederland, waarvoor dan weer Pieter en Ton Bond tekenden. De op hun beurt op de vingers gekeken werden door hun respectievelijke meissies Adriaantje en Linda. Met op de achtergrond natuurlijk steeds het orakel uit Stadskanaal, Staatsraad Van der Moelen met Sonja aan zijn zijde.

Met die vastgestelde constateringen in het achterhoofd zoeken de Inspecteur en Pieter deze vrijdag voor de laatste keer contact. Een contact dat begint met een teleurstellende mededeling van de zijde van Gadget: "Zojuist de 'finale' van de tweede editie van het Frans - Nederlandse Boulestoernooi verloren met 13-8. Ik heb jou Pieter echt nodig om een finale te winnen. Het was wel spannende finale. Een boule van Eliot en mij lagen een keer zo dicht tegen de cochonnet dat Snuit met een sigarettenvloeitje moest meten wie er het dichtste bij lag. Die man heeft werkelijk alles in die grote boulestas! Veel ligt al in de voiture, over een half uurtje nog even onze laatste maaltijd bij Pierre, dan vroeg onder de wol en morgenvroeg richting Pay Bas. Vakantie was qua weer prima, maar we misten wel een viertal goede vrienden. Dus op naar 2022 en hopelijk met dan drukbezochte Van der Schilden boulestoernooien."

Pieter kan het niet laten Gadget toch even aan te spreken het verloren toernooi: "Ik had nog zo gezegd. Als je niet ken winnen, moet je zorgen dat je niet verliest. Het hart en het verstand zijn buren, ze groeten elkaar, ze brengen elkaar beleefdheidsbezoeken, maar vrienden worden ze nooit. Feliciteer de winnaars desondanks en doe ze ook de hartelijke groeten. Vriendelijkheid is de taal die de doven kunnen horen en de blinden kunnen zien. Een deel van vriendelijkheid kan zijn hen meer lief te hebben dan ze verdienen, maar dat is dan niet anders. Ondertussen wens ik jullie natuurlijk een smakelijk eten. Na een goed diner kan men iedereen vergeven; winnaars én verliezers. Als je toch niets beters uit deze dag kunt halen, haal er dan in ieder geval een goed diner uit. En wat dat vroeg slapen betreft: De beste manier om in te slapen is jezelf wijs maken dat het tijd is om op te staan."

De waterval aan woorden van Pieter laat weinig ruimte tot interruptie voor Gadget en als hij eindelijk aan het woord komt, slaan zijn antwoorden achtereenvolgens op het afscheid nemen. Het doen van de groeten, het vergeven van de winnaars en het opstaan: "Zijn we nu aan het doen, geven de groeten door en vergeven de winnaars, kunnen wij morgen met een goed gevoel op pad."

Pieter grijpt dan weer in: "Niet overdrijven hè Hij die te lang bezig is met goed te doen, vindt geen tijd om goed te zijn. Heb je de kruiden voor Adriaantje goed weggestopt in de bagage? Zou lullig zijn als ze (gendarme of douane) het vinden en het aanzien voor gedroogde weed. Je zit weliswaar op autoroute en dus de highway naar huis, maar dat moet je ook weer niet te letterlijk nemen. Gelukkig heb je Wil, aka Dr. CLaw bij je, die kan desnoods eens flink uithalen! Niet naar jou natuurlijk, maar naar de gendarmes of douaniers." Gadget: "Kruiden liggen voor alle zekerheid onder mijn stoel, je weet maar nooit. Dr. Claw is altijd alert op onverwachte situaties, dus ik verwacht geen problemen." Pieter: "Hoe het ook zij, jullie zijn cracks en hebben je kranig geweerd deze week en een nieuw contract voor de Inspecteur hangt zeker in de lucht van de toekomst te zweven. En wat die kruiden onder jouw stoel betreft: Je moet er altijd vanuit gaan dat zelfs je beste vriendin op jouw stoel wil zitten." Gadget: "Zou wel een opluchting zijn als ik een vaste aanstelling zou kunnen krijgen." Pieter: "Op de troon geroepen door de stem van het volk, is mijn stelregel altijd geweest; vrij baan voor het talent, zonder onderscheid van stand en leeftijd. Aan mij zal het dus niet liggen. Ik zal het bij Ton Bond en zijn meissie in de week leggen." Gadget: "Goed om te weten, wie stemmen er nog meer over een vaste aanstelling?" Pieter: "Niet de mensen die stemmen bepalen een verkiezing. Maar de mensen die de stemmen tellen." Gadget: "Dat doe ik altijd zelf, dus komt goed!" Pieter: "Kijk, dat bedoel ik. Pragmatisch als altijd. Overigens, met die Irish Coffee die jij nu voor jouw neus hebt staan (Gadget heeft Pieter zojuist de zoveelste foto van een Irish Coffee gezonden) komt het einde wel heel dichtbij. Ik ga de balans opmaken en zal morgen het slotwoord improviseren, waarna ik een einde brei aan het verhaal. Het is mooi geweest en een succes, dankzij natuurlijk jullie welwillende medewerking en voortreffelijke inzet en invulling van jullie rol. Het volk misschien niet, maar ik ben jullie dankbaar daarvoor." Gadget: "Dank namens ons beiden." Pieter: "De mening van het volk is altijd verdeeld. Dus daar moet je je niets van aantrekken. Nou, tabee dan voor nu, een goede rust toegewenst en een veilige reis naar huis. Ik zet de witte wijn vast koud." Gadget: "Dank, wij gaan vroeg onder de wol, en tot snel."

Heb je lot lief

Gisteravond (we schrijven 1 september 2021) vergooide het Nederlands elftal dus al bijna zijn kansen op deelname aan het Wereldkampioenschap. De een barstte in huilen uit, terwijl de ander nonchalant de schouders ophaalde. Tegenslag verwerkt iedereen op zijn of haar eigen manier, toch? Of is de ene manier soms beter dan de andere? Volgens het stoïcisme, een filosofische stroming, is er maar één rationele reactie. Zij zeggen dat je je lot moet liefhebben. Toch lijkt dit moeilijk in een tijd waarin we moeite hebben te accepteren dat de dingen ons gewoon 'overkomen'. Een misgelopen WK is nog wel te overzien, maar met grotere, serieuzere rampen en verlies is het een ander verhaal. Kunnen we nog wel omgaan met het lot?

Wat is dat (het) lot nu eigenlijk? Het antwoord op deze vraag heeft volgens Pieter Pottenkijker alles te maken met het wereldbeeld wat mensen hebben. Definitieve antwoorden zijn volgens hem niet mogelijk, maar het kan wel verhelderend werken om wat denkrichtingen aan te geven. Hij gelooft dat er voor ieder mens maar één wereldbeeld het juiste is, en dat is dat wereldbeeld wat jou helpt de wereld te begrijpen (welk wereldbeeld dat ook is). Er zijn veel kaarten die op de een of andere manier iets zeggen over het lot, maar er zijn er drie die het meest in zwang zijn: het Rad van Fortuin, De Magiër en De Hogepriesteres.

Je kunt als slachtoffer of winnaar onderworpen zijn aan het draaien van het Rad van Fortuin. Kenmerkend is dat wel dat je onderworpen bent, je draait niet, je wordt gedraaid. Dat kan goed nieuws zijn of slecht nieuws, faillissement of jackpot. Zelf heb je daar niet veel over te vertellen. De Magiër pikt het niet en grijpt in. Dit betekent dat je een opvatting hebt over wat wenselijk is, en wat niet. En wat je niet bevalt, daar verander je wat aan. Desnoods met magie. De Hogepriesteres en de Magiër zijn in zekere zin tegenpolen van elkaar en ze denken anders. Het is niet mogelijk te zeggen wie van de twee er gelijk heeft, dat ligt gewoon aan de situatie en aan je eigen denkwijze. Het is kenmerkend voor de houding van de Hogepriesteres dat zij in de gebeurtenissen een diepere zin ziet. Als er tegenslag is dan zal daar een reden voor zijn, zij grijpt niet in.

Er zijn ook mensen met 'liefde voor het lot'. In het Latijn bestaat hiervoor een prachtige term: amor fati. De term wordt gebruikt voor een specifieke levenshouding waarin men alles wat in het leven gebeurt, waaronder dus lijden en verdriet, beschouwt als goed. Zelfs dingen die niet goed zijn, worden dan tenminste nog gezien als noodzakelijk. Het zijn de waarheden van het leven en het bestaan. Ze zijn er, of je ze nou leuk vindt of niet. Het is acceptatie en overgave.

Dit idee, 'hoe je iets accepteert', zien we terug in het zakboekje van een andere Stoicijnse filosoof, Epicetus. Hij schrijft dat je niet moet "verlangen dat de dingen gebeuren zoals jij wilt dat ze gebeuren, maar je moet de dingen willen zoals ze gebeuren".

Seneca gaat zelfs nog verder dan Epictetus. We moeten niet alleen alles willen wat gebeurt, we moeten zelfs blij zijn wanneer tegenslag ons overkomt. Een leven zonder tegenslag is rimpelloos. En wie ouder wordt, weet wat rimpels zijn! De zorg om er jong uit te zien geeft velen eerder meer dan minder rimpels. Laat ons echter vooral oppassen dat de ouderdom ons niet meer rimpels in de geest brengt dan op het gelaat. Buum, die ene dus, die tijdelijk ook Inspecteur is, heeft zo zijn eigen kijk op het lot van zijn rimpels: "Rimpels doorploegen mijn gelaat, jong alleen blijft de oude hartstocht."

Het lot vraagt om acceptatie. Acceptatie sluit overigens niet uit dat je verandert of jezelf verbetert. Het kan gezien worden als iets wat lijkt op de 'eeuwige herhaling' van Friedrich Nietzsche. Hij heeft het over een gevoel van tevredenheid over je eigen leven en de acceptatie daarvan. Zoveel tevredenheid en acceptatie dat je dit leven exact hetzelfde, tot in elk detail, tot in de eeuwigheid zou willen herbeleven.

Waarschijnlijk was de Romeinse filosoof Epictetus de eerste die argumenten aandroeg voor het amor fati. Maar ook andere bekende namen uit die tijd, zoals Marcus Aurelius, schreven over het fenomeen. Aurelius schreef echter in het Grieks, niet Latijn, zodat een absolute link niet gelegd kan worden.

Nietzsche gebruikte de term bij herhaling en je zou zelfs kunnen zeggen dat het zijn levensfilosofie samenvat. Meer daarover valt te lezen in sectie 276 van zijn werk De Vrolijke Wetenschap (1882) waarin hij ook de beroemde uitspraak 'God is dood' doet. In die sectie schrijft hij: ik wil immers meer leren om het noodzakelijke van de dingen als het schone te zien: zo zal ik een van hen zijn die de dingen mooi maken. Amor fati: dat is van nu af aan mijn liefde! Ik wil geen oorlog tegen het lelijke voeren. Ik wil niet beschuldigen, ik wil niet eens de aanklagers aanklagen. Wegkijken is mijn enige ontkenning! En, alles in alles en grote; wil ik eens slechts een ja-zegger zijn." Daarmee bedoelt hij overigens niet dat hij een ja-zegger in politieke of sociale zin wil zijn. Hij bedoelt een mens te zijn, die in staat is om zonder compromissen te sluiten de werkelijkheid totaal accepteert.

In deze tijd van 'werken aan jezelf' en 'groter groeien' lijkt deze eeuwenoude levensfilosofie nauwelijks nog een plek te kennen. Maar dat is slechts schijn. Veel filosofische praktijken werken nog met het concept en zo af en toe zijn er congressen die het werk van Nietzsche en andere filosofen, religieus leiders en/of schrijvers toepassen op het leven. Om ze te vinden hoef je slechts te 'googlen'. Hou jij van het lot? Wat doe je om jezelf en jouw leven te accepteren?

Dit is het einde

Het kan de lezer niet ontgaan zijn. En voor wie het wel gemist heeft: Wij zijn op weg naar het einde. Gelukkig niet het definitieve einde, maar wel het einde van deze ontdekkingsreis. Het mysterie van de en het Lot.

Het mysterie van de Lotstreek is door Pieter deels zo niet ontsluierd dan toch blootgelegd. Deels, omdat er altijd wat bewaard moet blijven voor volgende reizen en verhalen. Er valt dus echt nog veel meer te vertellen over de Lotstreek, maar omdat Pieter alleen schrijft als hij inspiratie heeft en de bron van die inspiratie de poorten sluit, moet hij zijn pen neerleggen. Hij moet in ieder geval wachten op het volgende seizoen. Wachten is voor hem hard werken. Het is wachten op inspiratie, en daarvoor moet je altijd beschikbaar zijn. Wilt u als lezer daarop niet wachten, dan heeft Pieter het welgemeende advies contact te leggen met het Bureau de Tourisme in Frankrijk. Zij kunnen u er meer over vertellen. Of het net zo leuk en informatief is als de wijze waarop Pieter het aanpakt? Dat laat Pieter aan uw oordeel.

Ook het mysterie van het Lot is voorzichtig open geknoopt. Het lot valt je ten deel, overkomt je als het ware, zonder dat je enige mogelijkheid hebt je eraan te onttrekken. Sommigen gaan zelfs zover te beweren dat je in het leven voorbestemd bent een bepaald lot te dragen: jouw lot. Het lot van heel veel - voorheen vaste - bezoekers van camping Des Arcades bepaalde dat zij dit najaar (2021) niet aanwezig konden zijn. Of het nu ging om Jan en Truus van Boekel (verbouwing), Teun en Greet Vastenhouw (Formule 1 te Zandvoort?), Christine en Jos Moyson (kleinkinderen?) of al die anderen die eerder al genoemd of eigenlijk ook genoemd hadden moeten worden: ieder trof een eigen lot. Of maakte een andere keuze. Dat kan natuurlijk ook.

Er zijn twee mooie verhalen over het lot. Een uit de bijbel - vrouwe Lot kijkt, gewaarschuwd en wel, om en verandert als straf in een zoutpilaar - en een uit dat andere Midden-Oosten, Perzië, over de tuinman en de dood - tuinman ziet de dood, schrikt, vlucht naar Isfahan om daar de dood opnieuw te ontmoeten, maar nu definitief. In deze verhalen ligt besloten dat je het leven hebt te nemen zoals het komt en het zich aan je voordoet. Je kunt je lot (het lot) niet ontlopen en dient het niet te tarten. En doe je dat dan toch, wacht je een verschrikkelijke straf.

Wij hebben een tweeslachtige relatie met het lot. Als datgene wat je overkomt positief van aard is, een prijs gewonnen in een loterij bijvoorbeeld, zie je dit als een uitvloeisel van eigen handelen. Is echter datgene wat je overkomt negatief van aard, je krijgt bijvoorbeeld een auto-ongeluk, dan leg je de oorzaak ervan meestal buiten jezelf: het is de schuld van een ander en het is het noodlot dat toeslaat.

Bestaat het lot eigenlijk wel? Natuurlijk. Lot en noodlot zijn vermomd toeval, resultaat van Leven met een hoofdletter L. Het ligt buiten ieders bereik en kent geen groot plan. Het is willekeurig en volgt tegelijkertijd haar eigen regels en wetten, wat we onszelf daarover ook mogen wijsmaken. Zon, regen, oorlog, crisis, warmte en kou, rampspoed. Het overkomt ons. Louter omdat we hier wonen; of daar. Omdat wij ergens zijn op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. Omdat wij iemand (niet) ontmoeten, of juist wel. En zelfs als je op het juiste moment op de juiste plaats bent, kan het lot jou ontmoeten.

Oorlog, vervuiling, klimaatcrisis, dood, geweld, overbevissing, legbatterijen, overconsumptie, onrecht, domme hebzuchtige bestuurders en leiders verschijnen niet uit het niets. Veel van wat schijnbaar onafwendbaar als het lot aan ons verschijnt, is wel degelijk, via een omweg door ons of onze voorouders in gang gezet dan wel stilzwijgend gesanctioneerd of gesteund.

De moderne mens heeft niet wellicht niet veel op met het begrip lot. Voor hem of haar is het leven maakbaar want beslisbaar en betaalbaar. In plaats van het lot kent hij – denkt hij naïef, totdat het te laat is – slechts uitdagingen. Anderen die niet zo arrogant zijn, zijn hierin realistischer en accepteren dat het lot bestaat en dat het jou toevalt, ten goede of ten kwade. Waar het om gaat, betogen zij, is hoe je vervolgens omgaat met datgene wat op je pad komt. En wellicht is dat de meest wijze instelling. De zon is niet maakbaar, schaduw wel.

Oké. Tot hier en niet verder! We gaan naar huis! En voor wie al thuis is: we sluiten af. Of u er nu over jubelt of niet, het zit erop en het is weer uit met de pret. De al dan niet genoten vakantie is voorbij en het mysterie van de en het Lot is (deels) ontsluierd of wellicht zelfs gegroeid. Hoe het ook zij, er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan. Pieter gaat er vandoor, al is hijzelf eigenlijk terug van helemaal niet weggeweest. Hij staat dankzij zijn nieuwe gangmaker nog altijd midden in de hectiek van het dagelijkse leven. Dat is wat blijft trekken. Wat dit mysterie betreft: Ik heb het nog nooit zó gedaan. Maar dankzij de moderne technieken en - vooral - de bijdragen van de vrienden óp en ván de camping is, het ook nu weer gelukt om afwisselend een lach en een traan te toveren op de gezichten van 'mijn' lezers. Of, en zo ja, wanneer en waarover er een vervolg komt? Dat bepaalt het lot. Aan de Lot(streek) zal het niet liggen. Die blijft - mooi en mysterieus- trekken.

Tot ziens!

Lees ook:

- Crimineel genieten - Pieter Pottenkijker viert vakantie
  https://kunststukjes.wordpress.com/2019/09/07/crimineel-genieten/
- Het mysterie van de Amsterdam Connectie - Een Maigret-avontuur
  https://kunststukjes.wordpress.com/2017/07/15/944/
- Het pompebled - patattekesmysterie - Pieter Pottenkijker rapporteert
  https://kunststukjes.wordpress.com/2016/09/17/het-pompebled-patattekesmysterie/
- Gilets Jaunes en de kunst van etiquette - Een Pieter Pottenkijker reportage
- https://kunststukjes.wordpress.com/2019/07/24/gilets-jaunes-en-de-kunst-van-etiquette/
- De droom van het Witte Zwembad - Pieter Pottenkijker vertelt... | Een Des Arcades - story
  https://kunststukjes.wordpress.com/2020/03/22/de-droom-van-het-witte-zwembad/
- De klussende kapelaan - Een kolderfilm van Pieter Pottenkijker
  https://kunststukjes.wordpress.com/2017/09/17/de-klussende-kapelaan/
- Baantjer en het raadsel van de relmuis en het Heerschap - Pieter Pottenkijker vertelt...
  https://kunststukjes.wordpress.com/2017/09/10/baantjes-en-het-raadsel-van-de-relmuis-en-het-heerschap/
- In het rijk van hoop is het nooit winter - Het Pieter Pottenkijker Journaal
  https://kunststukjes.wordpress.com/2018/04/01/in-het-rijk-van-hoop-is-het-nooit-winter/
- Het PPJ - Het Pieter Pottenkijker Journaal
  https://kunststukjes.wordpress.com/2017/09/24/het-pieter-pottenkijker-journaal/
- Het mysterie van de Barrueco-deal - Een Pieter Pottenkijker avontuur
  https://kunststukjes.wordpress.com/2018/06/20/het-mysterie-van-de-barrueco-deal/
- ALS HET NIET WIL, DAN GAAT HET NIET - Het mysterie van het gekaapte toernooi | een zomerniemendalletje van Pieter Pottenkijker
  https://kunststukjes.wordpress.com/2021/06/27/als-het-niet-wil-dan-gaat-het-niet/

- Het mysterie van de gemiste belbus - Een Pieter Pottenkijkververhaal
  https://kunststukjes.wordpress.com/2018/09/08/het-mysterie-van-de-gemiste-belbus/
- Het Mysterie van kommer, kolder & onzin - Pieter Pottenkijker is de weg kwijt
  https://kunststukjes.wordpress.com/2020/09/08/het-mysterie-van-kommer-kolder-onzin/
- Uit de tent gelokt - Kamperen met Opa Pieter volgens Pubernootje en Halfwas
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/08/23/uit-de-tent-gelokt/
- Vuile boter, vuile vis - Opa Pieter Pottenkijker en Juul Halfwas trappen op elkaars zeer
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/08/11/vuile-boter-vuile-vis/
- Benthe en Het Grote Dromen Boek
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/03/31/benthe-en-het-grote-dromen-boek/
- Boaz & Ollie - brandje blussen
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/03/18/brandje-blussen/
- Eigen wijsheid - Joshua laat zich (niet) kennen
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/05/22/eigen-wijsheid/
- Juul's staycation - Opa Pieter en Juul Halfwas blijven (uiteindelijk toch niet) thuis!
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/07/30/6725/
- Om óp te eten - Brugpieper Juul en de lekkere vette hap
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/04/23/om-op-te-eten/
- Zeur niet - het is weekend - Opa Pieter en het gekronkelde puberbrein
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/05/02/zeur-niet-het-is-weekend/
- Pubernootje bakt het al te bruin - Opa Pieter haalt de krenten uit de koek
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/01/10/pubernootje-bakt-ze-al-te-bruin/
- Pubernootje & Juul stellen eisen - en Opa Pieter Pottenkijker haalt de bezem er doorheen
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/01/02/pubernootje-juul-stellen-eisen/

- Pubernootje mist de motivatie - Opa Pieter leest (haar) de les
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/12/29/pubernootje-mist-de-motivatie/
- Pubernootje steekt een lontje aan - Opa Pieter tuint erin
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/12/28/pubernootje-steekt-een-lontje-aan/
- Donderkoning Juul laat Opa Pieter bliksemen - Opa Pieter heeft een (te) kort lontje
  https://bitstripped.wordpress.com/2020/12/27/donderkoning-juul-laat-opa-pieter-bliksemen/
- De Vindtocht - Opa Pieter ruimt Pubernootjes schooltas uit!
  https://bitstripped.wordpress.com/2021/07/25/de-vindtocht/
- Rio - Pepe doet verslag - serie (aflevering 1 tot en met 8)
  https://kunststukjes.wordpress.com/2016/08/07/rio-pepe-doet-verslag-1/

Het mysterie van de en het Lot

Pieter Pottenkijker en de speling van het lot

Productie
Augustus/September 2021

ISBN/EAN 9789080412569

Idee/Tekst
Peter Paul J. Doodkorte

Realisatie
Uitgeverij DE OVERKANT i.s.m. DE KOLDERKRANT